

PIONEREN

LØSSALG KR. 10,00

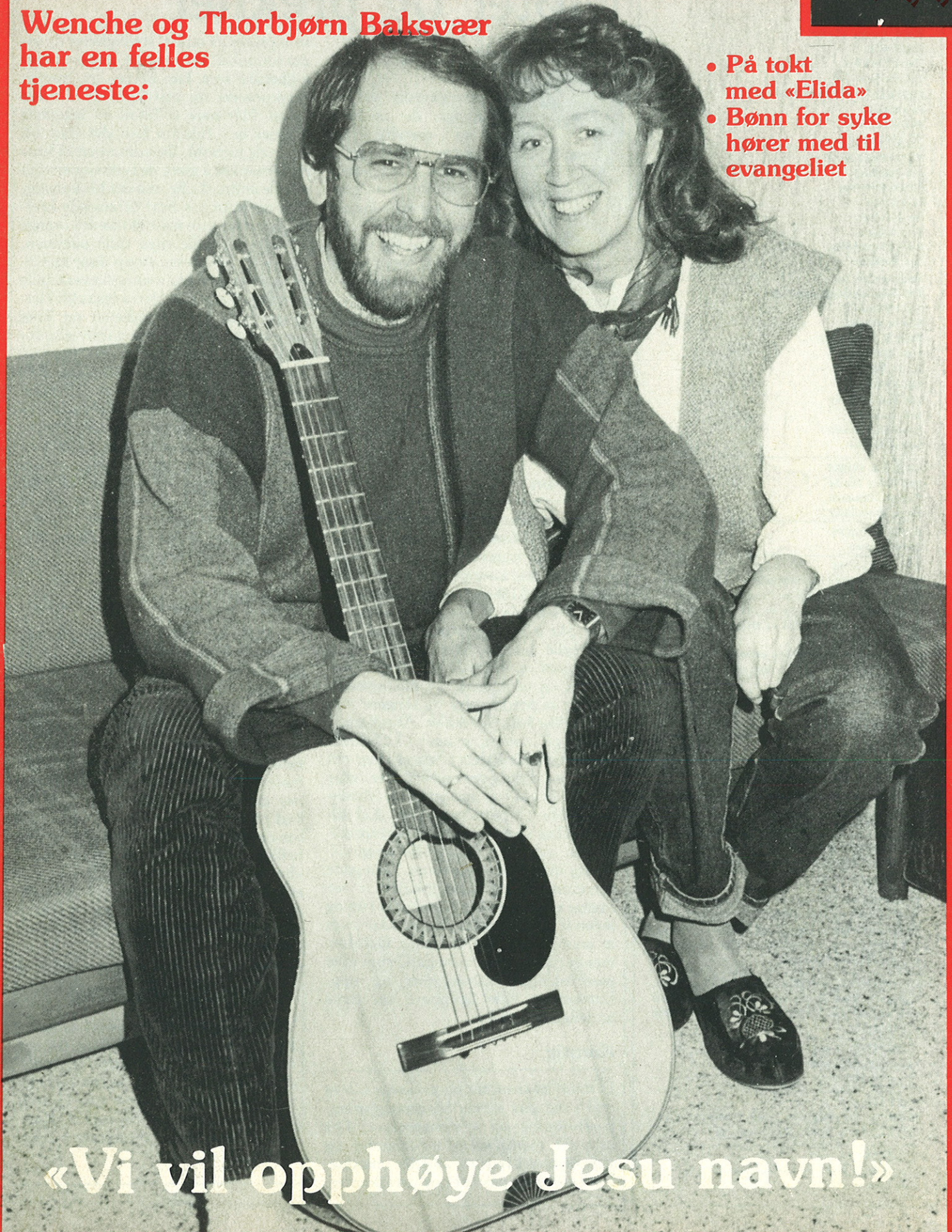
Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering

Nr. 3 Mai/juni 1983

Slik skal mannen
behandle sin
hustru

**Wenche og Thorbjørn Baksvær
har en felles
tjeneste:**

- På tokt med «Elida»
- Bønn for syke hører med til evangeliet

«Vi vil opphøye Jesu navn!»

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Red. sek.

Hanne Marit Rygh

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Løvås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Svein Thorkildsen

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlil Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Irene Skår

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Svein Thorkildsen

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

Svein Thorkildsen

DISTRIBUSJON

Randi Karlson

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) I års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bangiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Møter og prekner

Tekst: Rolf Erik Janøy

Menighetsliv er for mange det samme som møteliv, og kristne møter er i manges bevissthet det samme som prekner, rammet inn av allsang, bønn og iblant vitnesbyrd.

Personlig har jeg fått mye godt gjennom både møter og prekner, det hører med til et normalt menighetsliv. Jeg vokste opp i en tradisjon hvor kjenetegnet på at man var menighetsbevisst var at en gikk på flest mulig møter. Det tok kanskje derfor så lang tid før jeg forstod, møter og prekner kan være et middel, men det kan aldri være et mål for menighetens virksomhet.

Publikum

Om møtevirksomheten blir et mål i seg selv, da er vi fornøyd alt etter som det lykkes. Da legges virksomheten opp slik at det skal komme flest mulig mennesker inn på lokalet, og at de skal fortsette å komme. Pastorens hovedoppgave blir å legge opp et program som kan fylle lokalet. Det blir viktig å ha et pent og innbydende lokale, sans for PR og profilering av menighetens tilbud, og predikanter og sangere som kan trekke folk til lokalet. Antall mennesker på møtene, penger i kollekten, og menighetslokalets tilstand viser om det er en dyktig menighetsleder, eller om det er tid for pastorskifte. Menigheten blir et publikum som skal tilfredsstilles ved fyrrige vekkelsespredikanter, artige emner, friske sanginnslag og spesialarrangementer. Den gode stemning og de fulle lokaler er for mange en garanti for at her er et rikt og levende menighetsliv. Få er klar over at menigheten ved verdslige virkeformer er ført inn i en blindgate, som uten menneskelige anstrengelser og oppfinnsomhet ville åpenbare sin dype åndelige fattigdom.

Kunstig

Et miljø hvor møter og prekner blir et mål i seg selv virker fremmedgjøring, passivisering og kravmentalitet. Det utnytter menighetens medlemmer og gjør dem utilfreds og åndelig umodne. Det forbruker pastorer og predikanter,

som plages av stress, stridigheter og indre tomhet. Fremfor alt preges et menighetsliv som kun drives fra menighetskontorer og plattform av å være uekte. Når bare et fåtall av legemets lemmer er i funksjon kan det ikke bli normale forhold. Dersom noen få lemmer forsøker å gjøre de funksjoner som alle de andre skulle, må det bli kunstig. Dersom man tok bort tilreisende krefter og de tre, fire mest aktive fra mange menigheter, ville mye falle sammen. Jeg vil si i Jesu navn; stopp disse kunstige aktiviteter og la menneskeverk falle sammen. La så den Herre Jesus bli Herre og hode for menigheten og kom sammen til enkel bønn og innvielse for i fellesskap finne fram til det Gud vil føre fram i menigheten. Om det ikke lenger er «fulle hus», så er det langt mer betydningsfullt at noen få virkelig overgir seg til Herren, og søker Hans vilje, enn å samle store skarer som passivt konsumerer møteopplegg. Ut fra en kanskje ringe begynnelse, vil Herren ved Ordet og Ånden reise opp de tjenester som kan være med å lede menigheten inn i et rikt og allsidig forhold til Herren og til hverandre.

Tjeneste

Et åndelig lederskap viser seg ved at de kan være med å føre andre inn i åndelig vekst og utvikling. Målet for menighetslivet må være å tjene de hellige så de kan utrustes til tjeneste, aktivisering til gudsdyrkelse, fellesskap, etterfølgelse og sjelevinning. Så får vi finne virkeformer som kan tjene denne hensikt, møter og prekner må bevisst underordnes denne målsetting. Skal vi sende bud på forkynnere, må vi ha klart for oss om de kan være med å «utruste de hellige», eller om de kommer for å «holde møter». Guds menighet er ikke et publikum som skal underholdes, det er et folk som skal utrustes og fostres til å tjene sine omgivelser ved det de er i Kristus.

MEDIA-ARBEIDER

Vi planlegger å ta inn en «1 åring» i Pionerens redaksjon. Passer for en ungdom som vil ha praksis i journalistikk og er villig til å arbeide ett år uten fast lønn. Må være god i norsk og kunne bruke skrivemaskin. Kontakt redaksjonen for nærmere opplysninger.

Orientering til leserne

Bruk lappen I

Vedlagt i dette nummer finner du en giro som du kan bruke til å sende en gave til Troens Bevis Bibel og Misjonsskole. Det er bare en gang i året vi vedlegger en slik giro, og i år håper vi mange vil bruke den. Det er nemlig slik at Misjonsskolen er helt avhengig av gaver og støtte for å kunne undervise og fostre elever til den gjerning i Guds rike som de ønsker ennu mer å dyktiggjøre seg til. 1983 vil bli et hardt år økonomisk for skolen, det vil derfor bety meget at du sender et beløp, stort eller lite. Det er en investering i å gi unge brennende kristne mulighet til å bli utrustet til tjeneste. **DET ER EN GOD INNVESTERING!**

Derfor vil jeg oppmuntre alle våre lesere — bruk lappen...

Bruk lappen II

Det har vært oppmuntrende å se hvor mange som har brukt de gule lappene vi la inn i Pioneren nr. 2. Vi vil ha disse lapper hvert nummer fremover. Det er meningen at du som er abonnent kan gi disse lappene videre til andre som er interessert i å abonnere på PIONEREN. Kast ikke lappene, men tenk etter om det er noen du kan oppmuntre til å abonnere. Om alle ville bruke disse lappene slik ville vi få en stor økning av opplaget fremover. Daglig kommer det inn en bunke av disse lapper, så takk til dere som har gitt disse lapper til venner og kjente. De tre første mnd. av 1983 gav oss 500 nye abonnenter!

Hjelp til å oversette

Har du lyst til å gjøre en innsats for Pioneren, og har du mulighet til å oversette til norsk fra engelsk og/eller svensk, så skriv til redaksjonen. Vi har fått endel fine kontakter til dette, men behøver flere!

Det er viktig at du skriver godt norsk.

Verdenskonferanse

For kirkevekst i Oslo august i år nærmer seg. Yonggi Cho kommer i spissen for en rekke kjente menighetsledere som praktiserer kirkevekst. Det er usikkert om den aldrende Donald McGovern kan komme, selv om han har takket ja til innbydelsen, har han tatt forbehold av helsemessige årsaker. Med alle de fine forkynnere som kommer fra hele verden, skulle dette kunne bli en interessant konferanse som mange tror og ber om skal inspirere til sterkere vekst også for menigheter i vårt eget land. På bildet ser vi endel av hovedkomiteen i arbeidet for å forberede denne konferanse. Det har nå i snart et år pågått forberedelser til konferansen.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt	2
Orientering til leserne	3
Vi vil opphøye Jesu navn	4
På tokt med «Elida»	6
«Det liv og den frihet som er i Den Hellige Ånd «Vi må avsløre og bekjempe den onde i fellesskap»	10
Tegn, under, kirkevekst	14
Er åndens fylde for alle?	18
Rios Montt og Pioneren	20
Lest og hørt	21
Glimt fra kirkehistorien	22
Bok i fokus	24
La oss hjelpe en fattig menighet til eget kirkebygg	28
Hvordan hører vi Guds ord	30
Å leve ved Kristus	32
Lite tro ved offerkisten	34
Misjonsskolen/OUT	36
Slik skal ektemannen behandle sin hustru	40
Ord fra grunnteksten	41
Fra lesekroken	42
Speilet	44
Åpenbaring — Guds veiviser i enhver tid	46

Wenche og Thorbjørn ble ført sammen i en felles tjeneste:

VI VIL OPPHØYE JESU NAVN!

Også barna får Thorbjørn engasjert i lovsang.

Begge var de hver for seg sterkt engasjert i den kristne virksomhet. Begge hadde lagt tanker om ekteskap til side for å konsentrere seg om det kallet Gud hadde gitt dem. Så traff de hverandre i en del møter hvor han sang, og hun spilte piano. For et halvt år siden giftet de seg og tjener nå Gud sammen. «Vi fungerer bedre sammen i tjenesten for Herren, enn vi før gjorde hver for oss», forteller de i dette intervjuet.

Thorbjørn Baksvær er en kjent sanger innenfor alle de kristne samfunn i landet, og blir mye brukt, både i kirkelige og frikirkelige kretser. Han er noe av en «pioner» inn-

Tekst/foto: R. E. Janøy

enfor den «lovsangsvekkelse» som nå i flere år har gått over kristenheten. Han har hatt en gudgitt gave til å forvandle en forsamling fra å være et publikum til å bli aktive tilbedere i gudstjenesten.

Når han nå har fått Wenche ved sin side som «medspiller», sier han selv at de sammen er ført inn i en ny dimensjon i denne tjenesten. Vi har sett ekteparet i aksjon under en fellesmøteuke, og det var en opplevelse å merke hvordan denne aksjonen fikk et mye rikere innhold fordi forsamlingen ble engasjert i lovsang på en måte som åpnet for Ordets forkynnelse. Sangen skapte en atmosfære av tro og mottagelighet som førte mennesker til et møte med Gud.

Ny plate

Thorbjørn Baksvær har tidligere utgitt tre LP-plater (bl.a. «Trygg i hans hånd») men nå i mars kommer den fjerde LP «Stem oss til lovsang», hvor han synger sammen med flere kjente sangere. Ellers planlegger Wenche og Thorbjørn en LP-plate sammen en gang ut på året. Denne lovsangsplaten

som har eget notehefte som medfølger, har flere nye sanger. Thorbjørn og Wenche har selv skrevet noen av disse. Thorbjørn har vært ute i fulltids evangelisk virksomhet i 12 år. De første åtte årene var han ansatt som evangelist i Metodistkirken i Norge, men de siste fire årene har han reist som sangevangelist innenfor alle kristne samfunn, uten å være ansatt i noen av dem.

Ten Center

Wenche kommer fra Bergen, og hadde tidligere Aase til etternavn. Hun har stått sentralt i oppbyggingen av Ten Center i Norge helt fra starten i 1971. Før den tid hadde hun tatt et år på Angsar bibelskole og reist som evangelist sammen med en venninne. Hun oppdaget snart at det var vanskelig å evangelisere rundt på bedehus og møtelokaler, hvor det stort sett var kristne som kom. Hun sluttet derfor møtevirksomheten for bedre å kunne komme i kontakt med «folk på gaten». Sammen med andre unge med hjerte for mennesker i nød, begynte hun å evangelisere på Oslos gater. Dette arbeidet var starten til det nå så kjente Ten Center, Østlandet. I mange år hadde Wenche en

Wenche ved pianoet og Torbjørn på gitar, godt hjulpet av lokale musikkere, leder lovsang i Sentrumkirken i Horten.

vanskelig og krevende oppgave i rehabiliteringsarbeidet blant gutter som tidligere hadde vært avhengig av narkotiske stoffer og rusmidler. De siste årene på Ten Center arbeidet hun mest med administrasjon og ettervern. Vi spurte Wenche og Thorbjørn hvordan det gikk til at de traff hverandre.

— Første gang var på et møte i Fredrikstad for et par år siden. Jeg akkompagnerte Lotta Svartdal i et møte der hvor også Thorbjørn sang, forteller Wenche. Det ble ingen spesiell kontakt før de på ny møttes i Høvik kirke i mars for vel et år siden. Thorbjørn var uten pianist, og Wenche ble spurt om å hjelpe til. Dette skjedde ved flere anledninger frem mot sommeren 82, hvor de begge deltok på sommerstevnet i Sarons Dal.

— Jeg var så innbarket ungar og så vant til å holde en viss distanse til kvinner i min nærhet, at det tok tid før det gikk opp for meg at Wenche kunne bli noe mer enn min pianist, forteller Thorbjørn. Jeg var redd for at det gode samarbeidet vi hadde i tjenesten, skulle bli ødelagt hvis det kom inn mer personlige følelser, så jeg holdt dette på avstand i det lengste. Men under stevnet i Sarons Dal ble det klart for meg at noe var i ferd med å modnes fram i vårt forhold til hverandre.

— Jeg hadde helt lagt til side tanker på ekteskap, sier Wenche, derfor, nå jeg lærte Thorbjørn å kjenne, forsto jeg etter en tid at han burde få andre til å spille, jeg ble for personlig involvert.

— Men i stedet ble det til at de feiret bryllup i november i fjor.

— Jeg tror vi begynte i den rette enden, smiler Thorbjørn. Vi søkte begge Gud og fikk hver for oss fullstendig klarhet i vårt forhold til hverandre. At vårt ekteskap er et resultat av en moden beslutning innfor Herren, legger et godt grunnlag for et sterkt og harmonisk forhold til hverandre. Vi har hatt og vil fortsatt ha fullstendig åpen-

het overfor hverandre, og vi setter ord på alt som kan ødelegge fellesskapet, før det får vokse seg så stort at det skader.

— Ved at vi samtaler om selv det minste som dukker opp og ber sammen, opplever vi at problemet forsvinner, legger Wenche til.

Og ingen av dem forsøker å legge skjul på at de trives godt i hverandres selskap og i den felles oppgave de er ført inn i.

— Herren førte oss inn i en ny dimensjon i vår tjeneste, mener Thorbjørn. Det er ikke Thorbjørn Baksvær med frue, men vi har en likeverdige tjeneste, avhengig av hverandre.

— Hvordan opplever dere tjenesten, forkynner dere bare gjennom sangen?

— Jeg «preker» endel med gitaren på magen og Wenche «preker» endel uten. Men vi opplever oss ikke som «sangere» først og fremst. Hvis folk ikke forventer noe annet av oss enn at vi skal syng for dem, da er vi ikke fornøyd. Vi har et ønske om å være med og tjene på et helt annet plan enn å underholde mennesker. Vi vil være med og formidle Guds kraft gjennom vår tjeneste, slik at mennesker kommer inn i Guds nærhet. Derfor legger vi bort sanger som ikke fungerer i den tjenesten. Vi vil syng evangeliet på en måte som hjelper folk til å erfare det vi synger om. Vi vil formidle av den strøm som flyter fra Guds trone og som skaper liv og overflod.

— Hva er lovsang for noe?

— Det er en livsnødvendighet for en kristen, for gjennom lovsang blir Jesu navn løftet opp. Og det er en bibelsk måte å nærme seg Gud på, i ærefrykt og respekt. «Gå inn gjennom hans porter med pris.» (Salme 100,4). Lovsange gjør oss opptatt med Herren. Jeg erfarer at denne tjeneste har Gud nå gitt oss i fellesskap. For å lede en forsamling inn i en sann tilbedelse og lovsang, behøves spesielle tjenester, på samme

Vi har et ønske om å være med og tjene på et helt annet plan enn å underholde mennesker. Vi vil være med og formidle Guds kraft gjennom vår tjeneste, slik at mennesker kommer inn i Guds nærhet.

måte som det finnes tjenester som skal lede forsamlingen inn i Guds ord.

— Hva skaper lovsang i en forsamling?

— Under lovsang og tilbedelse føres forsamlingen inn i Guds nærhet og hellighet. Den gjør oss åpne og frimodige innfor Gud, og gleder Herren.

Noen reagerer på lovsangen fordi de mener det er bare følelser, eller fordi det er for enkle og banale tekster. Men gjennom lovsangen ønsker vi å bekjenne det Gud sier om seg selv og om vår stilling i Ham, og takke og prise ham for det. Dette gjør vi på ordets og ikke følelsenes grunn. Vi tror vi bare er i begynnelsen av det som har med virkelig tilbedelse og lovsang å gjøre. Det er ikke bare begrenset til å syng lovsangskor og litt «sang i Ånden». Vi tror vi ennå har mye å lære på dette området, og at vi vil få oppleve en videre utvikling i tiden fremover. Det er Guds ord og Guds Ånd som er de sentrale element i en virkelig tilbedelse og lovsang, og det er Jesus Kristus som blir opphøyet. Og når lovsangen virker dette, da skjer det under i menneskers liv, sier ekteparet Baksvær, som mellom sine mange reiser rundt i Skandinavia, er bosatt på Eina i Vestre Toten.

På tokt med «Elida» — alle kristnes båt

Pioneren har tidligere fortalt om Lewi Waskaas fra Skien som fikk sin visjon fra guttedagene oppfylt da misjonsbåten «Kveldsol» begynte å seile langs norskekysten i ferietiden. Men det var bare begynnelsen til en virksomhet som allerede har nådd tusenvis av nordmenn. Her kommer fortsettelsen.

*Tekst: Åge Åleskjær
Foto: Rolf Erik Janøy*

Fengende sang og musikk, frisk sjøsprøyt, godt humør og et sterkt vitnesbyrd om JESUS - det er noe av det som møter deg om bord på «Elida».

Jeg hadde selv gleden av å være med en uke forrige sommer. Det som slo meg, var den glede, visjon og tro som preget dem som driver dette arbeidet. Det er så befriende å møte folk som utfører sin tjeneste med begeistring. Ved selv å være med, fikk jeg se noe av den enorme mulighet som ligger i denne måten å få kontakt med folk på, samtidig som jeg så hvilken betydning leiren om bord har. Det var mere enn jeg hadde ventet!

Vi har tatt en prat med skipperen om bord, Lewi Waskaas. Når du møter ham i dette miljøet «til sjøs», er det ingen tvil om at denne mannen er i sitt rette element. Han er skipper, bibellærer, evangelist, leirsjef, møteleder og arrangør — uten anstrengelse! Her er en tjeneste fra Gud kombinert med praktisk hverdag på en unik måte. Det er «team-work» om bord som vitner om at ingen ting går på tilfeldighetene, hver mann har sin oppgave. Og det å overvære et bryggemøte med den familiære, frie tonen, med egne sanger skrevet av maskinisten, med helt spesiell «publikumskontakt» — det er en OPPLEVELSE man unner enhver.

A.A.: Det er jo litt av en båt dere seiler rundt med? Jeg husker dere hadde planer om å overta «Elida» fra Sverige. Dette har tydeligvis gått unna?

Skipper Lewi Waskås stortrives ombord i «Elida». Han er ildsjelen bak denne skuta som «frakter» evangeliets glade budskap til de mange tusen som samler seg rundt kysten i sommerhalvåret.

L.W.: Når det gjelder bryggemøtene, har vi stort sett et møte hver kveld. Dette annonseres med plakater, skilter, eventuelt også i avisen. Vi opplever en del positiv presseomtale, og det gjør oss kjent på de stedene vi kommer. Bryggemøtene bygger gjerne opp rundt et tema, nemlig at Jesus lever og vil fylle menneskers liv. Sangene som synges og alt som sies bygger da rundt dette tema. Mange av sangene er skrevet spesielt for vårt opplegg. Maskinisten og kokken synger en del sammen, og maskinisten skriver sanger som bringer budskapet ut på vår måte, f.eks. den fengende melodien: «Vi skal møte Jesus.»

Vi har ikke bare bryggemøter, men synger på badestrender, når vi seiler blant båter og likedan har vi hatt en hel del interessante besøk på mekaniske verksteder. Der får vi legge inn til kai i matpausen, og synger og vitner for arbeiderne mens de spiser.

Jeg tror båten allerede begynner å bli godt kjent: Tre ganger har vi vært på radio i sommer, og jeg nevnte avisene som skriver positivt om oss. Dessuten har vi seilt med Joh.3.16 og oppstandelseskorsket på. Selve atmosfære omkring båten, som vi tror er Den Hellige Ånds atmosfære, gjør at vi blir kjent der vi seiler fram. Hele fartøyet er en markering av vårt budskap om at Jesus lever.

A. Å.: Vi har oppfattet at dere har en leir ombord. Kan du fortelle litt om den? Det vil sikkert interessere mange ungdommer som lurer på hva dette går ut på?

L.W.: Ja, denne visjonen har virkelig økt på i løpet av sommeren, da vi fikk se hvordan dette fungerte. Det sterke fellesskapet under en slik leir gjør at mange får et møte med Gud som virkelig betyr noe i deres liv. Flere har begeistret vitnet om at dette har vært det sterkeste de har opplevd i hele sitt liv. Jeg tror mange får en ny start i sin åndelige utvikling, ikke minst på grunn av det nære fellesskapet og bibelundervisningen som er konkret og praktisk. Den handler om hvordan man utvikler sitt åndelige liv, hvordan finne Guds vilje med sitt liv, hvordan bli en ung kristen med holdning som står på for Herren.

Jeg tror mange ikke er klar over hva disse leirene består i, men alle som har vært med, har vært veldig begeistret. Derfor opplever vi også at mange

Fortsettelse siste side

L.W.: Allerede i påsken 1980 ble vi klar over at vi skulle overta «Elida» når svenskene fikk bygd seg ny båt. I en visjon om bord så vi at denne båten skulle til Norge.

Jeg husker at jeg den gangen skrev at vi hadde tro for å overta båten fra sommeren 82, og det har altså skjedd. Det hele har vært et UNDER! Vi var jo nødt til å få en større båt for å utføre noe av det som var visjonen: At ungdommer skulle være med på en «disippelskole» om bord, samtidig med evangeliseringen utad. Da er jo «Elida» som skreddersydd for et slikt opplegg, med 58 køyeplasser, romslig salong osv.

Derfor var det en stor dag da vi hentet båten i Sverige like før påske 82, og allerede 23.april var i gang for sesongen. Det var jo mange ting som måtte legges til rette for at dette skulle lyk-

kes, og det har vært forunderlig å se hvordan Herren har velsignet selv det økonomiske og praktiske. Vi opplever en sterk sanksjon på at dette er Guds vilje.

A. Å.: Når dere fram til folket?

L.W.: Vi opplever en meget fin kontakt. Bryggemøtene har vært en sterk opplevelse. Vi har sett flere mennesker søke frelse som et resultat av disse. Mange får for første gang se og høre hva et virkelig kristenliv er. De møter ungdommer med utstråling, glede og lovsang, og mange «gnir seg i øynene» og spør seg selv: «Er det virkelig slik det er å være en kristen?» Så jeg tror vi når fram med et positivt inntrykk av levende og glad kristendom. Og det er nettopp hva nordmenn behøver!

A. Å.: Kan du fortelle litt om opplegget både om bord og ellers?

«Det liv og den frihet som er i Den Hellige Ånd»

*Sven Nilsson
inn i en
ny tjeneste*

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Etter å ha tjent i 13 år som pastor i Ørebro-misjonens hovedmenighet, Filadelfia, Ørebro, vil Sven Nilsson fra høsten frigjøre mer tid fra det lokale arbeidet til å reise som bibellærer. Vi har besøkt Ørebro og bedt Nilsson dele med oss noen av sine tanker innenfor denne nye utvikling i hans tjeneste.

Filadelfia, Ørebro, er et prektig bygg, med en rekke praktiske lokaliteter. Foruten at de driver det store misjonshotellet «Grev Rosen», har de også eget bygg for menighetskontorer, og mellom disse to virksomheter, store møtelokaler. Vi var med en søndag formiddag og kom en time før for å være med på bønn- og lovsangsmøtet. Dette var i et vakkert lokale som kunne brukes til mindre møter, men sikkert rommet et par hundre mennesker. Selve hovedlokalet med stort galleri og plattform rommer mange hundre tilhørere, og lokalet var godt besatt. Det var en vanlig søndag formiddag, og Sven Nilsson talte (menigheten har to andre pastorer også), og i salen var det helt fullt fram til første benk. Også på galleriet var det mye folk. Det gledelige var å se så mange unge på et formiddagsmøte. Benkerad etter benkerad var fylt av ungdom som ivrig fulgte talen med åpne bibler. Etter

Sven Nilsson utenfor hovedinngangen til Filadelfia, Ørebro hvor han har tjent som pastor i 13 år. Sammen med ham står Lars-Owe Freed en av menighetens eldste, som også er en nær medarbeider til Sven Nilsson.

gudstjenesten var det kirkekaffe for de møtedeltagere som ville ta tid til å samtale før de gikk hjem til middag. I et rom som var knyttet til hotellet og møtelokalet, var det satt småbord som raskt ble fylt av ivrig samtalende og blide møtebesøkende i alle aldre. Kaffe eller te med kaker ble servert for kr.5.-.

Vi fikk også se det store «eldstemøte»-rommet, som var dominert av et langt konferanse-bord og store bilder på veggen av menighetens tidligere pastorer. Først i rekken henger John

— Jeg har jo selv hele mitt liv tjent i den lokale menighet. Hvordan skulle jeg være imot det jeg har gitt hele min tjeneste til? Den lokale menighet er et sentralt, bibelsk begrep som jeg vil gi all min tid og kraft til å oppbygge.

— Er du da imot at vi gjennom den lokale menighet tilhører ulike samfunn, som metodistene, lutheranerne, baptistene osv.?

— Dette er en situasjon som er skapt gjennom en historisk utvikling, som vi ikke kan stille oss utenfor eller late som

ster, lutheranere eller pinsevenner, da bekjenner vi denne splittelse. Vi bekjenner en synd vi lever i.

— Men det kan iblant være behov for å si hvilken bakgrunn vi har som kristne, å kunne si at en er med i en metodistmenighet eller en misjonsmenighet; mener du at vi ikke kan si det heller?

—Selvfølgelig ikke, det ligger ingen synd i å gi informasjon om sin bakgrunn, eller gi opplysning om hvilken sammenheng man er med i. Det er bruken av slike uttrykk for å distansere seg fra andre lemmer på Kristi legeme som er gal. Man har uttrykk som «VI PINSEVENNER», hvor man fremhever sitt eget kirkesamfunn i motsetning til andre kristne. Da er det synd, av to grunner:

1) Jeg gjør min samfunns-identitet til min KRISTNE IDENTITET, istedenfor å bekjenne min rette identitet, som er Kristus, og han kan ikke dele plassen med et kirkesamfunn.

2) Jeg bekjenner meg til en virkelighet som er uttrykk for en synd som er resultatet av synd i tidligere generasjoner. De ulike samfunn er uttrykk for splittelse, og splittelse som skiller sanne troende fra hverandre, er alltid et uttrykk for kjødets gjerninger.

— Men du har liten tro på nye menigheter og samfunn?

— Jeg har vanskelig for å tenke meg at det er veien. Dersom noen tror at de kan stille seg utenfor et visst kirkesamfunn, ved organisatorisk å melde seg ut, viser det at de ikke har forstått hva saken gjelder, og heller ikke hva Kristi legeme er. Hvis jeg f.eks. sier at jeg ikke tilhører noen etablert menighet, så tar jeg jo avstand fra alle de lemmer på legemet som tilhører slike menigheter, og som jeg skulle være forenet med i Kristi legeme. Å melde seg ut av strukturer løser ikke åndelige problem. Vi må gjøre en omvendelse i våre hjerter og deretter leve i denne omvendelsen sammen med de søsken i Kristus som vi har et samfunn med.

— Er du selv åpen for å virke i ulike kirkesamfunn?

— Jeg føler at Herren har kalt meg til å dele videre det som Herren har vist meg gjennom disse årene med praktisk menighetsarbeide, til hjelp og inspirasjon for andre etablerte menigheter. Herren har både korrigert og fordypet min tjeneste i menighetsarbeidet og utfra denne praktiske erfaring har jeg en undervisnings tjeneste. Jeg har fått se inn i de muligheter og problemer som oppstår når menigheter kommer inn i en åndelig utvikling. Jeg vil virke for at menigheter kommer inn i det liv og den frihet som er i Den Hellige Ånd.

Sven Nilsson underviser studenter ved sosialhøyskolen i Ørebro, som samles til bibelstudie i et hjem en lørdag formiddag. Noen trives godt i undervisnings-situasjoner som har praktiske målsettinger.

Ongman, pioneren for denne pinsebevegelse.

—Hvordan blir forholdet til menigheten du har betjent i så mange år, når du fra høsten planlegger å slutte, Sven Nilsson?

— I de årene jeg har vært her, har jeg vært helt innrettet på menighetsarbeidet og den lokale situasjonen. Jeg tenker ikke bare på vår egen virksomhet, men også på de andre menighetene her i byen. Jeg har også vært med som taler på konferanser o.l. rundt i landet, og jeg opplever at tiden er inne til å gi mer av min tid til denne undervisningstjenesten. Jeg har ikke helt klart for meg hvordan dette vil bli, men jeg vil i alle fall se det som en fortsettelse av min tjeneste her i menigheten. Jeg ønsker ikke «å stå fritt», men mener at det er viktig at en slik tjeneste er forankret i en lokal menighet. Jeg vil også fremdeles gi en stor del av min tid til menigheten her i Ørebro. Jeg tror menighetens eldste også vil se at tiden er moden for et slikt skritt og velsigne denne utviklingen.

— Det kan være noen som har misoppfattet ditt utspill mot kirkesamfunnsvesenet som et angrep på den lokale menighet. Hva sier du til det?

ikke eksisterer. Jeg har hele tiden stått midt oppe i en slik virkelighet, og i dag deler vi den med alt Guds folk. Vi kan ikke løse problemene med kirkesamfunnene ved å gå ut av de gamle og lage nye. Men jeg opplever samtidig at vi lever i konflikt med Guds vilje, fordi Skriften gjør klart at vi som Guds folk skulle åpenbare vår enhet så klart at verden kom til tro. De ulike identiteter vi tilegner oss gjennom ulike trossamfunn, utgjør et alvorlig problem. Men her kan jeg bare gjenta det jeg ofte har sagt: Dette må endres i våre HJERTER og så vil det nok bli forandringer, også i strukturer.

— Du har sagt at det er SYND dersom vi sier vi er baptister, pinsevenner, lutheranere osv. Er ikke det å bruke sterke uttrykk?

—Splittelse mellom kristne er helt klart en synd. Også i den første tid var det tendenser til ulike retninger i kristenheten. Noen holdt seg til Paulus, andre til Kefas. Paulus kaller dette «kjødelig» (1.Kor.3). En slik holdning ødelegger Guds tempel (v.17), og det er noe Gud ser meget alvorlig på. Nattverdsteksten i 1.Kor.10,16 og 11,29-30 viser at den som deltar i dette måltid uten å anerkjenne Kristi legeme, forsynder seg mot Kristi legeme og blod. Og så lenge vi ikke vil anerkjenne andre kristne som en del av Kristi legeme, forsynder vi oss. Dette har skapt de ulike kirkesamfunn, og vi lever i disse tradisjonene. Når vi sier at vi er bapti-

Misjonsforstanderen som ble avsatt fordi han drev ut onde ånder:

«Vi må avsløre og bekjempe den onde i fellesskap»

Tekst/foto: R. E. Janøy

— *Hva tror du var årsak til at du ble valgt til misjonsforstander og leder for «Helgesesforbundet»?*

— Det er vanskelig for meg å si noe om. Da Stig Abrahamson gikk av med pensjon 65 år gammel, kom årskonferansen sammen. Den består av utsendinger fra alle menighetene. Styret bearbejdet de forslag som var kommet inn fra menighetene til ny leder. Til sist sto valget mellom redaktørene for vårt blad, «Troens Seier», og meg. Dette kom overraskende på meg som da var sterkt engasjert i menighetsarbeidet. Men jeg la alt i Herrens hånd og var villig til å gå inn i nye oppgaver. Kanskje utviklingen vi opplevet i menighetsarbeidet var en av årsakene til at jeg ble foreslått og valgt til denne oppgaven.

— *Hva preget din tjeneste i menigheten i Värnamo?*

— Det var en ganske ny menighet, og jeg fikk være med i en interessant oppbygningstid gjennom ni år. Jeg kom inn i en åndelig fornyelse i denne perioden, og vi opplevet noe av veksel både innad og utad. Da jeg gikk på Misjonsskolen, praktiserte vi mye bønn og faste, og jeg fikk se mye skje som la et fint grunnlag for meg. Jeg la stor vekt på bønnetjenesten i menigheten, likeså at gaver og tjenester kom i bruk. Vi opplevet at åndelig krigføring ble aktualisert for oss. Vi ba for byen vår og kjempet for mennesker som led på ulike måter. Nådegaver og den profetiske ånd åpnet opp nye områder for oss.

— *Kan du gi konkrete eksempler på hva dere erfarte?*

— En kveld var jeg samlet med noen av menighetens medlemmer for å be for stedet. Det ble gjennom nådegaver klart for oss at Gud ville gjøre noe spesielt for oss den kvelden. Vi ba i over en time uten at noe skjedde, vi kom ikke lengre. Vi stoppet å be og begynte i stedet å snakke ut med hverandre. Vi gav til kjenne hva vi kjente og

Pastor Harry Andersson er lite kjent i Norge, men i sitt hjemland, Sverige, har han vært både omtalt og omskrevet de siste årene. Som pastor i Värnamo fikk han oppleve en rik tid. Da «Helgesesforbundet» behøvde en ny misjonsforstander etter den kjente taler og forfatter Stig Abrahamson, som hadde fungert i stillingen i 25 år, falt valget på den unge pastoren i Värnamo. Han tiltrådte som misjonsforstander i januar 1980. En av hans oppgaver var å undervise på samfunnets bibelskole.

Undervisningen skapte behov for forbønn, og elevene gikk med stor iver inn i forbønnssituasjoner. Det ble kjent at det også hadde vært tilfeller av utkastelse av onde ånder, og Andersson ble stilt til ansvar. I fjor ble han avsatt som misjonsforstander, og saken vakte naturlig nok stor oppsikt både i den kristne og den verdslige presse. Etter å ha fått denne hendelsen noe på avstand, kunne Harry Andersson selv dele litt av sine erfaringer i en samtale vi haddde med ham. Vi møtte en mann uten bitterhet eller anklager, og som hadde sindige ord å si om et tema som har utløst så sterke reaksjoner hos mange.

følte overfor hverandre, og uoppgjorte ting kom i lyset. Vi kunne si: «Slik er det, kan du tilgi meg?» Dette ledet oss inn i en maktstilling i åndens verden. Fra den kvelden opplevet vi noe av et åndelig gjennombrudd i byen. Det lærte meg at lederne i en menighet må være ett. Er det den minste uoverenstemmelse mellom oss, får vi ikke overtaket i den åndelige verden, fordi vi ikke har makt i bønn. Siden den erfaringen har det ligget sterkt på mitt hjerte at vi må stå sammen og ha en åpen kommunikasjon med hverandre.

— *Opplevet dere at mennesker ble frelst?*

— Først opplevet de kristne veksel. Han rensket oss fra det som ville hindre den videre åndelige utvikling. Vi ba for mennesker med ulike problemer. Det ble klart for oss at det egentlige problem mange av disse hadde, var på det område de ikke ville overlate til Herren. De ville f.eks. bli kvitt stoffproblemer, men de ville ikke la Jesus bli Herre over andre deler av sitt liv.

— *Hvilke tanker hadde du for din stilling som misjonsforstander?*

Jeg følte at mitt kall til forbønnstjeneste, sjelesorg og undervisning var det samme som tidligere. Derfor overlott jeg mye administrasjon til andre, så jeg kunne konsentrere meg om det jeg opplevet som min tjeneste. Vi flyttet til Kumla (nær Örebro) hvor forbundet har sitt hovedkvarter, og der bor vi fremdeles. Det at jeg fikk tjene med de sider Herren hadde gitt meg, gjorde at jeg trivdes i de nye oppgaver.

— *Hva er «Helgesesforbundet» for noe?*

— Det er et frikirkesamfunn i Sverige som har 5-6000 medlemmer. Det er ett hundretall menigheter rundt i landet. I Norge har vi mest hatt kontakt med «De frie venner». I lære ligger bevegelsen nær opp til pinsevevnene. Rent organisatorisk er det et styre for samfunnet som foreslår misjonsfor-

stander, velger sekretær for indre og ytre misjon, og leder hele arbeidet.

— *Hvordan er din egen bakgrunn som forkynner?*

— Jeg har vokst opp i miljøer som er preget av Ørebro-misjonen (en baptistisk pinseretning) og Helgesesforbundet. Vi var 11 søsken og hadde troende foreldre. Jeg ble en avgjort kristen fra 7-8 års-alderen. Siden ble det krise i

og han fikk gi meg mange sterke inntrykk. Han underviste bl.a. på bibel-skolen da jeg gikk der.

— *Hva førte deg inn i forståelsen av at onde makter kan øve innflytelse over et menneskes liv?*

— Det har vært en prosess gjennom mange år. Jeg hadde personlig ingen interesse for dette området. Tvertom ville jeg ikke befatte meg med slike sa-

meg rett og slett bundet. Til sist gikk jeg i min ensomhet innfor Gud, og i Jesu navn ba jeg om befrielse fra disse makter som ville binde meg. Fra den stund ble situasjonen løst. Mange av de teorier jeg hadde før denne erfaringen, måtte jeg nå omprøve. Jeg fikk se at det var et behov for befrielse i mitt eget liv, og at det sikkert også var det i mange andres.

Jeg ble klar over det ropet om hjelp som var hos mennesker som kanskje kunne si noe helt annet. Jeg kunne ikke stå uberørt innfor den nøden.

— *Du fikk altså, mot ditt eget syn, erfare at også kristne kan være plaget av onde makter?*

— Jeg er veldig redd for å definere dette med ord, for det er vanskelig. Det er vi kristne som er satt til å kjempe troens kamp. Vi skal stå djevelen imot og beholde feltet. Det viser at det er oss han angriper på forskjellige måter. Om vi siden begynner med teorier omkring dette med onde ånder, så blir det diskusjoner og splittelse i de kristne rekker. Det blir også en usunn dramatik omkring dette, noe som skaper frykt for å behandle disse spørsmål. Åndens virkninger vil alltid bli møtt med skepsis eller åpen motstand, men så langt det står til oss, bør vi unngå unødig diskusjon om ordbruk. Det er ingen tvil om at evangeliene fremstiller onde makter som en virkelighet Jesus og hans disipler bekjempet i sin samtid. I dag vil mange lukke øynene for denne virkelighet, men jeg kan ikke se at vi kan «moderisere» bort disse bibelske begreper. Vi må la Skriften belyse dette, og ikke tillate at det blir et tema som fører til splittelse og diskusjoner på et menneskelig plan. Slike reaksjoner skremmer meg.

— *Er det praktiske erfaringer som har overbevist deg om at onde makter er en virkelighet?*

— Da jeg erfarte dette i praksis, ble jeg drevet til et studium av Guds ord. Det er den grunn vi må stå på, også i dette spørsmålet. Jeg tror det er svært viktig at vi ikke er uvitende på dette feltet, slik at vi lar oss binde. Jeg tror på advarselen om ikke å gi djevelen rom på noe felt!

— *Tror du en kristen kan være «besatt», av en ond ånd?*

— Nei, det er en umulighet. En gjenfødt og frikjøpt ånd kan ikke besettes av den onde. Men den onde kan sette inn angrep mot oss i våre kropper og i vårt sjelsliv; det går klart fram av Skriften. En annen ting er at det kan være mennesker som har kristen-navnet, men som ikke er født på ny. Ingen blir en kristen fordi han tilhører et kirkesamfunn, men noen definerer

Pastor Harry Andersson: «Vi har forsømt oss i generasjoner når det gjelder synet på onde ånder. Derfor skapes det så store brytninger når vi møter disse virkligheter i praktisk erfaring».

ungdomstiden med nye beslutninger. Alt 15 år gammel kom kallet til forkynnertjeneste, og jeg begynte på bibel skole. 17 år gammel reiste jeg ut som evangelist. Siden tok jeg forbundets pastorskole og ble pastor 24 år gammel.

— *Hadde du særlig kontakt med Stig Abrahamson som var misjonsforstander i mange år før du overtok?*

— Jeg hadde god kontakt med han,

ker om jeg hadde fått velge. Jeg har derfor hatt mange brytninger med meg selv omkring disse spørsmål, men skritt for skritt ble jeg ledet til å ta visse standpunkt. Det som åpnet mine øyne først, var min egen situasjon. I flere år kjempet jeg med problemer jeg ikke fikk løst. Jeg søkte hjelp og forbønn, jeg fastet og ba, og forsøkte å holde fast ordet om å «være korsfestet med Kristus». Tross alt dette, kom jeg stadig inn i mørke og fortvilelse. Jeg følte

jo ordet «kristen» på den måten.

Jesus har gitt oss klar befaling om å forkynne evangeliet, helbrede syke og drive ut onde ånder. Vi ber med folk til frelse, men hva med de andre ting? Skal vi bare se bort fra resten av befalingen? Eller venter vi at Jesus skal gjøre det han har bedt oss om å gjøre? Vi har forsømt oss gjennom generasjoner på dette feltet, og derfor skapes det så store brytninger når vi møter disse problemer i praktisk erfaring. Her må vi ydmykt søke å hjelpe hverandre, istedenfor å diskutere teorier.

— *Det du her nevner skaper vel liten motsigelse i de kretser hvor du arbeidet?*

— De fleste tror at dette er et bibelsk anliggende. Jeg hadde bl.a. dette oppe som et emne på en pastorsamling, men det var når vi begynte å praktisere dette at problemene oppstod.

Kan du fortelle noe om det som skjedde på bibelskolen og som siden ledet til at du ble avsatt som misjonsforstander?

Jeg har ikke helt oversikten over hva som egentlig skjedde. Jeg underviste på høsten om å «tjene hverandre» og tok bl.a. opp åndelige gaver. Når jeg kom inn på hvordan vi skulle tjene hverandre med de åndelige gaver oppstod det behov for forbønn hos noen av elevene. Når vi ba for en av de som søkte fram, ble det en voldsom reaksjon hos vedkommende, og vi forstod at her var det ting som måtte løses. Det ble en åndelig kamp, hvor mange av elevene fikk møte Gud. Guds Ånd falt over hele klassen, slik at flere for første gang kunne ta i bruk tungemålgaven. Det brøt ute en lovsang som jeg aldri før har vært med om. I begynnelsen opplevet vi en veldig herlighet, og vi ba for hverandre og opplevet nådegaver i funksjon. Siden kom det inn ting som skapte forvirring, vi gikk for langt i vår iver. Det er naturlig for de unge å gå på, og jeg skulle nok ha vært mer våken. Men det er ingen tvil om at mennesker ble hjulpet. Det hele kulminerte en helg, og mye hente som jeg ikke kan forklare. Det som er klart er at jeg var for ensom i denne striden og gikk for langt i ønske om å hjelpe, og derfor ble åndelig såret. Hadde jeg hatt flere av de andre brødrene til å stå sammen med meg, hadde ikke dette skjedd. Men ingen av brødrene stilte seg sammen med meg i kampen, men siden har jeg blitt ledet i kontakt med slike brødre. Nå ønsker jeg bare å legge dette som skjedde bak meg.

— *Men du har gjort visse lærdommer?*

— Når en går inn på nye områder, er det lett å gjøre feil. Men den største

lærdommen jeg har fått, en lærdom jeg har fått er at det gjelder å finne grunnårsaken til problemet et menneske søker forbønn og hjelp for. Man kan ikke skape former og mønster som man kan legge på ulike personer. Hvert menneske er unikt, og hvert problem spesielt. De åndelige gaver må fungere, så rett diagnose kan stilles. Man skal heller ikke forsøke å hjelpe mennesker som ikke på dypet er villig til å bli hjulpet. Det er de oppriktig søkende i virkelig nød man kan hjelpe.

— *Har du ingen forklaring på hvorfor det gikk som det gikk, da du ble avsatt som misjonsforstander?*

«Vi må la oss korrigere og erkjenne feil som blir påpekt, men dette må ikke få oss til å trekke oss tilbake».

— Det er flere innslag her som er vanskelig å forstå. Jeg kan ikke komme inn på enkeltheter, for det kan lett bli til at jeg forsvarer noe av det som har hendt, utfra menneskelige synspunkt. Jeg har søkt Herren for å få klarhet i mine egne motiver og det som hendte. Her må vi lære oss å skille mellom det menneskelige og det åndelige. Vi må lære å se forskjell på det som kommer fra våre egne tanker, og det som er født av Guds Ånd. Her trengs både nåde, lys og klarsyn. Når vi forsøker å forstå åndelige virkeligheter med vår forstand, kommer vi i konflikter. Vi må regne med at Herren skal vise oss den rette sammenheng.

— *Det ble skrevet i avisene at du brente klærne til dem som var blitt befriet?*

— Det var en som mente seg å ha klær og gjenstander som hadde en klar okkult tilknytning, og som etter at Herren fikk møte vedkommende, ønsket å kvitte seg med dette. Det var et initiativ vedkommende selv tok, som jeg sanksjonerte. Jeg tenkte på hvordan Guds ord viste sin kraft i Efesus (Apg 19,18-20) da okulte ting ble brent. Siden hendte det saker som jeg ikke var med på, og som jeg først fikk

vite lenge etterpå.

— *Hva sa du til styret da du ble forespeilet at du kunne bli avsatt?*

— Jeg forklarte at jeg aldri hadde søkt denne stillingen, eller gjort noe for å bli valgt til misjonsforstander. Siden jeg ikke hadde gjort noe for å få stillingen, ville jeg ikke gjøre noe for å beholde den, men overlate min sak i Herrens hånd.

Hva opplevet du tyngst ved denne saken?

— *Da pressen begynte å skrive om dette, ble det en veldig belastning for meg personlig og familien forøvrig. Jeg kunne ikke tale på et lite møte uten at det var både journalist og fotograf til stede. Men vi har som familie opplevet at Herren har hjulpet oss igjennom dette, så det jeg før har forkynt om Herrens omsorg, har vi nå fått erfare.*

— *Er du plaget av bitterhet over det som har skjedd?*

— Helt fra første stund har jeg vært nøye på at slike tanker ikke får inpass i mitt hjerte, for jeg vet at det bare vil skade min egen sjel. Jeg har fått leve i forsoningen i mitt eget hjerte og i tilgivelsen overfor alle som er berørt i denne sak.

— *Er du fortsatt åpen for å tjene som forkynner i Helgesesforbundet?*

— Ja, jeg er helt åpen for å tjene både der og hvor det ellers måtte være behov for å høre evangeliet forkynt. Jeg er svært glad i vennene i Helgesesforbundet og blir innbudt til deres mønigheter.

Hvordan opplever du den ondes strategi i dette som har skjedd?

— Jeg tror vi står i en åndelig strid der det gjelder å bryte ned festningsverk i tankeverdenen. Tankebygninger som den onde har bygget, men som vi ikke så lett kan avsløre. Derfor er det viktig å stå sammen i denne kampen. Vi behøver ulike åndelige tjenester som kan korrigere og inspirere hverandre. Vi må verne om hverandre, så vi ikke blir skadet i åndskampen. Den ondes taktikk avsløres best av et åndelig fellesskap og bekjempes mest effektivt når vi står sammen.

— *Kan du nevne eksempler på tankebygninger som den onde bruker, men som er vanskelig å avsløre?*

— Du har f.eks. dette med «den rette læren». Det å ville lære bibelsk og rett er jo en verdifull ting, men vi ser hvordan den onde kan ta dette i bruk for å skape en kjødelig splittelse og deling av Guds barn. Jeg har sett at vår fiende kan bruke «den rette lære» som en splittelsens makt som hindrer Guds folk i å stå sammen for evangeliet. Men det alvorlige er at mange ikke kan se dette. Når begrepet «lære» blir brukt

med galt motiv, kan den onde bruke det til å utløse en nedbrytende strid.

— *Hvordan ser du på fremtiden for Guds folk i Norden?*

— Jeg tror vi er inne i en befrielsestid, befrielse fra ting som holder igjen de åndelige funksjoner, befrielse fra tankebygninger som vil hindre fellesskapet og enheten mellom Guds folk. Personlig ønsker jeg ikke å representere noe annet enn den Herre Jesus og Guds rike, og tjene den lokale menighet.

— *Hvorfor tror du det skaper så meget motstand og oppstyr når en person går inn i en åndelig kamp for å hjelpe andre mennesker?*

— Ved hvert nytt steg i gjenopprettelsen av forsamlingen har disse reaksjoner kommet. Når vi får en profetisk innsikt om fiendens strategi, så må vi regne med motangrep. Når Elisa fikk åpenbaring om hva den arameiske konge sa i sitt soverom, så gikk denne kongen til angrep mot Elisa. Når vi får se saker som er skjult, så utløser det den ondes vrede og motangrep. Jeg kan ikke se bort fra at jeg selv har fått gå igjennom slike ting. Men dette må ikke skape frykt hos oss, men at vi søker sammen med de som står på Herrens side, og trenger oss dyper inn i Guds ord. Vi må ikke tillate fienden å slå oss med frykt, frykt for å gå videre inn i det Gud viser oss. Vi må la oss korrigere og også erkjenne feil som blir påpekt, men dette må ikke få oss til å trekke oss tilbake. Fiendens strategi er å skape frykt, slik at Guds folk holdes tilbake fra områder som de kunne innta. De åndelige gaver vil alltid møte motstand og være omdiskutert, men dette må ikke få lamme oss, men heller gi oss nye erfaringer.

— *Har du noen gang sagt til andre at de er besatt?*

— Jeg bruker aldri slike uttrykk. Jeg er veldig reservert overfor å gi noen en slik betegnelse. Men jeg har opplevd åndelige kollisjoner med mennesker jeg har kommet i kontakt med, og det har siden vist seg at de var i et dypt mørke. Om noen kommer til meg og hevder at de er besatt, så har jeg ikke holdt med dem i dette, men heller tatt tid til å hjelpe dem til å søke Gud for sin situasjon. Her kan vi ikke bruke ferdige mønster, det er farlig. Ånden må klargjøre hva problemet er, og hvordan det kan løses, før vi kan handle. Vi må søke Gud for den nøkkel som kan låse opp i hvert enkelt tilfelle. Jeg er sterkt imot det å se onde ånder i alle ting. Men vi kan ikke gå til den motsatte ytterlighet hvor vi glemmer at vi er i strid med en fiende, som også infiltrerer seg på ulike måter i menneskers liv. Innenfor denne realitet må vi få se den stilling vi har i Kristus og den fullmakt han har gitt til sin menighet.

Inspirasjonsdager

'83

12.-15. mai i Horten, Holtan skoles aula

Spesiell gjestetaler:

SVEN LEVIN

Svensk/amerikaneren som i flere år har stått i en sterk undervisningstjeneste i menighetsfornyelse og vekst, for første gang i Norge!

Kjell Haltorp

Ole Bjørn Urne

R. E. Janøy

Thorbjørn og Wenche Baksvær

Ellers deltar: Terje Rygh, Svein Thorkildsen, Kjell Sundby, Fred R. Evensen, Ola Skogheim.

- SAMLINGER SOM INSPIRERER OG FOSTRER
- SOM SAMLER FOLK FRA ALLE KIRKESAMFUNN
- INGEN PÅMELDING, INGEN AVGIFT.

TIDER:

Torsdag 12. mai (Kr. himmelfartsdag): Kl. 11 — 15.30 — 19

Fredag 13. mai: kl. 19

Lørdag og søndag (14. og 15. mai): Kl. 11 — 15.30 — 19

- Offentlige møter med forkynnelse og lovsang.
- Flere seminar med aktuelle og praktiske emner
- Barneparkering for barn under 8 år
- Servering mellom møtene. De som har med sovepose og madrass kan få hjelp med overnatting.

VELKOMMEN FRA HELE ØSTLANDET!

tegn·under·kirkevekst

C. Peter Wagner som har skrevet denne artikkel har vært professor i kirkevekst ved Fuller Seminary de siste 12 år. Tidligere har han i 16 år vært misjonær i Bolivia. Wagner har skrevet 21 bøker og flere av disse er om misjons- og kirkevekst. Denne artikkel har vi oversatt fra «Christian Life».

Wagner forteller selv om sitt forhold til bønn for syke: «Jeg var en konservativ teolog. Når predikanter som ba for syke kom til mitt hjemsted, advarte jeg de troende mot å gå på slike møter. Men Gud begynte å bearbeide meg...»

Peter og Dons Wagner: «Rett-linjede evangeliske kristne, åpne for Den Hellige Ånd». Til venstre: Wimber underviser. Han har pionert «Church Growth Departement» på Fuller.

Bønn for syke hører med til evangeliet

Bakgrunn og årsak til MC510 kurset om «tegn og under» på Fuller Seminary.

Kwang Soon Lee var en av de mest respekterte ledere i den presbyterianske kirke i Korea. Hun var en vakker, vel-talende kvinne i tredve-årene, med fremtiden foran seg.

Hun ble valgt til å lede sitt kirkesamfunns kvinne-bevegelse som telte 500.000 medlemmer. Men hun følte at hun skulle vente med å ta imot dette kallet til hun hadde fullført sine studier ved «Fuller Seminary School of World Mission». Hun skrev på en avhandling om kvinnenes rolle i Koreas kristenliv. Hennes verden syntes enkel, velordnet og lovende. Men for noen måneder siden ble Kwang Soon's forhåpninger knust.

Tekst: C. Peter Wagner
Foto: Christian Life

Hun fikk problemer med synet sitt og gikk til legen. Han fant et alvorlig angrep av «grå stær». Det var mest sansynlig at hun gradvis ville bli blind. Kwang Soon vendte seg til Gud og innviet seg på ny helt til Ham. Samtidig som hun var villig til å akseptere hans vilje, så ropte hun til Gud om helbredelse. Hun trodde Gud ønsket å bruke henne — med et normalt syn.

Mens Kwang Soon og andre holdt på å be for hennes sykdom, ble hun klar

over en ekstraordinær ting Gud gjorde ved Fuller-seminaret under vintersemesteret. Fra medstudenter begynte hun å høre historier om en klasse med navnet «MC510 TEGN, UNDER og KIRKEVEKST». John Wimber, pastor ved Winyard Christian Fellowship i Yorba Linda, underviste i de fleste av timene. Flere studenter hadde fortalt henne om bemerkelsesverdige helbredelser og andre manifestasjoner ved Den Hellige Ånd — midt i Fuller-seminarets klasserom! Og så inviterte klassevenninner, som også var med å be for hennes øyne, Kwang Soon til en av disse timene.

De tre klasses timene gikk raskt for Kwang Soon, for hun hadde aldri opplevet noe slikt, verken i Korea eller U.S.A. Hennes tro vokste opp til nye høyder. Hun tenkte med forsiktig undring på om Gud ville svare på hennes bønn den kvelden. Kl. 22 avsluttet Wimber timene som vanlig. Deretter ble de som ønsket å være igjen, invitert til en stund hvor man fikk praktisere det man hadde hørt.

Få av de ca.100 som var tilstede, forlot rommet. Tvertimot økte heller antallet ved at det kom nye til som ville overvære nettopp dette.

Gud talte ved flere «kunnskaps ord». Disse var klare tilkjennegivelser fra Gud om at Han ville helbrede noen av de tilstedeværende for deres sykdommer.

En student f.eks. sa at Gud hadde

fortalt henne at det var en som hadde problemer med høyre kne. På andre siden av rommet reiste Bruce Bane seg, undervisningsassistenten på min avdeling — en veteran blant 7.dags adventistene og misjonær til Japan. Øyeblikkelig samlet det seg om ham en gruppe som hadde sittet i nærheten, og som var trent opp til dette i flere uker, la hendene på ham og begynte å be. Bruce er en atletisk type som liker å løpe, men hans høyre kne, og til en viss grad også det venstre, hadde plaget ham i noen uker. Selv om han kunne bevege seg, kunne han ikke løpe. Gud gjorde det underet. Han hadde sagt Han ville gjøre den kvelden. Når jeg nå skriver dette en måned senere, løper Bruce fortsatt i full fart - uten smerter!

Det kom ikke noe «kunnskaps ord» for Kwang Soon Lee. Men Wimber inviterte dem som trengte legedom å stå opp og dele sine problemer med dem som sto ved siden av.

Kwang Soon kom seg på bena, og en

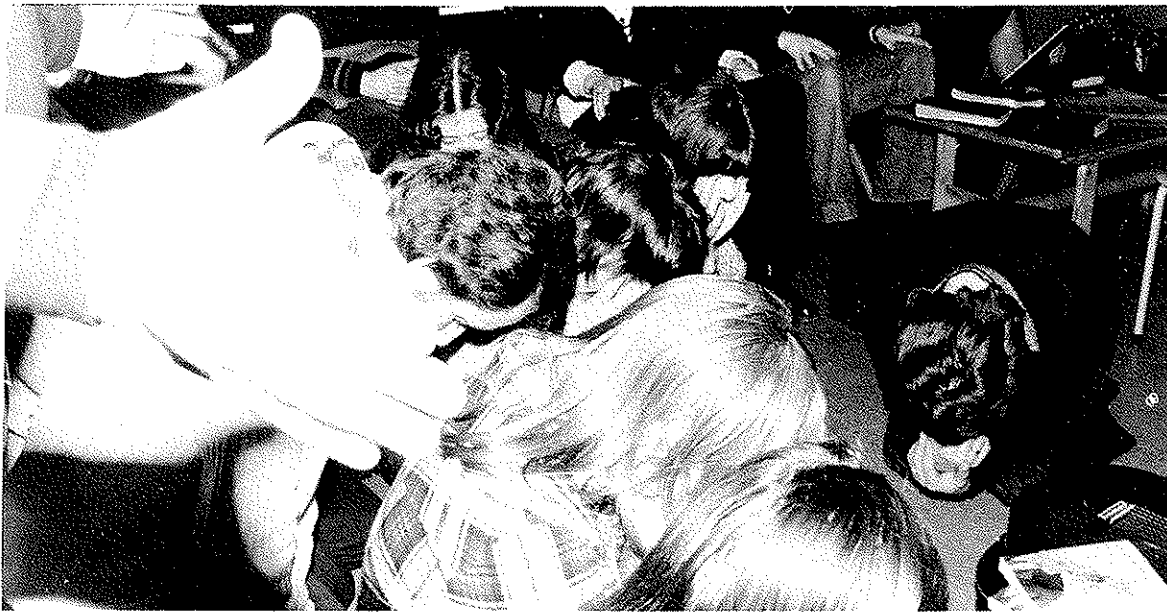
Mission kurs om Tegn, Under og Kirkevekst?

John Wimber og jeg har vært nære venner siden 1975. På den tid var han pastor for en voksende kvekerforsamling i Orange distriktet. Vi møttes da han kom for å studere kirkevekst på Fuller. På den tiden var jeg også administrativ leder for Fuller Evangeliske Selskap, (Evangelistic Association). Gud hadde talt til meg om å starte en kirkevekst-avdeling, slik at noen av våre kirkevekst-teorier, som var blitt utarbeidet av Donald W. Gavsan, meg selv og andre på Seminaret, kunne overføres og gjøres praktisk tilgjengelige for mennesker i lokalmennighetene. Jeg forsto Wimbees gaver, og tilbød ham å være «pioneer», ved den nye avdelingen. Han sluttet som pastor og begynte samarbeidet med meg. Gud velsignet tjenesten, og den er nå under ledelse av Carl George, med navnet Charles E. Fuller institute of

Gud hadde forberedt meg for det svar jeg gav.

Den forberedelsen var ikke noe automatisk. Ikke noe av min tidligste kristne bakgrunn kunne ha disponert meg for å være positiv til et slikt forslag. Jeg hadde tjent i 16 år under 2 misjoner som var medlemmer av det felleskirkelige Interdenominal Foreign Missions Association (IFMA). En av de skrevne retningslinjer for dette selskapet lød: «Hver misjon skal ha en klart utformet trosartikkel i overensstemmelse med IFMA's trosbekjennelse, og skal ha en ikke-karismatisk orientering».

Jeg hadde avlagt mine eksamener ved Fuller-Seminaret i 50-årene og ved Princeton-Seminaret i 60-årene. Ingen ting av det jeg kan minnes fra disse utdannelseårene hadde åpnet mitt sinn for troen på en Gud som kan gjøre sin gjerning ved under også i våre dager. Jeg var den bibellærertypen som hadde Scofield Bible, og kunne tegne opp de

«Øyeblikkelig samlet det seg en gruppe som hadde sittet i nærheten, og som var trent opp til dette i flere uker, og begynte å be . . .» Prof. Wagner skriver i denne artikkel bl.a. om hvordan studentene på misjonsfakultetet ba for hverandre og opplevde at Gud grep inn. (Bilde er tatt fra en bønnesituasjon her i landet).

gruppe samlet seg for å be for henne. Dette var ikke en helbredelseskø som raskt skulle betjenes. Gruppen ba for henne antagelig i en halv time. Mens de holdt på, begynte de å tro at Gud gjorde sin helbredende gjerning.

Imidlertid er symptomene på grå stær vidt forskjellige fra smerter i knærne. Det kunne ikke på noen sikker måte fastslås hva som var hendt den kvelden. Men Kwang Soon gikk sin vei med glede.

Etter det er hun blitt undersøkt av to leger. Den første sa: «Trykket er meget bedre. Kom tilbake om 2 måneder». Hun gikk til en annen lege 2 ganger, bare for å være helt sikker. Presset på øynene var normalt. Og stæren var også forsvunnet!

Hvordan og hvorfor

Hvorfor har Fuller School of World

Evangelisation and Church Growth.

Etter at Wimber hadde opprettet Fuller-Instituttet, kalte Gud ham til forstander for det blomstrende fellesskapet Winyard Christian Fellowship i Yosta Linda. Det fikk sin første start ved hans kjære Carol, i deres dagligstue. Den gruppen på 17 har nå i løpet av 5 år økt til 4000. (Wimber forteller om hvordan dette skjedde i Pioneren nr.1-83.) Som han forklarer begynte Gud etter en tid å gjøre store ting, spesielt ved helbredelse av syke, gjennom denne menigheten.

På dette tidspunkt var Wimber blitt dosent ved vår Verdensmisjons-skole (School of World Mission), og han hadde del i undervisningen sammen med meg på et forkynner-kurs, kalt Kirkevekst-2. En dag foreslo han for meg å ta en undervisningstime om Tegn, Under og Kirkevekst.

Dette var en ny tanke for meg, men

forskjellige kart og plansjer. Jeg husker godt at da en tros-helbreder kom til vår by Cochabamba i Bolivia, så advarte jeg de troende bolivianere mot å gå til møtene, og skrev en artikkel for et nasjonalt, evangelisk blad hvor jeg gikk i rette med det han sto for.

Hvordan mitt sinn ble forvandlet

Så begynte Gud å bearbeide meg. Ikke ved et lynnedslag som forvandlet meg i løpet av 10 minutter, men gradvis over en periode av 5 år som misjonær. Når jeg tenker tilbake på det, tror jeg at et par særskilte hendelser bidro til å åpne meg for denne nye dimensjonen av hans gjerninger.

Den første begivenheten var et møte som ble holdt i Cochabamba av E. Stanley Jones. Skjønt vi var advart mot å gå og høre ham, fordi han etter

sigende var liberal, snek min kone og jeg oss inn på en av de siste benkene.

Møtet viste seg å bli et godt, gammeldags helbredelses-møte. Selv led jeg av en åpen og plagsom cyste i nakken, som min lege hadde planlagt operasjon for uken etter. Jeg var for brydd til å gå fram da Jones ga innbydelsen, ettersom jeg ikke var anbefalt å være tilstede, men senere da han ba oss som satt på våre plasser å stole på Gud for vår helbredelse, gjorde jeg det. Da jeg kom hjem, tok jeg bandasjen av og gikk til sengs. Neste morgen hadde det verkende såret tørket inn, og det har ikke plaget meg siden. Prosessen var i gang.

Den andre beveggrunnen til åpenhet for helbredelser og under kom ved et senere besøk i Chile, hvor jeg kom i nær kontakt med chilenske pinsevenner.

Selv om jeg hadde vært en av hovedmotstanderne mot pinsevennene i Bolivia, klarte Gud på en eller annen måte å åpne mitt hjerte og sinn så jeg kunne anerkjenne det som skjedde i Chile. På det tidspunkt hadde jeg studert kirkevekst under Donald McGavran, og, om ikke av annet, så var jeg tiltrukket av den fenomenale vekst de chilenske pinsemenigheter kunne oppvise. Der fikk jeg være vitne til helbredelse, tungetale, samstemmig bønn, dåp i Den Hellige Ånd, dans i Ånden, profetier, syner — akkurat som om disse ting skulle være en helt normal del av de kristnes erfaring i det 20. århundre.

Så fascinert ble jeg at jeg skrev en bok med tittelen HVA ER DET VI MANGLER? (What are we missing?) med en beskrivelse av det Gud gjorde i den latin-amerikanske pinsestrømningen. Jeg begynte å elske pinsevenner, og det gjør jeg fortsatt.

Skjønt disse begivenhetene gjorde et varig inntrykk, har jeg ikke kjent noen ledelse fra Gud til å bli hverken pinsevenn eller karismatiker. Jeg tilhører Lake Avenue Congregatorial Church i Pasadena, California, og elsker min menighet av hjertet. Jeg har ingen planer om å slutte meg til en annen forsamling. Jeg har fortsatt min Scofield Bible, og preker ut fra den en hel del. Jeg er ganske enkelt en rett-linjet, evangelisk kristen.

Men når John Wimber forespurte meg om tillatelse til å undervise om under og tegn, var seg rede. Jeg ga ham grønt lys, og han hadde sin første undervisningstime under sommerhalvåret 1981.

Det gikk bra. Han hadde gjort et stykke utmerket forskningsarbeid. Jeg tenkte det var noe nytt og viktig vi kunne bruke på kirkevekst-området. Det var da han delte ennå noen nye idéer for undervisningen.

I mellom tiden hadde jeg funnet ut at Gud holdt på med andre ting. Donald

McGavran er den verdenskjente grunnleggeren av kirkevekst-Bevægelsen, og min egen lærer. Jeg ble klar over at han i 2 eller 3 år hadde gitt forelesninger over emnet «Guddommelig Helbredelse og Kirkevekst» på sine videregående Kirkevekst-kurser her ved Fuller. Dette ble for meg som en rettesnor og tillatelse. Dersom det var i orden for Donald McGavran, så var det også i orden for meg.

Den videre idé og plan John Wimber hadde, gjaldt et helt kurs om «Tegn, under og kirkevekst». Han hadde vært igjennom en hel del solid forskning i

«Wimber hadde lært hvordan han skulle undervise andre i å be for syke med autoritet og kraft».

anledning emnet, og han hadde et vel kvalifisert team av assistenter som kunne videreføre forskningsarbeidet. Han hadde også erfaring om hvordan Guds mirakler førte til vekst i hans egen menighet. Han hadde lært hvordan han skulle undervise andre i å be for syke med autoritet og kraft.

Jeg kunne selv ta den beslutningen at Wimber kunne undervise i en klasse om tegn og under på mitt Kirkevekst-kurs 2, men å sette opp et helt nytt kurs på timeplanen var en fakultets-sak. Jeg fortalte ham at jeg ville bringe det på bane, og se hvordan fakultets-medlemmene reagerte.

Fakultetets reaksjon

Medlemmene av fakultetet ved Fullerskolen er et meget nært-samarbeidende team, ledet av Dr. Paul Pierson som rektor. Vi kjenner hverandre godt, og vi er glad i hverandre. Vi står med hverandre i bønn og oppmuntrer hverandre i våre respektive oppgaver. Men vi hadde aldri samtalt om denne særlige dimensjonen av forkynnertjenesten. Vi kommer fra vidt forskjellig bakgrunn

— presbyterianere, mennonitter fra Brødremenigheten, metodister, reformerte og kongregasjonalister. Vi har tjent i forskjellige deler av verden: Brasil, India, Nigeria, Bolivia, Kina, Jamaica, Portugal og Singapore. Dette gjør det ennå mer bemerkelsesverdig at fakultetet enstemmig gikk inn for det planlagte kurset.

Mens vi delte disse tingene, fant vi ut at de fleste av oss satt inne med de samme erfaringer fra misjonsmarken. Vi var blitt kjent med demonverdenen og de overnaturlige krefter, men vi hadde ikke i våre egne tjenester kunnet gjøre noe med dette. I teorien kjente vi til og trodde på at Gud var Herre over alle makter og myndigheter. Vi underviste om at den åndelige verden var virkelig. Og vi hadde til og med i teorien pekt på betydningen av Åndens kraft i de forskjellige situasjoner som kan oppstå på misjonsfeltet.

Dr. Dean Gilliland, professor i teologi anvendt i sin sammenheng, delte nylig en erfaring i sin nye bok, «Paulinsk teologi og misjonspraksis».

Som metodist var Gilliland president for Det teologiske college i Nord-Nigeria på den tiden. En av elevene hans var en nigeriansk forstander ved navn Nuhu. Nuhu var blitt overbevist om at hans kone var demonisert, og gikk til misjonærene for hjelp.

Gilliland forteller: «Jeg visste at ånderverdenen var virkelig, og underviste om det. Jeg visste også at Den Hellige Ånd var den mektigste. Men jeg kjente det som om jeg underviste med en hånd bundet fast på ryggen.»

Dessuten, innrømmet Gilliland, kjente han ikke til hvordan han skulle utløse Guds kraft i konfrontasjon med demoner. Så Nuhu gjorde det eneste han kunne tenke på. Han gikk til en hedensk djevie-utdriver! Der satt han og så på sin kone som var dekket av et hvitt laken, mens to animistprester gikk omkring henne og messet på sine trylleformularer og viftet med bananskall. Gilliland fortsatte: «Det var sørgelig å se det faktum i øynene at her var det en troende, hvis desperasjon var så stor at han ble tvunget til igjen å vende seg til det «skrøpelige og fattige», (Gal.4), hedenskap.

De særlige detaljer i historien var Gilliland sine, men generelt sett, fortalte han historien til hver og en av oss som var til stede i dette fakultetsmøtet.

Dr. Charles Kraft, professor for interkulturell kommunikasjon, sa: «Vi trenger sterkt til å utvikle en teologi om Guds kraft ved skolen. I disse dager og i vår tid kan vi ikke lenger beholde vår integritet som et fakultet for verdensmisjon og sende mennesker ut for å tjene i Den tredje verden, uten å lære dem hvordan de kan be for syke». Kraft tok sammen med sin kone, Marguerite, som er professor ved Biola

Universitetet, del i hvert eneste av følgende mandagsmøter.

Selvom misjonsfakultetet er glad for den vekt som nå legges på det overnaturlige, ønsker vi ikke å være naive. Det trengs en mengde erfaringsstudier og mye solid fundert skriftutleggelse angående aktivitetene på det overnaturlige plan. Satan og hans tropper sitter inne med betraktelige krefter, noe vi kan lære fra Mose konfrontasjon med tegnutleggere hos Farao.

Hinduer og muslimer taler i tunger. Trollmenn utfører mirakler. Helbredelser i tro og demonutdrivelser skjer også i andre religiøse sammenhenger.

En oppøvet evne til åndelig bedømmelse er nødvendig på dette felt. Den kristne tro må ikke få lov å synke til å bli from magi.

Et blikk på framtiden

I 1980 ga Gud meg flere forskningsmål for dette tiåret. Ett av dem var å gjøre undersøkelser om tegn og underes innvirkning på kirkevekst. Da fakultetet ba meg bistå John Wimber med kursopplegget, delte jeg denne min interesse med ham. Mitt personlige mål i dette er ikke å studere tegn og under for deres egen del, selv om de er underfulle Guds gjerninger. Jeg kjenner meg ledet til å granske hvorfor tegn og under av og til ledsages av kirkevekst, og av og til ikke.

Dette har vært et forsømt område innenfor kirkevekst-forskningen og dens litteratur. Min venn, Herbert Kane, tidligere professor i misjon ved Trinity Evangelical Divinity School, gjorde meg oppmerksom på dette forholdet.

I sin siste bok, *THE CHRISTIAN WORLD MISSION TODAY AND TOMORROW*, har Kane tatt med et godt underbygget kapittel om kirkevekst-bevegelsen. Han ser på den som 'den mest dynamiske misjonsbevegelsen i de senere år'. Men han hevder i et avsluttende avsnitt følgende: «Forkjempere for kirkevekst har, med få unntagelser, lagt vekten på de menneskelige faktorene, og nesten helt oversett den guddommelige faktoren».

Jeg tar Kane alvorlig. Mens vi her ved Fuller-Seminaret tror at vi har hatt et balansert syn — og refererer til den guddommelige faktor som klart går frem i verker av Donald McGavran, Arthur Glasser, Paul Hiebert og andre — gjør Kane det klart at alle våre venner ikke ser det på den måten. Derfor er det blitt av avgjørende betydning for meg, at vi mer enn noensinne legger vekt på en Gud som virker på en suveren, overnaturlig og mirakuløs måte i Sin menighet verden over.

Det nye forskningsprosjektet er kommet godt i gang. Jeg har flere studenter som arbeider på forskjellige sider ved emnet. Opal Redin, en professor ved Central Bible College i Springfield, Mon-

tana, finkjemmer bibliotekene og arkivene til Assemblies of God for informasjon. Christian DeWet, en syd-afrikaner fra Apostolisk Troes-Misjon, har avsluttet en doktor-avhandling om emnet. To koreanere hjelper til: Lee-Bum forsker om pinsebevegelsen i Korea, og Lee Yo-Han utarbeider en oversikt over bønnefjellsbevegelsen der. Ejsa Srgunam fra Madras i India arbeider på doktoravhandlingen om menneskers opplevelser av Guds kraft, og henter materiale fra sine egne opplevelser med menigheter i sterk vekst blant hinduer. To misjonærer, Terrie Lillie og Dennis Brown, katalogiserer og dokumenterer tilfelle av mennesker som har opplevd Guds kraft opp gjennom den kristne historie.

To ytterst betydningsfulle prosjekter er blitt til som et direkte resultat av undervisningstimene. Vlasta Kuzmic, hvis mann Peter er lærer ved en bibelskole i Jugoslavia, tok kurset. Hun ble så grepet, at hun fikk en byrde for å hjelpe sitt eget folk til å bli kjent med denne tjenesten. Dermed oversatte hun en av lesebøkene — **HELBREDELSE: NOEN TANKER FRA EVANGELIENE**, av George Martin — til serbisk og kroatisk.

David Wang, Generaldirektør for Misjonen i Asia, med sete i Hong Kong, deltok også på kurset. Gjennom gjentatte bsøk til Fastlands-Kina, kjente han til at en av de mest betydningsfulle faktorer som har gitt kristenheten der en vekst fra 1 million i 1950 til mer enn 30 millioner idag, er de vidtomfattede, spontane utbrudd av overnaturlige tegn og under som har funnet sted i hver eneste provins i Kina. Husmenighet-bevegelsen har vært vitne til Guds mirakuløse gjerninger i mange

år. Evangeliet utløses med medfølgende tegn slik som i Apostlenes Gjerninger.

Men dette skjer ikke uten motstand. «Tre-selv»-kirkens ledere ser ikke med velvilje på den slags vekst, og har kommet med flere offentlige reaksjoner for å forsøke å stanse den. En av disse uttalelsene som ble offentliggjort i Jonathan Chaos **BØNNEBREV FRA KINA** (april 1982), befinner seg på en liste for '10 IKKE'R' som skal overholdes av alle kristne i Sentral-Kina- «Ikke», sier pkt.6, «be for syke eller driv ut demoner.»

Da han kjente til dette, oversatte David Wang George Masters bok både til gammelt og moderne kinesisk. Han kom med bønnebegjæring i klassen om midler til en første-utgave for Kina Fastland. Den samme uken tok Wimbers forsamling opp et spesielt offer og ga David Wang de 4000 dollar han var i behov av til denne spesialutgaven

Hvor vil alt dette føre oss hen? Jeg er ennå ikke klar over alt det Gud har i beredskap for oss, men jeg har kjent i noen tid at 80-årene vil gi en mer eksplosiv kirkevekst på verdensbasis enn noe annet 10-år i historien. Og de beste indikasjonene på dette er at det allerede har beynt. Et økende antall misjonslærere har begynt å tro på og undervise om et stort, framtidig gjennombrudd blant budhister, hinduer og muslimer som vil bli ledsaget av tegn og under lik de i Det nye testamentets tid. Om dette er hva Gud vil gjøre, ønsker ikke vi ved Fuller School of World Mission bare å være tilskuere, vi ønsker å ta del i det.

OFK—radio har fått nye sendetider:

Mandag	9 — 11, 15:30 — 17.
Tirsdag	9 — 11.
Onsdag	9 — 10, 15:30 — 17.
Torsdag	9 — 11, 14 — 15, 18:30 — 9.
Fredag	9 — 10.
Lørdag	8 — 10, 23 — 24.
Søndag	11 — 13, 23 — 06 (nattsending).

Du finner oss på FM 101 KH2.
Store deler av Østlandsområdet kan høre oss. Forsøk med en reiseradio som vendes i ulike retninger.

Tekst: Donald Gee

I mange år var pinsen «den glemte høytid» i kristenheten. Men også i vår tid er det mange kristne som stiller spørsmål om det som er referert fra disiplenes pinsehøytid i Jerusalem har noen aktualitet i vår tid. Vi lar en av de «klassiske» skribenter fra den Engelske pinsebevegelsen svare på slike funderinger.

«Det passer din personlighetstype, men dette er ikke noe for meg.» Denne noe tvilsomme kompliment fra en medkristen, ble sagt som en begrunnelse for at vedkommende ikke var interessert i å søke noen form for «pinseopplevelse».

Hans mening var at en slik erfaring forutsetter en spesiell form for følelsesliv, som han var noe stolt over at var fremmed for ham. Vi skal ikke gi ham hele skylden for å ha fått en slik misoppfatning. Det har til tider vært lagt for stor vekt på den følelsesmessige side av dette. Vi erkjenner at det er de som går til ytterligheter — til og med bra mennesker kan gjøre det.

Men det er viktig at vi forstår at sannheten selvsagt må være at Den Hellige Ånds fylde er for ALLE kristne, uten hensyn til personlighetstype, oppdragelse eller kulturbakgrunn. Den er like universell som frelsen.

Et stadig tilbakevendende ord i Bibels pinseberetning er ALLE.

«De var ALLE samlet.»

«De ble ALLE fylt».

«Løftet gjelder.... ALLE ...»

Apg.2,1-4-39

Det var ingen unntagelser.

ER ÅNDENS FYLDE FOR ALLE?

Disse «alle» på pinsedagen var en sammensatt og variert forsamling.

Der var den impulsive Peter, den inntense Johannes, den tvilende Tomas, den pertentlige Matteus, den aldri sviktende Natanael, den revolusjonære Simon seloten, den praktiske Andreas og den ærgjerrige Jakob. Og der var Maria og de andre kvinnene. Der var så mange mennesketyper at enhver ville kunne kjenne seg igjen. Men det slående historiske faktum er at den dagen mottok de alle den samme åndelige opplevelse — det var en dåp i Den Hellige Ånd.

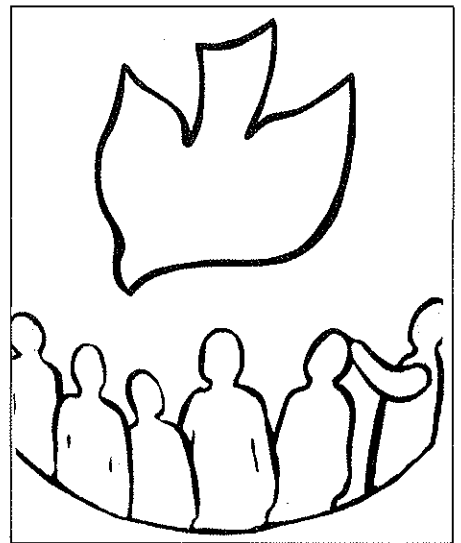
Det samme erfarte de foraktede nyomvendte fra Samaria, Saul, den lærde farisæer, Kornelius, en offiser fra den romerske hær, Apollos fra skolene i Aleksandria og gresk borger.

De kristne som mottok pinsens erfaring på samme måte som «i begynnelsen» var vidt forskjellige mennesketyper. Dette motbeviser enhver tanke om at det kreves en bestemt type personlighet for å kunne motta Den Hellige Ånd.

Det må være for alle fordi alle trenger det. Rett forstått innebærer det mye mer enn noe som har med temperament, klasse, sekter eller kirkesammenfunn å gjøre.

Det er «kvitteringen» som følger med tilgivelsen. Det er ikke synd som forsvinner, men helliggjørelsen som kommer. Det er Gud som kommer inn i våre liv på en rikere måte. Hvordan kan det da være bare for de som likner en bestemt personlighetstype? Aldri!

Legemet «sammenføyes og holdes sammen av hvert støttende bånd». Ef.4,16. Alle er nødvendige; derfor har alle del i det. Ingenting unntatt dåraktig stolthet, selv om vi ikke innrømmer

det, er årsaken, dersom vi bevisst holder dette på avstand. Dåpen i Den Hellige Ånd er for deg og meg fordi, takk Gud, den er for alle.

Oversatt fra «Pentecostal Evangel» av Edith Tjessheim

Kassetten som har 10 kjente og kjære VEKKESESSANGER

Han satte oss fri
Inger & Kurt Aaberg

Hør bl.a. sangen:
«Der hvor roser aldri dør»

Kun kr. 45,-

Bestill kassetten fra
Kurt Aasberg

Tastagt.26

4000 Stavanger

eller på telefon: 04 — 523999

ELIDA, et praktfullt seilfartøy på 85 fot, med 200 kvm. seil, maste høyde 18 meter, 320 HK Volvo Penta, 46 køyeplasser, salong med spise plass til ca. 60 personer. Dette fartøyet, Elida, blir nå et fantastisk tilbud for sommerferie, fellesskap, bibelundervisning og evangelisering for kristne ungdommer fra alle kirkesamfunn fra alder 17 år.

Inspirasjon — fellesskap — evangelisering
Bli med på ELIDA,
Opplev noe nytt og spennende!

Du får oppleve:

- Kristent fellesskap i et positivt miljø
- Trosfrisk bibelundervisning for vår tid. Åge Åleskjær, Lewi Waskaas m.fl.
- Aktiv evangelisering på en utradisjonell måte
- Sangtreffene «SANG UNDER SEIL» ved brygger og badestrender langs kysten
- Seiling og ferie i skjærgårdsidyll

Betingelser for å delta:

- Du må ha fylt 17 år (Ideell alder 20-25 år)
- Du må være en personlig kristen
- Du må være villig til å underordne deg fartøyets ledelse

Aktuelle uker er f.o.m. uke 25 t.o.m. uke 32. Hver uke begynner på mandag kl. 17.00 og avsluttes påfølgende søndag kl. 13.00.

Leiravgiften er på kr. 400,00 + påmeldingsgebyr kr. 50,00. Påmeldingsgebyret betales ved påmelding kontant eller på postgiro nr. 3 35 55 42.

Adresse: «M/S ELIDA», Vangen 14, 4480 Kvinesdal

Vi vil seile hovedsaklig på strekningen Flekkefjord—Halden. Du vil få opplyst hvilken havn du skal mønstre på.

Sendes: «M/S ELIDA», Vangen 14, 4480 Kvinesdal
 TH.: (043) 50 404, — (02) 41 86 01

PÅMELDINGSBLANKETT:

Adresse: ..... Navn: ..... Postnr: .....

Poststed: ..... Alder: ..... Tlf.: .....

Melder meg på følgende uke(r): .....

Jeg er en personlig kristen og fylt 17 år.

..... underskrift

Rios Montt og Pioneren

Vi har over en lengere tid kunnet glede oss over økende opplag og nye lesere. At Pioneren nå også er i pressens søkelys har vi etter nr.2 kom ut fått merke. Endog i Oslo Arbeiderblad leses Pioneren med iver, i alle fall når den kan brukes som råmateriale til sensasjon på avisens forside og midtside.

Det var artikkelen om Guatemalas president Rios Montt som ble tolket som den skulle være en redaksjonell artikkel fra Pionerens side om den politiske situasjon i landet.

For det første går det klart fram at dette stykket hadde vi klippet fra to andre blad (Logos og Charisma). Ikke et ord av det som stod hadde vi lagt til for egen regning. For det andre forsøkte vi å konsentrere oss om det som alle kilder bekrefter, nemlig at Rios Montt åpent bekjenner seg som en evangelisk kristen og er med i den karismatiske menigheten El Verbo.

Dette klippet er blitt tolket dithen at vi gir redaksjonell støtte til maktmisbruk og overgrep mot sivilbefolkning bare det skjer i kristendommens navn. Hadde vi vært klar over muligheten til å bli så feiltolket, hadde vi tatt med noen linjer som forhåpentlig ville avverge slike misforståelser.

La oss derfor slå fast for de som spør etter vårt personlige syn: Det er vår overbevisning at som kristne bør vi stille oss på de fortrykte og svakes side i enhver konflikt hvor makthavere misbruker sin stilling. Videre mener vi at hverken politisk eller religiøs tro er noe unskyldende moment når det begås urett og overgrep, enten det skjer i Afganistan, Latin Amerika eller noe annet land.

Rios Montt har overtatt et samfunnssystem som er korrupt, konkurs og under angrep fra høyre ekstremister og venstre grupperinger som driver geriljakrig på landsbygden. Dessverre er det tegn som tyder på at deler av de militære går fram mot landsbybefolkningen slik de alltid har gjort under de siste regimer i landet, med vold og overgrep. Også gerilja-grupperinger er blitt beskyldt for å gå hardt fram mot indianerne. Det springende punkt er om man kan gi Montt den hele og fulle skylden for dette, siden han er landets leder. Vi har ringt med redaktøren av Logos i Sverige, Hans Pettersson som har gjort undersøkelser omkring forholdene i Guatemala. Vi har bedt ham skrive en artikkel for oss hvor han så langt som mulig forsøker å beskrive sannheten omkring Rios Montt og hans politikk. Pettersson forteller at det finnes tre grupperinger

Rios Montt på teltmøte i El Verbo menigheten. Ifjor talte den omstridte presidenten til 700.000 som møtte fram til en evangelisk kampanje i landets hovedstad. Spørsmålet er — er han de fattige indianeres venn eller fiende?

innenfor de militære og to av disse er høyreorientert. Men det finnes en tredje gruppering av yngre offiserer som forstår at de sosiale og økonomiske misforhold i landet må rettes opp om det skal bli slutt på alle stridighetene. Det er denne gruppering som etter et ublodig kupp i fjord hentet Rios Montt for å gi ham makten. Montt ble forøvrig demokratisk valgt til landets president i 74 da han som kandidat for «De kristne demokrater» fikk 56% av stemmene. Men det korrupte militærregimet torde ikke la Montt overta presidentstillingen og forviste ham til Spania. Derfra kom han tilbake til landet 1976, men holdt seg borte fra politikken, også da han senere ble spurt om å stille som presidentkandidat igjen. Lik 84% av landets befolkning var han en nominell katolikk, men en tid etter han kom hjem fra Spania kom han i kontakt med El Verbo (eller the Christian Church of the Word som den heter på engelsk). Denne menighet er grunnlagt av 21 ungdommer som kom fra en pinsebetont menighet i Eureka, California til Guatemala i 76 for å hjelpe til under jordskjelvs katastrofen som da rammet landet. Menigheten har vært engasjert i arbeidet for å bedre kårerne til de fattige, bl.a. ved å søke å få gitt tilbake jordiendommer som er blitt tatt fra indianerne. Når Montts ble president gjorde han kjent at han ønsket å styre utfra bibelske prinsipper, og arbeide for hele befolkningens velstand. Han sa bl.a.:

«Vi har hatt høyre regjeringer i Guatemala i nesten 30 år, alle har vært «anti-kommunistiske» og hatt store bankkonto i USA og Sveits. Vi har hatt syv millioner som har sultet og vært uten noen form for offentlig service. Vi guatemalere er 7,2 millioner, men vi har bare stiftet lover for 200.000. Syv millioner mennesker utnyttes til fordel for et mindretall. Jeg vil ved Herrens og

Font. 5 - 23

Når budskapet fram?

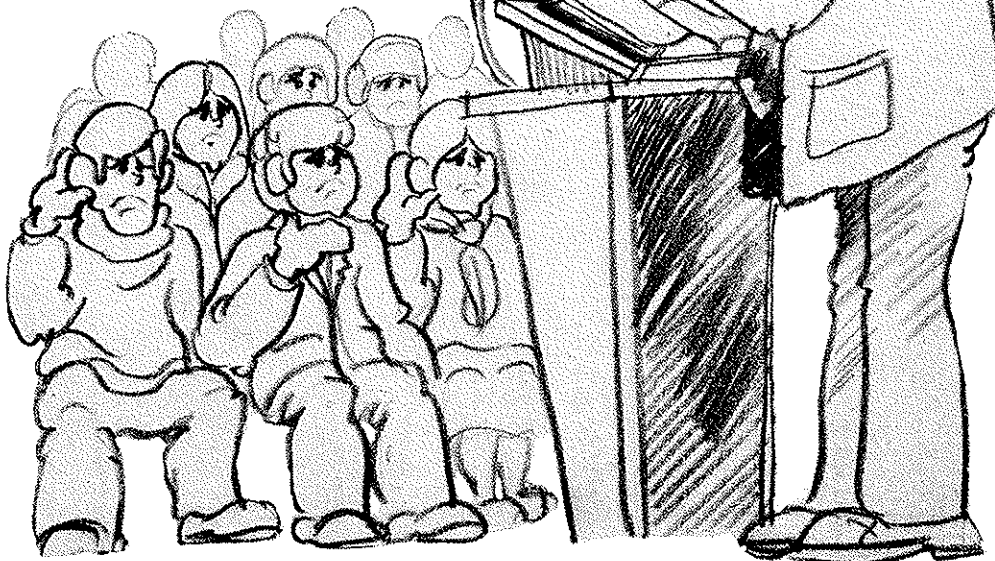
Den første betingelse for god kommunikasjon mellom taler og en forsamling er at alle får høre godt.

Vi har spesialisert oss for opplegg av høyttaleranlegg til kirker, bedehus og forsamlingslokaler.

Vi «skreddersyr» et anlegg som passer lokalitetene!

**ET GODT BUDSKAP
FORTJENER Å BLI HØRT!**

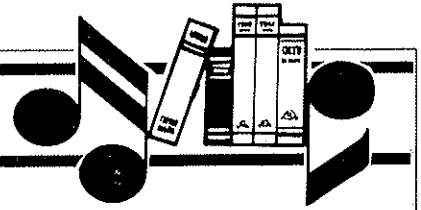
Vi hjelper til med alt fra mikrofon, teleslyngeanlegg og til plassering av høyttalere.

Kontakt oss gjerne:

Walter Olsen a.s
electronics

Rørehagen, 3190 HORTEN
Telefon 033-73150 - 73318

BØKER:

EN KLASSIKER

Det største i verden

Henry Drummond

52 sider, kr.30,-

Ansgar forlag, innbundet.

Jeg husker dessverre ikke godt alle de bøker jeg leser. Men da jeg første gang kom over denne boken til den skotske vitenskapsmann, evangelist og forfatter, gjorde den et sterkt inntrykk. Denne konsentrerte med tankerike utleggelse av et av bibelens mest sentrale kapitler, 1.kor. 13, burde leses av alle kristne. Boken som er skrevet for ca. 100 år siden er blitt en klassiker i den evangeliske litteratur. Forlaget har gitt den en solid, pen og slitesterk innbinding. Det kan komme godt med, for denne boken blir ikke bare lest en gang. Den er en perle.

jan

SOLID UNDERVISNING OM HELBREDELSE

«Helbredelse av hele mennesket»

Francis MacNutt, 178 sider, kr 56,-

Ansgar forlag, uinnb.

Forfatteren var i mange år katolsk prest og evangelist, etter at han giftet seg, reiser han som forkynter innenfor alle kirker. Særlig har han vært opptatt av å hjelpe mennesker som er plaget av sykdom både til sjel og legem. Denne boken er regnet som en av de beste på emnet helbredelse som er skrevet i nyere tid. Den burde ikke bare studeres av forkyntere og sjelsørgere, eller av syke og søkende, den burde også leses av de som er spørrende og tvilende innfor temaet «bønn for syke». Boken gir solid og grunnleggende undervisning, og svarer på mange av de spørsmål som en gjerne stiller omkring dette emnet. Det skal bli interessant å lese hans neste bok «Helbredelsens mysterium» som også Ansgar forlag vil utgi i år. Det er gledelig at vi får på norsk slike aktuelle bøker som har vakt slik positiv oppmerksomhet i den engelsktalende verden.

jan

GUDS NÆRHET

«Å venne seg til å leve nær Gud»

broder Laurentius

74 sider, kr.39,-

Ansgar forlag, innb.

Denne boken gir oss del i tanker om Guds nærhet som en munk skrev ned for 300 år siden. Gordon Johnsen skriver i forordet bl.a. «Boken avslører hvor fattige vi mennesker er som ikke anstrenger oss for å leve i Guds nærhet». Alt som i denne rastløse og tankeengasjerende verden kan vende vårt sinn mot Gud må vi takke for. Vi behøver å be med broder Laurentius innfor hver dags arbeid: «Å min Gud, siden du er med meg og jeg nå i lydigheit mot dine bud må vende mitt sinn til disse utvendige ting, bønnfaller jeg deg om nåde til å kunne holde meg i din nærhet. Det er flere gullkorn i bokens 16 korte brev, som kommer til oss opp gjennom århundrene, til ettertanke og et vitnesbyrd om hvordan man i tidligere tider kunne leve nær Gud.

jan

40 SMÅSTYKKER OM BØNN

«Lover i bønnens verden»,

av Charles Finney,

124 sider, kr.39,-

Ansgar forlag, innb.

Alle har hørt om vekkelses-evangelisten Finney, men mange er kanskje ikke klar over at han også var en stor bibellærer som i mange år foreleste

ved Oberlin universitet i Ohio, som professor i teologi. Han var særlig opptatt av et hellig liv, sosiale reformer, og veien til vekkelse. Hans forelesninger om vekkelse som han holdt som pastor i en New York menighet, er fremdeles kjent og siteret. Denne boken har hentet ut korte avsnitt omkring temaet bønn fra disse forelesninger. Det gir ikke noe fyldig inntrykk av Finneys tanker om dette for han så kjære og sikkert mye praktiserte emne. Men boken gir enkle og inspirerende andakter om bønn. Finney kan iblant virke noe lovisk, men om man legger merke til den sentrale plass han gir til Den Hellige Ånd, forstår vi bedre hva han mener når han vil anspore oss til et rikere bønneliv. All litteratur som vil gjøre det er vel verd å lese.

jan

FORSVAR FOR MIRAKLET

«Mirakler»

av C.S. Lewis

137 sider, kr.59,-

Ansgar forlag, uinnb.

Det har gått noe av en «vekkelse» over mange land når det gjelder interessen for C.S. Lewis bøker. Ateisten og litteraturprofessoren som ble en kristen, og kanskje en av de fremste kristne forfattere i vårt århundre. Denne boken er en av hans mest sentrale, og er et forsvar for det guddomlige mirakel. I en tid hvor troen på Gud av stadig fler anses som «uvitenskaplig og ufornuftig» er det dobbelt interessant å lese Lewis, han blir på en måte mer aktuell etter som kampen mellom bevisste gudsfornektende og levende kristne blir mer åpenbar. Ingen som er interessert i god kristen litteratur kommer utenom Lewis. R.E.J.

jan

BEST SELGERE VÅREN '83

Vi har lenge arbeidet med å få til en best-selger liste over kristne bøker. Det har vært en langt tynnere og vanskeligere oppgave enn vi trodde. Tanken var å kontakte noen av de større kristne bokhandlere på ulike plasser i landet og få de til å oppgi hvilke bøker de har solgt mest av de siste par måneder. Flere av de bokhandlere vi har kontaktet har ikke funnet tid til å være med å hjelpe oss, og andre har liten eller ingen oversikt over hvilke bøker de selger mest av. Men etter brev og mange telefoner har vi fått fram vår første liste over bøker som selger best for tiden. Vi har vært heldig å få med noen av de større kristne bokhandlere rundt om i landet, men det er nok for få til at den listen vi har utarbeidet er så representativ som vi skulle ønske. Er det andre bokhandlere som kan tenke seg å være med så kontakt redaksjonen.

Denne listen er utarbeidet ved opplysninger vi har fått fra følgende bokhandlere: Filadelfia forlagets Bokhandel, Oslo, Gledens kilde, Oslo, Larvik Kristlige Bok og Musikk, Kristen bok og Musikk, Tønsberg, Knut A.Høyer, Arendal, Nomi Bok og Papir, Trondheim, A/S Vestlandske Bokhandel, Bergen.

MEST SOLGTE UINNBUNDNE BØKER:

1. JEG VÅGET Å KALLE HAN FAR, B.Shelkh
2. ER DU FORTSATT GLAD I MEG, Ross Champbell
3. ER DU GLAD I MEG, Ross Champbell
4. HVERDAGS TRO Stanly Sjøberg.

MEST SOLGTE AV INNBUNDNE BØKER:

1. DEN HVITE STENEN, Arne Prøiss
2. VIS MEG DITT ANSIKT, Karsten Isachsen

ET SIGNAL

«Likkledet fra Torino»

Kenneth E. Stevenson/Gary R. Habermas

208 sider, kr.145,-

Land og Kirke, innbundet.

Boken forteller om de resultater en gruppe amerikanske vitenskapsmenn kom fram til gjennom en rekke undersøkelser av dette berømte «kledet». Likkledet viser et tydelig bilde av en mann som er blitt korsfestet, merkene etter naglehull er tydlige, likeså etter piskeslag og tornekrone. Vitenskapen kan ikke gi et entydig svar på hvem som kan ha lagt i dette kledet, og hvordan bilde av et ansikt kom over på tøyet. Men boken kan gi grunn til å trekke forsiktige konklusjoner, hever en av de vitenskapsmenn som var med på undersøkelsene. Noen har kalt denne Torinoduken et «tegn til vår tid». Tor Aukrust kaller det i sitt forord et «signal». Svøpet i Torino — med den naturvitenskaplige innsikt vi først har i vår tid — SIGNALISERER noe. Men hva? Det tror jeg nok vi foreløpig må overlate til leseren.

DET KRISTNE MENNESKE SYN

«Menneske — hva er du verd?»

Francis A. Schaeffer/C. Everett Koop

Luther forlag

216 sider, kr.85,-, uinnb.

Det er tredje boken forlaget utgir i sin «debattserie». Og det er aktuelle tema som forfatterene tar opp, nemlig hvordan det sekulariserte menneskesynet fører til nedvurdering av menneskeliv. Fenomener som abort og dødshjelp står sentralt i boken. Videre holder boken fram det kristne menneskesyn og gir det en historisk og bibelsk forankring. Hvilket syn har vi på våre medmennesker? Det vil være et spørsmål som vil være med å avgjøre fremtiden for oss alle, derfor behandler boken et område som burde oppta oss alle.

DET FINNES ENGLER

«Engler i vår verden»

Erling Ruud, Lunde forlag

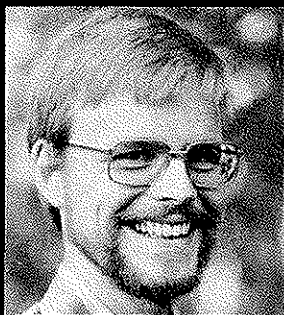
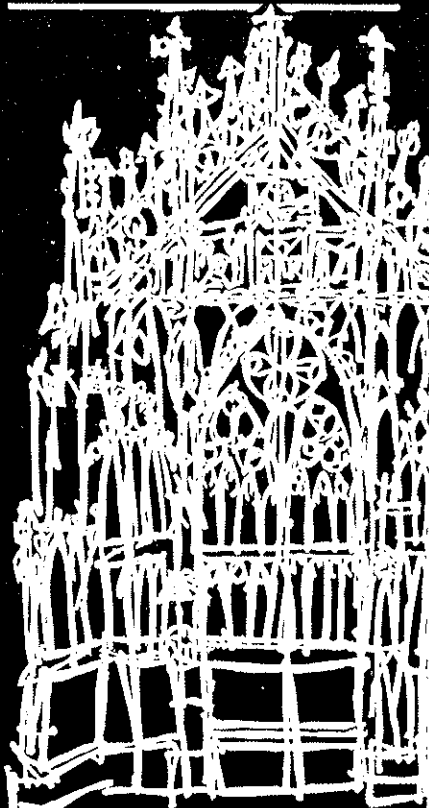
137 sider, kr.31,50, uinnb.

Vår tid er lite opptatt av engler, og kanskje enkelte kristne også nesten har «glemte» at de ifølge Guds Ord er en virkelighet som også har betydning for vår situasjon i denne verden. Ruud gir i denne boken en god innføring av englenes opphav, stilling og oppgave. Ved hjelp av illustrasjoner og et lettfattelig språk viser han at engler både finnes og kan komme oss til hjelp. Fremfor alt bruker han Guds Ord som veiledning når han presenterer englene som en virkelighet for oss idag.

**Gi det gule
abonnent-kortet
videre til venner
og kjente.**

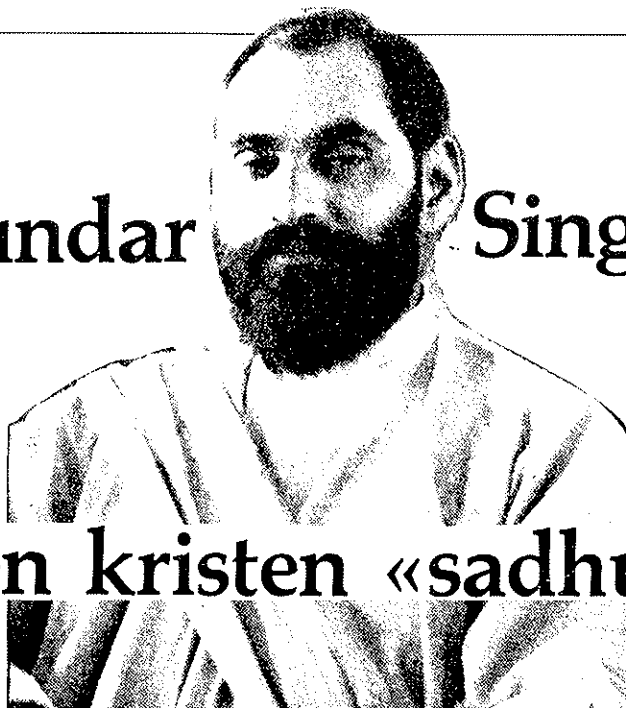
**Anbefal et
abonnement på
PIONEREN!**

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

Sundar Singh,

en kristen «sadhu»

Klokka var 03.00, natt til 18. desember 1904. Sundar Singh, født og oppvokst i provinsen Punjab i Nord-India, var 16 år gammel. Nå hadde han bestemt seg. Kl. 05.00 kom toget til Lahore til å passere forbi huset hvor han bodde. Sundar Singh ville kaste seg foran toget og ta sitt eget liv. Bare en ting kunne hindre ham i å gjøre dette, nemlig at han fikk svar på den bønningen han hadde bedt hele natten: «Gud, dersom du finnes, så vis det for meg i natt!»

Kl. 04.30 ble Sundar Singh oppmerksom på et stort lys som kom inn i stuen hvor han var i bønn. Fra dette lyset steg det fram en skikkelse, Jesus Kristus, som sa på hindi: «Hvor lenge vil du forfølge meg? Jeg er kommet for å frelse deg. Du ba om å få se den rette veien, hvorfor følger du den ikke? Jeg er Veien».

Fra den dagen av var Sundar Singh en Jesu Kristi disippel. Dette innebar et avgjort brudd med Sundars familie, ja med hele den religion han hadde lært å kjenne fra barndommen av. Fordi han ble en kristen, forsøkte Sundars far å ta livet av sin sønn ved å forgifte maten hans. Men Sundar overlevde, og tilgav faren, noe som seinere skapte forsoning mellom far og sønn og ledet faren til Kristus.

Men om Sundar Singh forkastet hinduismen, så forkastet han ikke dermed den kultur han var vokst opp i. I 1905, en måned etter at han var blitt døpt, tok han på seg en safrangul kjortel og en gul turban. Dette var en klesdrakt han kom til å bære resten av livet. Denne klesdrakten er i India det som kjennetegner en sadhu, en hellig mann. I India finnes det mange slike hellige menn, som ofte trekker seg tilbake fra resten av verden for å være i meditasjon og bønn. Sadhuene er vanligvis hinduister. Sundar Singh ønsket å

fremstå som en kristen sadhu, for på den måten rent bokstavelig å kle evangeliet i en indisk drakt, slik at det lettere kunne bli forstått av hans egne.

Sundar Singh var for øvrig fullt ut oppmerksom på den forskjell som eksisterer mellom kristendom og andre religioner. Om dette sa han: «Andre religioner sier: Gjør alle de gode gjerninger du kan, og du vil til slutt bli god. Kristendommen sier: Bli god, og så kan du gjøre gode gjerninger — de vil komme som noe ganske naturlig fra et godt hjerte. Hjertets fornyelse må være det første».

Men Sundar Singh var ingen vanlig sadhu. Meditasjon og bønn var viktige elementer i hans åndelige liv. Men først og fremst var han misjonær og evangelist. Hver sommer mellom 1908 og 1922 gikk han til fots fra Nord-India til Tibet og forkynte evangeliet. Disse misjonsturene er enestående vitnesbyrd om utholdenhet og villighet til å gå på et kall fra Gud — om det så skulle koste alt. Ikke alle tibetanere tok like godt imot Sundar Singh. De forsøkte å ta livet av ham mange ganger. Men like mange ganger opplevde Sundar Singh at Gud grep inn, ofte ved overnaturlige inngrep.

I 1920 og 1922 besøkte han Europa (også Norge), U.S.A. OG Australia. På grunn av svak helse måtte han holde seg i ro i årene 1922-1928. Men Tibet var fremdeles en byrde som lå på hans hjerte, og våren 1929 la han ut på en siste vandring over fjellene. Ingen har sett Sadhuen siden han la ut på denne vandringsen. Antakelig omkom han underveis, i et siste forsøk på å nå det folket som lå hans hjerte nærmest.

Mange av de eventyrlige opplevelsene Sadhuen hadde på sine turer til Tibet har han selv fortalt om, og det er skrevet flere bøker om dette. I denne artikkelen vil vi konsentrere oss om

hans gudsforhold, og se litt nærmere på hvilken måte dette kom til uttrykk i hans liv.

Et spesielt fenomen ved Sundar Singh var han henrykkelser. Han mente selv at han hadde henrykkelsens nådegave, og opplevde gang på gang å bli rykket inn i den tredje himmel (jfr. Paulus, 2.Kor.12). Han fortalte følgende om det sentrale i disse henrykkelsene: «Kristus på sin trone er alltid midtpunktet — en ubeskrivelig skikkelse. Ansiktet, som jeg med mine åndelige øyne ser i henrykkelsen, er svært likt det som jeg med mine åndelige øyne ser i henrykkelsen, er svært likt det som jeg med mine legemlige øyne så ved omvendelsen. Han har sår, som det flyter blod fra. Han har skjegg, og hans hår er som gull og som glødende lys. Hans ansikt, alltid smilende — et elskelig, herlig smil». Det spesielle ved Sundar Singhs henrykkelser, var at de forekom svært ofte, så å si daglig. Han understreket at disse opplevelsene var hans viktigste kilde til oppmuntning og åpenbaring. Også rent fysisk virket henrykkelsene oppkvikkende.

Sundar Singh selv skrev bare en bok - «Ved Mesterens føtter». Bokens undertittel er «Et møte mellom Herren og hans disippel». I denne boken gjengir han samtaler han har hatt med Jesus i en serie henrykkelser. Sundar Singh uttalte i 1920 følgende om henrykkelsene: «I de 14 år jeg har levd som Sadhu, har det vært mange ganger hvor jeg under hunger, tørst og forfølgelser har vært fristet til å oppgi det hele, hvis det ikke hadde vært for henrykkelsens nådegave. Derfor vil jeg ikke bytte den bort for hele verden».

Det er tydelig at Sundar Singh gledet seg over å få lide for Jesu skyld, nettopp fordi han i lidelsen opplevde gleden og freden i Gud sterkere enn noen sinne. Derfor talte han også mye om det å ta korset opp og følge i Jesu spor: «Korset vil bære dem som bærer korset, inntil det løfter dem opp i himmelen inn for Frelserens ansikt». «Det er lett å dø for Kristus, men det er vanskelig å leve for ham. Å dø varer kun en time eller to, men å leve for Kristus betyr å dø daglig». «Korset ligner valnøtten. Det ytre skall er bittert, men innenfor finnes den velsmakende og styrkende kjerne. Ytre sett er det ingen skjønnhet ved korset. Dets sanne vesen viser seg kun for korsbæreren, som i det finner en kjerne full av åndelig skjønnhet og fred».

Å lide for Kristus fører til dypere kjennskap til Kristus (Fil 3.10). Sundar Singh pekte ofte på at det å vite noe om Kristus, og det å kjenne Kristus, er to forskjellige ting. «Jeg tok en gang en stein opp av en dam og slo den i stykker. Vannet hadde trengt seks-sju tommer inn i steinen, men midt i var den helt tørr. Steinene var i vannet, men

vannet var ikke i steinen. Noen i den kristne kirke vet en hel del om Kristus, men deres innerste hjerte er helt tørt. Kristus er ikke i deres hjerte.»

Det mest karakteristiske trekk ved Sadhuens forkynnelse, var hans utstrakte bruk av beretninger, bilder og lignelser. Følgende lignelse talte Sadhuen for å illustrere Guds personlige kjærlighet: «Da statsministeren i et land ble en kristen, fortalte han folket at han trodde på Frelseren. Kongen i landet sa da til han: «Om jeg ønsker noe gjort, sier jeg det til min tjener, og det blir gjort. Hvorfor skulle da Kongenes Konge, som er i stand til å frelse mennesker ved et ord, selv komme til denne verden i form av et menneske?». I all hemmelighet sendte da statsministeren bud til en dyktig billedskjærer, ba ham lage en dukke, kle den nøyaktig som kongens ettårige sønn, og bringe den til statsministeren neste dag. Dagen etter var kongen og statsministeren ute på elven i en liten båt, og kongen ba igjen om svar på sitt spørsmål. Da kom billedskjæreren ned til elvebredden med dukken. Kongen rakte armen ut for å ta imot barnet, for han trodde det var hans egen sønn. Fordi statsministeren på forhånd hadde gitt ordre om det, lot billedskjæreren dukken falle i vannet. Kongen kastet seg straks ut i vannet for å redde barnet som han trodde var i ferd med å drukne. Etter at de var kommet inn på elvebredden, sa statsministeren: «Men konge, du behøvede ikke kaste deg i elven. Du kunne jo befalt meg å gjøre det. Hvorfor kastet du deg selv uti?». Kongen svarte: «Det var en fars kjærlighet». Da sa statsministeren: «Kjærlighet var også grunnen til at den allmektige Gud kom som et menneske for å frelse verden i stedet for å gjøre det kun ved sitt ord».

Sundar Singh så på avhengighet av Helligånden som en viktig faktor i kristenlivet. «I fjellene bruser elvene av sted, de baner seg sine egne leier. På slettelandet må menneskene møysommelig grave kanaler forat vannet kan finne avløp. Slik vil Den Hellige Ånd hos dem som lever på høydene hos Gud, bane vei etter sitt eget råd. De som derimot bare ofrer liten tid på bønn og fortrolig fellesskap med Gud, må møysommelig organisere». Forskjellen på Åndens virksomhet og hjernevirksomhet forklarte han på følgende måte: «Hjernen er bare kontoret, hvor Ånden arbeider. Hjernen er som et orgel, og Ånden som organisten, som spiller på den». Dåp i Helligånden er en rensende dåp: «Kull er svart, og vi kan ikke fjerne dets svarte farge. Man kan bruke hundrevis av kilo med såpe, men man kan ikke vaske bort det svarte. Men legg det i ilden, så forsvinner den svarte fargen, og det blir skinnende klart. Slik kommer også

vi syndere til å skinne for verdens øyne, når vi døpes i Helligåndens ild, som kommer inn i vårt liv, når vi gir Kristus vårt hjerte».

De som møtte Sadhuen, ble grepet av den freden han førte med seg. Selv kalte han denne freden «himmelen på jorden». En av dem som møtte Sundar Singh på hans Europatur i 1920, var den kjente engelske teologen B.H. Streeter. Streeter ga følgende beskrivelse av Sadhuen: «Å ha tilbragt en time sammen med Sundar Singh, vil si å ha mottatt et uforglemmelig inntrykk av ro og glede. Guds fred lyser i hans ansikt og synes bare ved hans nærvær å spre seg til hans omgivelser. For han er himmelen begynt allerede her på jorden. Når man ser ham, forstår man hvorfor en kristen er blitt betegnet som «en som er blitt forelsket i Kristus». Når mennesker har vært sammen med Sundar Singh, glemmer de seg selv, de glemmer ham, men de tenker på Kristus».

Rios Montt og Pioneren

Fortsettelse fra siden 20

mine brøders hjelp gjøre noe for disse syv millioner.»

Vi forstår godt reaksjonen på Rios Montts tilknytning til de militære styrker, og har vanskelig for å se hvordan han kan kombinere dette med bibelske målsettinger.

Tiden fremover vil vise om Montt makter å endre samfunnsforholdene til det bedre for de store masser i landet, eller om han bare viser seg å være en diktator som på vegne av et mindretall fortrykker folket til egen fordel. Om det siste skulle bli klart, vil han ikke finne noen støtte i Pionerens spalter. Men vi er heller ikke rede til i den propagandakrig som tydeligvis også pågår mot Montt å kalle han for «slakter», fordi han ikke i løpet av et år har kunnet endre mer radikalt på årtiers kaotiske samfunnsforhold. Ifølge TIME er ulike grupperinger enig om at Montt har fått minsket den politiske vold i landet. Et eksempel er at han ikke lot militære storme den Brasilske ambassade da den ble okkupert i jor. «Et mildt svar, stiller vrede», sa presidenten og fikk forhindret en tilsvarende tragedie som da militære drepte 39 personer i forbindelse med okkupasjon av den Spanske ambasaden i 1980.

Sangeren og forkynneren Pelle Karlsson som nå bor i USA, var i slutten av 82 på en lengere reise i landet og gjorde bl.a. en film om situasjonen etter at Montt har overtatt makten. Hans inntrykk var at Montt har hjerte for indianerne og har stilt seg på deres side. Gjennom samtaler med Montt ble han også overbevist om at han var en frimodig kristen som vil arbeide for folkets beste. Hver søndag kveld underviser Montt i TV om bibelske prinsipper for land og folk, forteller Karlsson, som også snakket med mange vanlige arbeidere og bønder som nå øyner en ny tid for landet etter år med undertrykkelse, korrupsjon og vold.

Innenfor de ulike meninger om Rios Montts politiske intensjoner kan vi bare håpe og be om at de signaler han har gitt om å bedre folkets kår, må bli oppfulgt av praktisk handling i evangeliets ånd. Både Arbeiderbladet og den sosialistiske ukeavisen Dag og Tid mener vi må be for de som lider i landet, en oppfordring vi slutter oss helhjertet til.

Rolf Erik Janøy

Ansgar forlag
LIV OG VEKST,
av Hallvard Hagelia,
105 sider, kr. 39,-, uinnb.

«Kirkevekst-bølgen» har for lengst nådd oss her i Norge, men da hovedsakelig i form av engelsk-språklig litteratur. Mye av den har sitt opphav fra Fuller Theological Seminary i Pasadena i California. Det er derfor kjærkomment med ei bok på norsk om disse spørsmålene. Ikke den første riktignok, men interessant i det forfatteren, Hallvard Hagelia, ser det hele med frikirkelige øyne.

Man behøver forøvrig på ingen måte å ha sin forankring i det frikirkelige miljø for å ha utbytte av boka — den har allmen interesse for alle deler av norsk kristenhet som er opptatt av vekst og hva som fører til den.

Hallvard Hagelia begynner med å påvise at kirkevekst slett ikke er et nymotens påfunn i vårt århundre. Tvert imot finner vi at Bibelen omtaler urmenighetens vekst på en detaljert og belærende måte. I et annet kapittel henviser forfatteren til viktige undersøkelser som er blitt foretatt og som viser hvilke enorme oppgaver som gjenstår i fullføringen av verdens-evangelisering.

Av de øvrige kapitler kan vi nevne: «Hinder for vekst», «Muligheter for vekst», «Menighets-sykdommer», «Vekkelse og vekst», samt «Åndelig formyelse». Et annet aktuelt tema som hvilken rolle nådegaver spiller i forhold til menighetsvekst, blir også tatt opp.

Hallvard Hagelia legger ikke skjul på at han har vært flittig til å øse av den litteratur som finnes tilgjengelig om dette emnet. På mange måter kan man nesten si at boka gir et kort tverrsnitt av og innblikk i den litteratur som behandler de viktigste grunnprinsippene i kirkevekstfilosofien. Dette gjør boka spesielt verdifull for dem som ikke har anledning til å sette seg inn i dette emnet i og med at de ikke leser engelsk.

Men også for dem som allerede er vel inne i emnet, har den utvilsomt sin verdi i og med forfatterens gode kjennskap til våre hjemlige forhold. Hallvard Hagelia har selv vært med på å sette noen av de prinsippene han omtaler ut i livet i forbindelse med hans rolle i grunnleggelsen og oppbyggingen av Haugesund Nordre Misjonsmenighet.

Vi vil anbefale boka til lesning både for legfolk og pastorer. Spesielt håper jeg at kapitlet «Pastoren og menighetens vekst» blir lest av mange vanlige menighetsmedlemmer. Kanskje de vil behandle sin pastor annerledes etter å ha lest det.

Boka skjemmes dessverre av mange irriterende småfeil som burde vært rettet opp i korrekturen.

Jon Ultvedt

LIV og VEKST

Hinder for vekst

Tekst: Hallvard Hagelia

Det er mange ting som påvirker livsutviklingen i den kristne kirke. Derfor er det også mange ting som kan hindre at en menighet vokser. Det er ikke mulig å gi en uttømmende forklaring på at noen menigheter ikke vokser. Dels må hver menighet vurderes for seg, dels er de bakenforliggende årsaker ofte meget vanskelig tilgjengelige. Men dette forhindrer ikke at vi må gjøre et forsøk. Hvis vi kan finne årsakene til at en menighet ikke vokser, står vi bedre rustet til å kunne snu utviklingen, — eller få en utvikling i gang.

En hovedårsak til vår tids manglen på kirkevekst er materialisme og sekularisme.

Materialisme og sekularisme er to sider av samme sak. Materialisme består i at man bare er opptatt av det materielle. Man har lite til overs for de ting som ikke kan måles. Selvfølgelig finnes det grader av materialisme. Men dens særpreg er at den sirkler om det som har med denne verden å gjøre.

Nettopp dette preger også sekularismen. Sekularismen består i at man forstår denne verden ut fra seg selv. Noen Gud finnes i praksis ikke. Verden er «tømt» for alt hva guddommelig er. Mennesket er blitt alene med seg selv i denne verden.

Denne materialistiske sekularisme er den «bøygen» ethvert kirkelig arbeid i vår del av verden kjemper med. Den er årsaken til at religiøse spørsmål ansees for å være mer eller mindre uinteressante. «Kirken» lever i sin egen «kir-

keskapte virkelighet», som bare er en illusjon eller innbilning. Den kirkelige virkelighet og den materialistiske sekularismens virkelighet blir to verdener nærmest atskilt av en avgrunn.

Antagelig er dette en hovedårsak til at kristne forsamlinger har vanskeligheter med å rekruttere medlemmer fra kirkefremmed miljø, etter hva undersøkelser viser. Man har vanskeligere med å nå ut til familier uten noen form for kirkelig tilknytning nå enn hva man hadde for noen årtier siden. Man maktet i stadig mindre grad å bygge bro over kløfta mellom den kirkelige virkelighet og den «verdslige» virkelighet. Kirken roper til seg selv på den ene siden av kløfta og verden til seg selv på den andre siden.

Kirken på sin side har åpenbart en tendens til å drømme om gamle dagers «kristne» samfunn eller de gamle tiders vekkelser. Stor energi nedlegges for å tviholde på restene av den gamle enhetskulturen eller framkalle gammel-dags vekkelse. Det kan av og til virke som man er så fastlåst i gamle forestillinger og drømmer om de gode gamle dager, at dagens virkelighet får passere ubemerket forbi.

Men det gamle enhetssamfunnet er for alltid erstattet av et pluralistisk samfunn, der forskjellige retninger kommer til å leve side om side, med eller uten konflikt med hverandre. De gamle folkevekkelser vil ikke komme tilbake — i de former de en gang hadde. Til det er både folk og samfunn for mye endret.

Vår tids største misjonsoppgave består derfor i først å bygge bro over kløfta fra kirken til verden, slik at vi i det hele tatt når over dit med evangeliet. Med dette skulle det også være sagt at de største problemer kanskje ligger på kirkens egen mark. La oss derfor bruke litt tid til å sirkle inn noen av disse problemfelt.

En del av de problem en menighet eller forening kan ha å stri med, ligger på programplanet.

Her skal vi først nevne et problem som alle menigheter og foreninger i større eller mindre grad får føle, nemlig at søndagen for folk flest ikke lenger har den «sakrale» karakter som den hadde før. Weeek-enden er blitt en utfartstid. Man besøker hytta, badestrender, fjellet, familie, hoteller og så videre. Dette gjelder i stor grad også kristenfolket. Dette påvirker våre arbeidsmuligheter i week-enden. Det er ikke lenger lett å samle folk en lørdagskveld. Mange barn kommer ikke på søndagsskolen. Det påvirker også frammøtet ved søndagens gudstjeneste og et eventuelt søndags kveldsmøte.

Et annet problem som innvirker på programopplegget, er alle de tilbud samfunnet ellers har. Det som vel når flest mennesker, er fjernsynet. Det sender hver eneste dag mer eller mindre interessante program rett inn i vår egen stue. Det er vanskelig å bortforklare at fjernsynet holder mange hjemme. Dette er et problem våre menigheter har felles med de fleste typer foreningsarbeid. Ellers er de mange foreninger, interessegrupper, voksenopplæringstilbud og lignende i seg selv konkurrerende til menighetsarbeidet. Slike ting er det ikke lett å gjøre noe med. Det er ikke lett å endre folks levemåte. Vi rår i meget liten grad over hva som tilbys av fjernsynsprogram og andre aktiviteter i samfunnet. La oss derfor heller gå til en del programproblem som vi rår over.

En stadig fare for det kristne arbeidet er at vi blir for opptatt av metoder. Metoder er viktige. De er redskaper til å iverksette arbeidet i Guds rike. Men man kan bli så opptatt av metoder at de blir et mål i seg selv. Enhver arbeidsgren i menigheten er en metode.

Vi må ikke innskrenke begrepet «metode» til bare å gjelde evangeliseringsmetoder, programtyper eller innsamlingsopplegg. En gudstjeneste er i seg selv en metode, kvinnemisjoner, mannsforeninger, juniorforeninger, speiderarbeid og søndagsskoler, alt sammen er metoder. Ikke noe av dette må bli et mål i seg selv. Det behøver ikke nødvendigvis å være et tap om en musikkforening i en menighet nedlegges. Men det vil være et uerstattelig tap om sang- og musikklivet dør. Et speiderarbeid behøver ikke nødvendigvis å være uerstattelig. Men barnarbeidet er uerstattelig. Det er ingen livsbetingelse at en menighet opprettholder en gudstjeneste eller et møte av en bestemt karakter. Men det er en livsbetingelse at gudstjenestelivet bevares. Igjen: Vi må ikke bli så opptatt med bestemte metoder at disse blir et mål i seg selv. Metoder er midler for å nå folket. Hvis vi har en metode som viser ikke lenger å nå folket, burde det være en selvfølge at denne metode avskaffes. Man kan ikke holde liv i den bare fordi den har en lang og ærefull tradisjon.

Som enhver organisme, består også menigheten av døende og «nyfødte» celler. Etter hvert som livet utvikler seg, vil noen virkegrener med tidens gang bli for gamle og avlegs. Da må de få dø med verdighet. I enkelte tilfeller kan det endog være det beste å la menigheter dø, fremfor at de skal holdes i live med kunstig åndedrett. Samtidig er det naturlig at livsutviklingen skaper nye livsformer. Det er viktigere å legge forholdene til rette for de nye livsformer enn å holde kunstig liv i de døende. Man kan altså bli fanget i sine former og metoder. Det som skulle vært et middel til å nå folk, blir i stedet

Halvard Hagalia ser forgyves etter «liv og vekst» på disse spede vekster. Det er sno og kulde som hindrer utviklingen, men nå sommerklimaet så spirer det og vokser utenfor misjonsskolen.

en lenke som hindrer bevegelseevnen.

Det er viktig for en menighet å være fleksibel, å kunne tilpasse seg omstendighetene. Det kan nemlig dukke opp nye muligheter som krever nye midler. Hvis man ikke er tilpasningsdyktig, vil man ikke ha muligheter til å omstille seg i tilstrekkelig grad.

Et annet problem er det som har med menneskene å gjøre. Et mulig svakt punkt er pastoren eller forstanderen. Det er pastoren som i virkeligheten er den åndelige leder av menigheten. Pastorens rolle er derfor sentral i spørsmålet om vekst eller ikke. Dette er så viktig at vi senere skal komme tilbake til pastorens rolle i et eget avsnitt.

Det er mennesker som definerer forsamlingens rolle, dens mål og hensikt. Selv om vi aldri så mye skal definere ut at Guds ord alene legges til grunn når ofte kan påvirke denne definisjon. En menighet kan i praksis komme til å forstå sin oppgave på siden av det som etter Bibelens ord virkelig skulle være dens oppgave. Derfor er det så viktig at Guds Ord alene legges til grunn når man skal beskrive en menighets oppgave og funksjon.

Et annet hinder for vekst kan være svake lenker i menighetskjeden. Enkelt personer kan svekke en menighet i betydelig grad. En speiderforening kan ha dyktige ledere. Men siden hovedlederen forsømmer sine oppgaver, kan underledernes evner hindres i å utfolde seg. En leder kan også dominere bildet så fullstendig at de andre lederne —

som kanskje er enda dyktigere — kan hindres i sitt arbeid. Slike svake lenker i kjeden må ikke nødvendigvis byttes ut. Slike personer kan trenge hjelp og må få tilbud om hjelp. Men skulle alle muligheter til å forsterke lenken være umulige, har man ingen annen mulighet enn å gjøre det vanskeligste: å fjerne lenken og sette inn en ny.

Det er fare for at vekst i menighetene i stor grad hindres av mangelfull opplæring av de kristne. Fra NT kjenner vi til at Jesus hadde disipler. Dette var personer som fulgte ham for å høre hva han sa og notere seg hva han gjorde. De ble i spesiell forstand øyenvitner og «ørevitner» til Jesus.

Dette ble av meget avgjørende betydning for utbredelsen av evangeliet. Uten denne «institusjon» hadde Jesu forkynnelse på en helt annen måte blitt hengende i lufta. Det var nemlig disse 12 som i spesiell forstand var adresse for misjonsbefalingen. (Matt 28,16-20).

I våre menigheter er dessverre ikke medlemmene systematisk opplært til noen ting. De som går inn i verv må selvfølgelig tilføres opplysning og erfaring innen sitt verv. Men det går ofte på oppmuntringer og formaninger til å komme til Guds hus og høre forkynnelsen. Dette er vel og bra nok. Men det har lite med opplæring å gjøre. Man blir ikke opplært til å spille fotball ved å høre foredrag om fotballspill eller å se fotballkamper fra tribunen. Man kan lære en masse om fotballteori. Men man lærer ikke teknikken selv, man får ikke den nødvendige kondisjon og utholdenhet. Man blir bare tilskuer, ikke fotballspiller.

I våre menigheter gjør vi nettopp dette gale: Vi holder «foredrag» om det å være disippel, prekener. Men vi setter ikke våre tilhørere i praktisk gjerning. I stedet for å lære våre tilhørere opp til å bli disipler, gjør vi dem til mer eller mindre kresne tilhørere. Derfor er det ofte dårlig stell med tjenerne i våre menigheter, menesker som kan gå ut og gjøre en disippels gjerning i hverdagen.

Ikke alltid gir vi gedigen bibelundervisning heller. Det hender at selve forkynnelsen og bibelundervisningen er underlødig. Den gir ikke det nødvendige kunnskapsgrunnlaget for å kunne gå ut i arbeidet i Guds rike.

Eller på den annen side: man kan være tilfreds med at det undervises ortodokst. Man er blitt så opptatt av læreinneholdet, at man ikke bryr seg med livsinneholdet.

Det er en ulykke hvis dette halter. Kristendom er lære og liv. Kristendom er ikke bare lære. Kristendom er heller ikke bare liv. Kristendom er lære og liv. Disse to tingene er like avhengige av hverandre som kroppens to ben. Overbetoner man læren, vil det gå ut

over livsstrømmen. Ensidighet vil alltid i lengden straffe den sunne vekst.

Et annet hinder for vekst er middelmådighet.

«Hvorfor ikke ditt beste?», heter en boktittel. Dette spørsmålet burde stilles ofte i våre kristne forsamlinger. Av og til hører vi at det er ikke så viktig

Hagalja arbeider som lærer ved Ansgar skolen, hvor han spesielt underviser om det gamle Testamentet. Hagalja er en kjent forkynner i Det Norske Misjonsforbund.

om sangen er god, bare budskapet kommer fram. Eller man hører at det er ikke så viktig om predikanten ikke er så veltalende, bare hans budskap kommer fram. Det hevdes også at det viktigste i barne- og ungdomsarbeidet ikke er de dyktige lederne, men de personlige kontaktene.

Vi skal ikke uten videre avvise slike påstander. Det er et moment av sannhet i dem, for så vidt. Det viktigste under enhver omstendighet er det kristne budskapet. Alt dette andre er bare metoder for å få fram budskapet. Og likevel er det galt å uttrykke seg slik. Det kan nemlig gi inntrykk av at ferdighetene og metodene ikke er så viktige. Det er viktig med ferdighetene! Paulus ba om forbønn for å kunne tale på rette måten, bruke de rette ordene (Ef 6,19-20). Man formidler budskapet bedre ved de rette ordene enn ved de gale. En veltalende predikant vil bedre kunne samle barn og ungdom under mindre veltalende forkynner, — selv om veltalenheten i seg selv ikke er noe mål. En dyktig sanger har større muligheter for å formidle budskapet enn en mindre dyktig sanger. En dyktig barne- og ungdomsarbeider vil bedre kunne samle barn og ungdom under Guds ord enn en mindre dyktig arbeider.

Nå kan ikke er person uten videre utdanne seg til å bli en dyktig sanger, predikant eller ungdomsarbeider. Her har vi med anlegg og nådegaver å gjøre. Nådegavenes plass i denne sammenhengen skal vi komme tilbake til under et senere avsnitt. Men det er ingen tvil om at vi kan utvikle de nådegaver og anlegg vi har. En sanger kan bli en bedre sanger ved å ta sangundervisning. En predikant kan bli en bedre predikant ved å lese homiletikk, motta prekenkritikk og arbeide med sine prekener. En barne- og ungdomsarbeider kan bli dyktigere ved å følge kurs, studere ungdommen og arbeide med sin oppgave. Det er tale om å perfektionere de anlegg og nådegaver man har. Det burde være en betingelse for enhver arbeider i Guds rike. Det burde i det hele legges ned et stort arbeid i våre menigheter for å forbedre mest mulig. Vi trenger bedre litteratur, programtilbud, kirker og bedehus, ledere, predikanter, sangkrefter, musikere, organisatorer og hva det måtte være. Vi kan aldri si at det er «godt nok». «Godt nok» er bare det beste, og det beste er et uoppnåelig ideal, et mål å strebe mot.

Et viktig hinder for menighetsvekst er splid i menigheten. Det kan være mange årsaker til slike motsetninger. Det kan innen en kristen forsamling være strid mellom fløyer som kjemper for forskjellige interesser. Ikke minst kjenner vi til forskjellige synspunkter og fraksjoner som kan dannes av karismatiske årsaker. Noen i forsamlingen er sterkt interessert i den karismatiske bevegelse, mens andre tar avstand fra den. Fraksjoner kan også oppstå på grunn av mer materielle årsaker, arvesaker for eksempel. Fraksjonsvirksomhet virker alltid ødeleggende på en menighet.

Av og til kan menighetslivet gjøres surt av rent personlige motsetninger. Det finnes menigheter hvor det er lite av fraksjoner i vanlig forstand, men hvor det er til dels sterke personlige motsetninger mellom visse personer. Det kan være misunnelse på grunn av sosiale forskjeller. Det kan være at én ikke kan godta en annens livsstil. Det kan være at én har fornærmet en annen. Ikke minst kan strid oppstå om dominerende personer. Prof. Tollak B. Sirnes hevder i en av sine bøker at de kristne forsamlinger er meget utsatt for psykopater, personer som vil herske i menigheten.

Hva striden enn måtte oppstå av, er det innlysende at strid går på trivselens løs. Personer som ellers kunne tenke seg å slutte seg til menigheten, vil trekke seg tilbake når denne sure fraksjonsluften slår mot dem. Hvis det likevel skulle bli noen tilslutning av nye medlemmer til en slik forsamling, vil det også bli stor avgang. En slik forsamling

vil være «lekk i bunnen». Der Guds Ånd er, der er frihet. Guds Ånd vil ikke trives i en slik forsamling. Den vil være et hinder for menighetsvekst.

Man skal også være oppmerksom på at stor vekst i seg selv kan bli et hinder for videre vekst. En forsamling kan komme til et metningspunkt. Hvor metningspunktet er, vil være avhengig av i hvertfall to faktorer: Lederkapasitet og romforhold.

Er antallet ledere for få, må ledertallet økes. Er det plassproblemer, må det bygges. Men man skal tenke seg om før man bygger. Kanskje kan nettopp plassproblemer være en gylden anledning til å desentralisere arbeidet, sette i gang andre steder. Mer om dette i et annet avsnitt. Under visse omstendigheter kan oppstarting av nye arbeidssteder være en betingelse for videre vekst.

Fra vekkeslestiden har vi tradisjon for at folk kommer til Guds hus for å høre Guds ord. Det vil si, dette tenker vi og ønsker vi å tro. Hvis vi tok for oss alle landets kirker og bedehus og undersøkte hvor stor prosent av de tilstedeværende i møter og gudstjenester som bekjente seg som kristne, ville vi antakelig finne at denne prosenten lå nære 100. Altså er antallet av ikke-bekjennende meget lavt. Med andre ord når vår forkynnelse i liten grad til dem som den burde ha nådd. Det forkynnes for den menighet som befinner seg innenfor kirkens og bedehusets vegger. Men forkynnelsen stoppes av veggene.

Dette burde vise oss at vi sitter fast i en «kom-til-kirke-holdning», som gjør at vi blir alene med oss selv og vår Gud. Hos Jesus finner vi det motsatte. Jesus blandet seg med folk. Riktignok talte han i jødernes synagoger. Vi skal heller ikke slutte med å tale i våre kirker og bedehus. Men vi trenger, som Jesus, å lære oss å tale utenfor gudshusets vegger, der folk flest er. Problemet er bare at vi er blitt så vant til å tale innenfor kirkeveggene, der vi har utviklet vårt eget språk, at vi ofte i liten grad er i stand til å tale slik at vi blir forstått utenfor kirkeveggene.

Veksten i de nytestamentlige menigheter var forårsaket av Jesu bud «gå derfor ut» (Matt 28,10). Hadde de første kristne praktisert den «kom-til-kirke»-holdningen som vi har, så hadde kirkehistorien blitt en ganske annen.

Fordi vi ikke er vant til at noe videre skjer i våre kristne forsamlinger, venner vi oss lett til å tro at slik skal det være. Når vi går til våre møter og gudstjenester, vet vi at de kommer til å bestå av sang, innledning, sang, bekjentgjørelser, tale, sang og avslutning. Det er i korte trekk programmet for møter og gudstjenester i organisasjoner og frikirkesamfunn. Den norske

kirkes gudstjeneste har et helt fastlagt rituale. Med årene er vi blitt vant til at slik skal det være. Vi venter ikke at noe skal skje. Hvis det kommer noen ved møtets avslutning og vil ha samtale om åndelige spørsmål eller overgi seg til Gud, vil det hos mange vekke forfjamselse og usikkerhet. Det pleier ikke å skje!

Det som burde vært det normale er blitt det unormale! I praksis tror vi ofte ikke lenger Jesu ord om at markene er hvite til høsten (Jh 4,35). Vi tror i virkeligheten ikke at noe skal skje- og derfor skjer det ikke noe!

Det vi har sett på i dette avsnittet har med mottakelighet og effektivitet å

gjøre. Det moderne sekulariserte menneske synes ikke mottakelig for kirkens budskap. Man lever i sin rasjonalistiske verden, der det meste forklares ut fra tilegnet kunnskap. For slike mennesker grenser kirkens budskap til overtro.

Kirken på sin side isoleres i sin egen verden. Den synes mest opptatt av sin egen virkelighet og dens problemstillinger. Her har vi meget vesentlige hinder for menighetsvekst i dag.

Utdrag av Hallvard Hagelias bok: LIV OG VEKST, med tillatelse fra Ansgar forlag.

RHEMA WORLD OUTREACH SEMINARY

Til høsten blir det et nytt seminar i Oslo med lærere fra Kenneth Hagin's bibelskole (Rhema Bible Training Center).

Seminaret er åpent for alle, men vi vil spesielt innby forkynnere og andre som har lederansvar i kristent arbeide. Undervisningen er klargjørende og rett på sak. Den vil bygge din tro og gi nye utrustning til tjenesten! Om kveldene blir det vekkesmøter med forbønnstjeneste og lovsang.

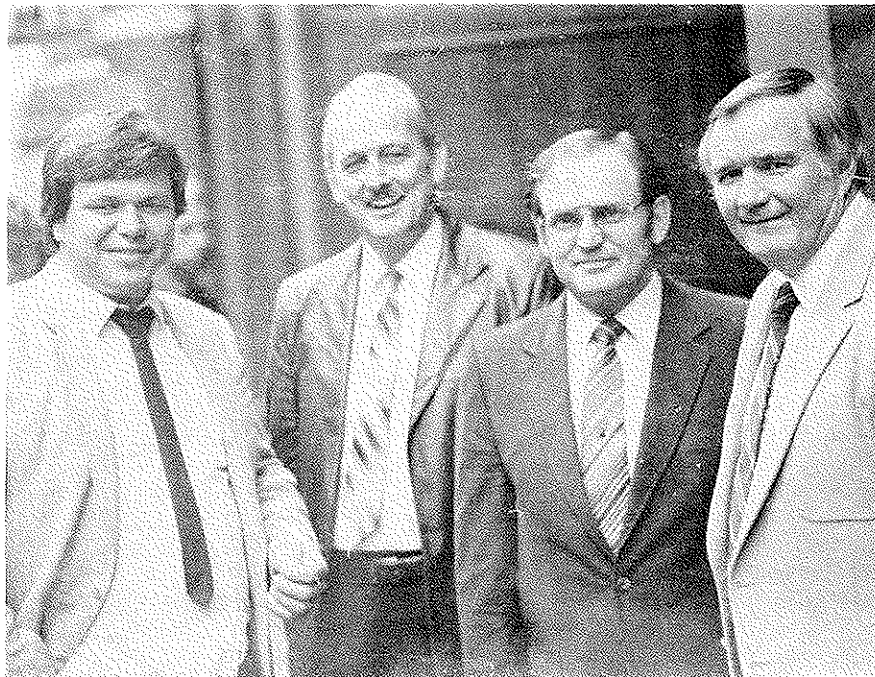
Talere: Jim Kaseman, Sam Whaley og Bryan Mc Callum.

KOM OG GLED DEG SAMMEN MED OSS!

Tid i Oslo: 29.august til 4.september.

(Nærmere opplysninger i senere annonse.
Sett av tiden nå!)

Åge Aleskjær sammen med Mc Callum og Whaley høsten 82 da de besøkte Norge for første gang.

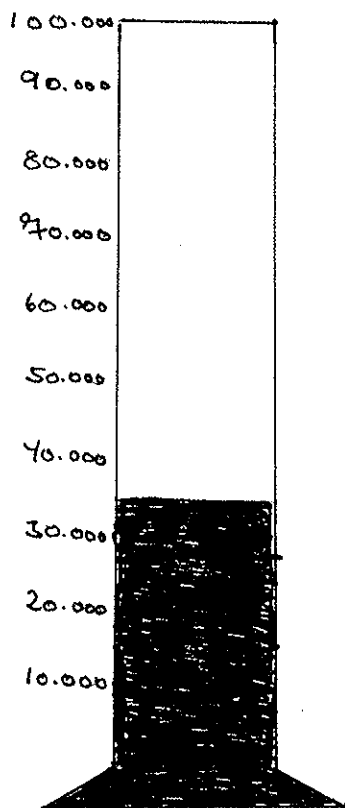
La oss hjelpe en fattig menighet til eget kirkebygg!

En del av menigheten i Archer's Post utenfor det skuret de må leie for sine møter. Nå ønsker misjonsvenner i Norge å hjelpe dem til å få sitt eget lokale, og leserne av Pioneren kan få være med!

Målet er 100.000,- til kirkebygget i Kenya. Til nå er det kommet inn vel 35.000,-. Nå kan Pionerens lesere få være med å få barometret oppover mot målet.

Da en gruppe nordmenn var med Jan Ernst Gabrielsen til Kenya høsten 82, ble de alle grepet ved besøk hos fattige innfødte venner som med små midler drev en virksomhet. I landsbyen Archers Post må den lille, kjempende og voksende flokk av innfødte leie blikkskuret som dere ser på bildet. Forstanderen, Julias Chorchora, må leie et lite rom i et skur for seg og sin familie. Han har selv kr.300,- pr mnd. i lønn og betaler kr.200,-pr.mnd. i leie for skuret de holder møter i. To venner fra Drammen tok initiativ til å gjøre noe for å hjelpe disse kjempende venner i Nord-Kenyas forsømte områder. Et kirkebygg ville bety uendelig mye for evangeliets utbredelse blant Samburu-stammefolket som de virker

iblant. Det er alt kommet inn en god del til dette prosjektet, men man trenger 100.000 kroner. Det er Jan Arild Ringnes som har stilt seg i spissen for dette prosjektet, en solid menighetsmann i Filadelfia, Drammen, så saken er i de beste hender. Alt som kommer inn, vil gå til de innfødte venner, da det ikke er noen omkostninger med dette her hjemme. Vi vil oppmuntre alle som Herren minner om denne kjempende flokken i det tørre Nord-Kenya, om å sende en gave, stor eller liten. Adressen er: «Kirke i Archers Post», Postboks 1200, 3000 Drammen. Bankgiro 6137.63.00853.

Alt som kommer inn vil gå videre til kirken i Kenya. Regnskapet blir revurdert av Jan Eek-Nielsen, statsautorisert revisor.

Er du opptatt av fellesskap og menighetsliv? Da bør du lese disse bøkene!

**Watchman Nee:
TO KOOPERATIVE
MENNESKER**

(20 sider, kr. 8,00)

På en lettfaulelig måte belyses sannheten om det gamle og det nye mennesket, vårt liv i Adam før frelsen, og vår stilling i Kristus etter.

**Watchman Nee:
RIKET, MENIGHETEN
OG OVERVINNERNE**

(34 sider, kr. 12,00)

Et budskap nedtegnet under et besøk Nee avla i København. Hvordan kan vi medvirke til at Guds Rike kommer og fortrenger mørkets rike? Et kall til innvielse.

**Watchman Nee:
Å LEVE I KRISTI LEGEME**

(32 sider, kr. 12,00)

Hva betyr det å leve som et lem på Kristi legeme? Hva med vårt forhold til Hodet, Kristus, og hva med vårt forhold til de andre? Hva med individualisme og egenrådighet?

**Lars Bjerke:
MENIGHETEN,
GUDS HUS**

(55 sider, kr. 12,00)

Hva var Faderens hensikt med å frelse oss? Hva var Sønnens mål med å dø i lydighet? Kjente sannheter får nytt lys og dypere mening.

**Lars Bjerke:
KRISTUS, MENIGHETEN OG
GUDS EVIGE HENSIKT**

(124 sider, kr. 25,00)

En sjeldent klar undervisning om hva som ligger Gud på hjertet. Faderens dypeste lengsel og hensikt, og hvilken plass Kristus og menigheten har i denne. En bok vi sterkt anbefaler!

**Gene Edwards:
GUD VIL MENIGHET**

(81 sider, kr. 18,00)

Foruten Gene Edwards' eget gripende vitnesbyrd, inneholder boka et klart budskap om Guds evige plan, og menighetens plass i denne. En svært utfordrende bok!

**Gene Edwards:
LEIRE ELLER STEIN**

(87 sider, kr. 20,00)

Forskjellen på virkelig menighetsliv og en religiøs, menneskelaget etterligning. Hva med vårt forhold til det religiøse systemet og brødre og søstre i det? Et budskap av største viktighet for alle som er opptatt av fornyelse.

Du kan kjøpe bøkene i nærmeste kristelige bokhandel, eller sende bestilling direkte til forlaget. (Det gis forhandlerrabatt til bokhandlere og kiosker).

TUSENFRYD FORLAG

Boks 16, 1816 Skiptvet

NY BOK
av Watchman Nee

WATCHMAN NEE

**Kristus,
Guds
ett og alt**

**Watchman Nee:
KRISTUS, GUDS ETT OG ALT**

(101 sider, kr. 30,00)

Alle dere som har funnet en kilde av rikdom i Watchman Nees bok «Det normale kristenliv!» Her er en ny bok dere virkelig burde gripe fatt i. Ja, ikke bare dere, men alle som lengter etter å få del i mer av den vidunderlige sannheten om Jesus, vår Herre. Det mest grunnleggende og samtidig mest omfattende i tilværelsen, nemlig Kristus, blir her malt for øynene våre.

Boka åpenbarer hvem Jesus Kristus er for oss som tror. Han er ikke en som gir oss det vi trenger, men er selv alt vi trenger. Gud lengter etter at vi skal se hvem Kristus er, og ikke bare hva han gjør for oss. Gud ønsker kun det aller beste for sine barn, nemlig sin egen sønn, og han arbeider for at Kristus skal bli alt for oss i alle situasjoner.

Du kan kjøpe/bestille bøkene i nærmeste kristelige bokhandel, evt. direkte fra forlaget. (Ved kjøp av minst 5 eks. av én tittel gis 25% rabatt, og ved kjøp av minst 50 eks. av én tittel gis 50% rabatt.)

TUSENFRYD FORLAG

Boks 16, 1816 Skiptvet

**Watchman Nee:
RIKET, MENIGHETEN OG
OVERVINNERNE**

(34 sider, kr. 12,00)

Et budskap nedtegnet under et besøk Watchman Nee avla i København. Hvordan kan vi medvirke til at Guds Rike kommer og fortrenger mørkets rike? Forfatteren gjør det klart for oss hvorfor Gud trenger mennesker som gir avkall på alt for å tjene ham og arbeide for hans evige hensikt. Et kall til innvielse.

**Watchman Nee:
GUDS ARBEID**

(66 sider, kr. 20,00)

Igjen en bok av Watchman Nee full av innsikt i og forståelse for Guds måte å virke på gjennom våre liv. Hva er egentlig Guds arbeid? Kan vårt personlige virke og alle våre «kristelige aktiviteter» uten videre identifiseres som Guds virke på jorda i dag? Samarbeider vi med Gud om det som ligger ham på hjertet, eller kan det hende at vi driver på med våre egne «kristelige» gjøremål og tror at vi gjør Guds arbeid? En bok vi anbefaler til alle som har et ønske om å være i Guds plan med sitt liv.

**Gene Edwards:
MENIGHETENS FØRSTE ÅR**

(130 sider, kr. 35,00)

Dette er trolig den mest radikale, rystende og utfordrende boka som noensinne er skrevet om de dengang så utskjelte og beryktede (i dag så anerkjente og berømte) første kristne. En gripende beretning om hvordan deres hengivenhet til Herren og til hverandre satte hele Jerusalem på hodet og rokket ved menneskers inngrodde, religiøse, selvlagde trygghet. Dersom vi er like åpne for Gud som de var dengang, vil bokas budskap kunne komme til å få de mest radikale konsekvenser også i dag. En bok du ganske sikkert ikke har lest maken til! Les den, du kan ikke forbli uberørt!

**Dietrich Bonhoeffer:
MENIGHETEN, KRISTI
SYNLIGE LEGEME**

(19 sider, kr. 8,00)

En av dette århundrets troskjemper, som endte sitt liv i en av Hitler-Tysklands konsentrasjonsleire for sin bekjennelses skyld, deler her med oss den åpenbaring han fikk av Gud om hva vi er frelst inn i. Hvem er Jesus i dag? Og hvordan har vi samfunn med ham og med hverandre?

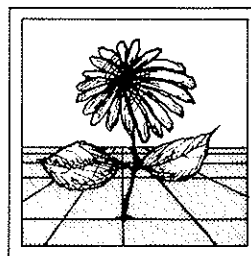
TUSENFRYD FORLAG

Boks 16, 1816 Skiptvet

KJÆRLIGHETENS VEI I FORANDRINGENS TID

Tekst: SVEN NILSSON

Hvordan vi tar vare på det ord som predikes er et spørsmål om hvordan vi stiller oss åpne for åndelig påvirkning.

I en tid hvor vi har muligheter til å lytte til kristen undervisning som aldri før, trenger vi å lære oss hvordan vi skal forholde oss til alt det vi hører på en rett måte. Forkynnelsen er så visst ikke et entydig begrep. Den kan være alt fra betraktelse, intellektuell, filosofisk underholdning, til en profetisk proklamasjon i ånd og kraft.

Av Den Hellige Ånd

Men man kan også høre på mange ulike måter. Jeg hørte engang om en pastor som fikk noe å tenke på gjennom sin lille sønn. Faren/pastoren hadde tatt i litt ekstra for å gi gutten en tilrettevisning. Da han var ferdig, spurte gutten forhåpningsfullt: «Mener du alvor pappa, eller preker du?»

Har vi allerede hørt så mye at vi ikke lenger tar forkynnelsen på alvor? Forkynnelsen i betydningen «å tale Guds ord» er faktisk det «alvorligste» man kan vie seg til. Paulus kjente en veldig respekt innfor sin tjeneste og ber på flere steder i sine brev om forsamlingens forbønn: «Våk og hold ut i bønn for alle de hellige, også for meg. Be om at de rette ord må bli gitt meg når jeg skal tale, så jeg frimodig kan forkynne evangeliets hemmelighet, som jeg er sendebud for også her i fengslet. Be om at jeg ved evangeliet må få frimodighet til å tale slik jeg skal.» — Ef. 6.18-20. For ham var dette å forkynne intet mindre enn å tale det som ble gitt av Den Hellige Ånd og siden være fri til å bære det fram i Den Hellige Ånd. «Jeg trodde, derfor talte jeg» var hans bekjennelse, «fordi vi har den samme troens Ånd», sier han i 2.Kor. 4,13. «Vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal forstå hva Gud i sin nåde har gitt oss. Og om dette taler vi, ikke med ord som menneskelig visdom har lært oss, men med ord vi har lært av Ånden. For det som hører Ånden til, tolker vi med ord som hører Ånden til. Men slik et menneske er i seg selv,

Hvordan hører vi Guds ord

tar det ikke imot det som hører Guds Ånd til. For ham er det uforstand, og han kan ikke fatte det; det kan bare bedømmes på åndelig vis.» — 1.Kor. 2,12-14.

Bedømme

Selv om vi ikke gjør krav på «verbalinspirasjon» når vi i menneskelig svakhet skal formidle Guds ord til mennesker, ville det være skjebnesvangert om tilhørerne oppfattet det som sies, kun som menneskelige funderinger. Når det i skriften tales om å bedømme profeti, gjelder dette i høy grad just å avgjøre hvordan man som tilhører skal forholde seg til det vi hører i prekenen og i kristen undervisning. Vi forutsetter da at den som bærer fram ordet, har søkt Herren på den måten som Paulus

snakker om og er salvet av Den Hellige Ånd i sin tjeneste som forkynner. Den som er gjenstand for slik forkynning, berøres alltid på et åndelig plan og må være villig til å prøve det som sies på en åndelig måte.

Denne prøvingen skjer etter to linjer: Hvordan skal jeg forholde meg til det jeg hører, og hva skal jeg gjøre med det jeg hører?

Dypere plan

All «åndelig» forkynning er ikke ene og alene Den Hellige Ånds budskap. Den kan også være gjennomsyret av det som finnes i min egen ånd. Vi bør være oppmerksom på, både som forkynnere og tilhørere, at vi i en forkynningssituasjon kommuniserer på et dypere plan enn det rent intellektuelle. Vi rører også ved hverandres ånd. Hvis den som forkynner er hovmodig, opprørsk eller på annen måte uren i sin ånd, kommer også tilhørerne på en eller annen måte til å bli berørt av dette. Den som er vant med å bedømme innholdet i en åndelig innflytelse, kan inn ta en holdning i sitt indre mens han sitter og hører, som gjør at innflytelsen ikke besmitter hans egen ånd. Men den som ikke er åndelig moden og som sitter og hører helt ukritisk og åpent, vil alltid bli berørt av hva som finnes i det menneskets ånd som forkynner. Det paradoksale er nemlig at man kan si sannheter i en feil ånd og da blir frukten deretter. En annen kan komme til å tolke et bibelord litt forkjært, men være oppriktig og ren i sin ånd og virke from, god frukt i menneskers liv.

Det jeg sier skal naturligvis ikke oppfattes som om det er uvesentlig hvor klart min forkynning gjengir innholdet i Guds ord, men det er viktig både for den som forkynner og den som hører, å være klar over at «det er ånden i mennesket det kommer an på».

Hva er det gode?

Neste skritt i prøvingen er å prøve hva som er godt, eller slik det står i den nye oversettelsen: «Slokk ikke Ånden, forakt ikke profetord, men prøv alt og hold fast på det gode» — 1.Tess. 4, 19-20. Dette her er ikke et spørsmål om å

sile bort det som kan kjennes ubehagelig eller utfordrende. Det dreier seg om å prøve om det finnes et gjensvar i Den Hellige Ånd til det jeg hører. Selv om personen som taler har de beste intensjoner og vil være ledet av Den Hellige Ånd, vet vi at ordvalg og innhold kan påvirkes av menneskets egne tanker og ønsker. Derfor er det viktig at vi er åndelig selvbevisste og ikke tar til oss noe annet enn det vi er overbevist om gjennom Den Hellige Ånd i vårt eget indre, 1.Joh. 2, 26-27. Det jeg ikke kan ta imot, får jeg kjenne meg fri til å legge fra meg. Det betyr at jeg heller ikke behøver å gå og tenke på dette som et problem, eller bli mistenksom mot alt fordi om noe ikke skulle vise seg å være helt rett. Hvis du lever i et inderlig fellesskap med Jesus og vil gjøre Guds

føde er for de modne, for dem som ved å bruke sine sanser har øvd dem opp til å skille mellom godt og ondt.» Hebr.5, 11-14, jfr. 1.Joh.2,12-14.

Vi har rett til å hvile i det vi er og der vi står akkurat nå, uten å kjenne oss fordømt hverken av Gud eller mennesker. «Og om dere ser annerledes på noe, skal Gud gi dere klarhet også i det. La oss bare, så langt vi er kommet, holde fram i samme spor!» (eller som Hedegård oversetter det: «lev i overensstemmelse med det dere er nådd frem til») Fil.3,15-16.

Balanse

Når vi lytter til forkynnelse, må vi være klar over at alt ikke kan sies på et og samme sted. Det gjelder å kunne ta va-

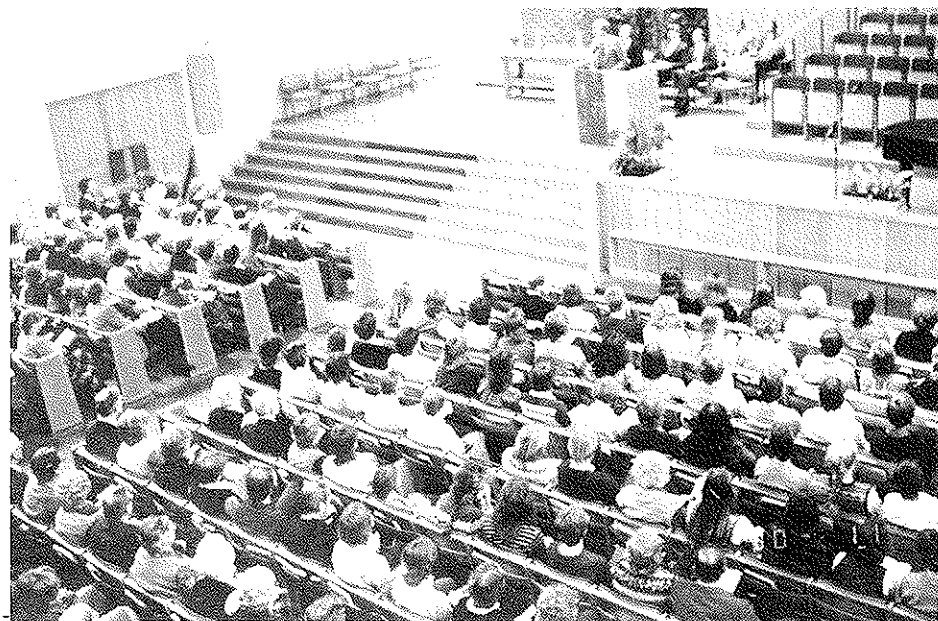
slik at mennesker mister frimodigheten og tro en til å nærme seg det området det er snakk om. La ikke menneskers frykt skremme deg i din søken etter virkeligheten i Guds ord.

Et annet aspekt av balansen i undervisningen er det vi kaller troens paradoks, f.eks. tro — gjerninger, hvile — arbeid, søke Guds vilje — drives av Den Hellige Ånd, nåde og lydighet.

Her fristes vi til å nøytralisere spenningen i disse motsetningspar gjennom å gå på kompromiss med innholdet i dem hver for seg og forsøke å harmonisere dem i et slags intellektuelt likevektsleie der de mister sin frigjørende kraft. Den ene betoner troen og forsøker å få inn alt innenfor dens ramme. En annen betoner troens gjerninger slik at Åndens verk mister sin betydning osv. Syntesen i troens og bibelordets paradokser finnes i selve livet i Kristus, og der fungerer spenningen som en livskraft dersom vi tar den alvorlig og ikke bare sysler med den som et intellektuelt problem.

Et tredje aspekt på dette å se en preken eller et bibelstudium i sin sammenheng er forholdet mellom **betoning** og **balanse**. Hva man betoner i en viss situasjon kan være et pedagogisk spørsmål. Alt kan ikke sies på en gang, og innen man kan gå videre, må jeg ha tatt til meg det som utgjør en forutsetning for å forstå neste ledd i utviklingen. De første grunnene må betones til de sitter der som en fast grunn innen jeg kan gå videre til en undervisning om rettferdighet, for å si det som hebreerbrevets forfatter.

Til slutt — lær deg til å knytte det du hører og tar imot, til Jesus som person, og ditt samfunn med ham. Han har et unikt forhold til deg og virker på en helt spesiell måte nettopp i ditt liv. La deg ikke drives hit og dit gjennom ulike utfordringer og interessant undervisning. Ta ikke imot noe annet enn det som du kan oppta og praktisere i ditt eget liv med Herren.

vilje, da har du rett til å la ditt indre dømme om det du hører. Iblant kan det være riktig å spørre den som har forkynt, om å gjøre det litt mer forståelig, men diskutér ikke det som er blitt sagt som om det bare gjaldt å prøve et annet menneskes hensikter. Det riktige er ofte å «gjemme og grunne på det i sitt hjerte» det man har hørt, selv om man ikke akkurat nå har lys over det.

Vi kjenner oss lett truet eller provosert av en undervisning som virker ny for oss, men som andre kanskje gleder seg over. «Hva er det som er feil med meg?» — tenker du og kjenner deg enten underlegen eller snakker foraktfult om «de som mener de har kommet lenger». Betrakt det som noe naturlig i Guds familie at det finnes spennvidde i vår forståelse for åndelige ting, alt fra det nyfødte barnet til fedre og mødre som «har fått sine sinn oppøvd til å skille mellom godt og ondt» og «som kjenner ham som var fra begynnelsen». «For den som får melk, mangler innsikt i budskapet om rettferdighet; han er umoden. Men den faste

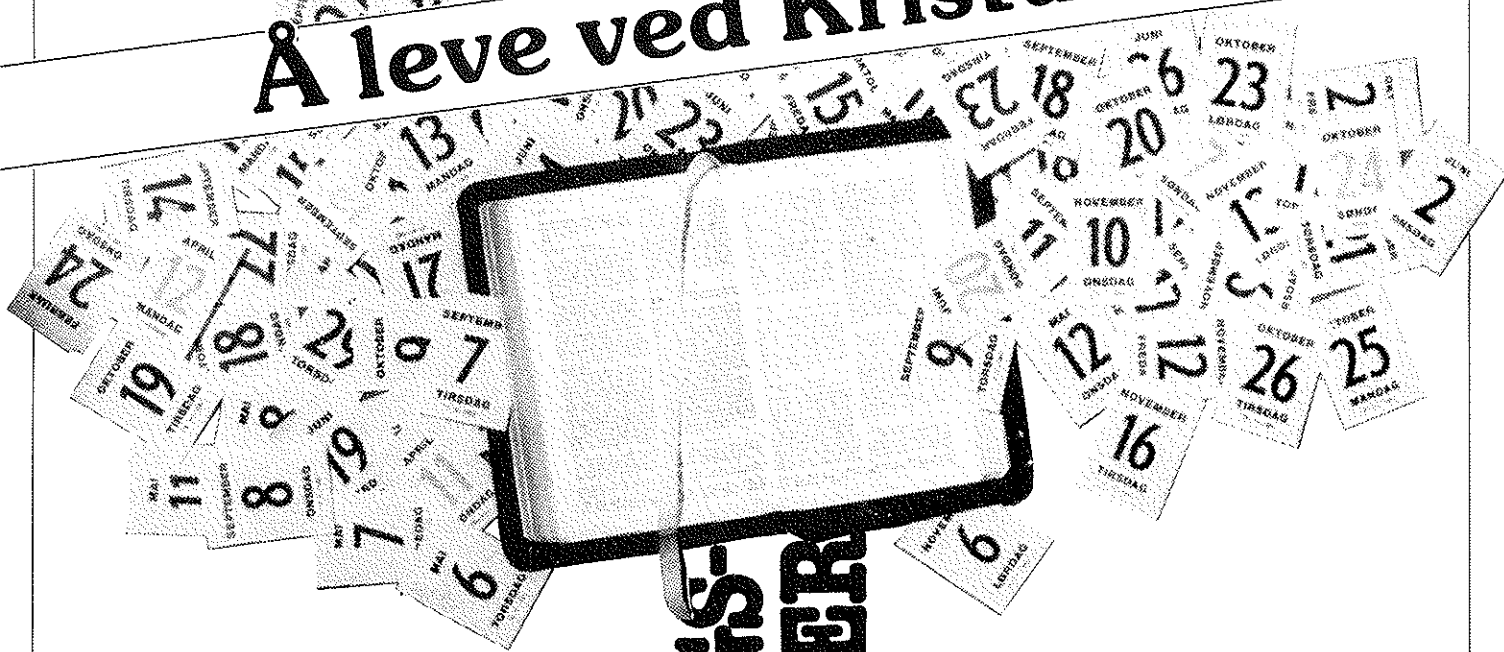
— «Det er viktig å være åndelig selvbevisst når en lytter til forkynnelsen.» Sven Nilsson gir gode råd om hvordan vi skal lytte til forkynnelsen av Guds ord. Her et glimt fra hans egen forsamling i Filadelfia, Ørebro.

re på poengene og betoningen i et budskap uten og med én gang kreve at det skal balanseres av innvendinger eller andre aspekter som i og for seg er vesentlige.

Av og til møter jeg en ambisjon etter på en menneskelig måte å opprettholde en «balanse», som bare blir en almen middelmådighet hvor sannheten mister sin kraft p.g.a. alle innvendinger og forbehold. Det finnes naturligvis en risiko for at betoningen av enkelte deler av sannheten blir så ensidig at det leder til ekstremisme, men det er som oftest et personlig problem hos den som underviser. Ofte merker jeg at denne «balanserende undervisning» blir styrt av frykt. Så fort en viss sannhet forkynnes, står man ferdig til å omhegne den med forsiktighetens gjerdestolper,

Å leve ved Kristus

Denne artikkel avslutter temaet «Av Gud» som Åge Åleskjær nå har skrevet om i de fire foregående artikler. Han vil komme tilbake med nye artikler i denne spalten.

Det er rett og slett fantastisk å få noen glimt inn i Guds storhet og godhet! Når et menneske begynner å ane hva Gud har skapt oss til, og hva han har gjort for å gjøre et slikt liv mulig, da bryter lovsangen løs.

Et umulig liv

Det liv vi er skapt til å leve, er et «umulig liv hvis vi selv skulle produsere det. Vi er kalt til å leve et liv som BEHAGER Gud. Det normale for oss er egentlig å leve i intimt samfunn med Herren, der vi føler oss rene og frie i Hans Nærhet. Vi er skapt til å tilbe og dyrke Ham i ånd og sannhet, til å være et avbilde av Hans vesen, og til å tjene Ham og gjøre Hans gjerninger.

Fordi vi kjenner dette kall i vårt indre, er vi så ulykkelige når vi ikke «får til» et slikt liv. Ja, mange «strever livet av seg» for å tilfredsstille Gud. Selv kristne som har møtt Jesus og er fylt av Ånden, prøver ofte av alle krefter å leve for Gud, og er misfornøyd både med seg selv og andre fordi det går såpass dårlig. I verste fall blir vi kritiske

Art. Nr. 5

Ved
Åge M.
Åleskjær

eller mismodige. HVOR HERLIG AT EVANGELIET HAR ET SVAR!

«I ham har jeg velbehag»

Jesus er den eneste som Gud har vært 100% fornøyd med! Med tydelig

røst direkte fra himmelen peker Gud på sin Sønn og sier: «Dette er min Sønn, den elskede, SOM JEG HAR BEHAG I». Matt. 3, 17. Det er som om Gud gir ham dette vitnesbyrd: «Dette er det jeg har ønsket meg, han lever slik jeg vil, gjør det jeg synes om, sier det jeg synes han burde si, er slik jeg synes han skulle være!!»

Kristus — «vårt liv»

Fordi Gud bare er fornøyd med det beste, så er det BARE Hans egen Sønn som kan BEHAGE ham! Selv den beste, flinkeste, iherdigste blant mennesker holder ikke mål. Derfor er alle «gode gjerninger» nytteløse, alt strev bortkastet. Derimot forkynner Gud dette evangelium til oss: «JEG GIR DEG MIN SØNN!» Hans liv skal regnes som ditt liv, hans gjerninger skal regnes som om du hadde gjort dem, for han gjorde dem i ditt sted!»

Vi kan stå for Gud og ha frimodighet i Hans Nærhet fordi Jesus er vårt liv — hans rettferdighet er vår, og den behager Gud, for den er fullkommen.

Dessuten er det bare ved Kristus vi kan LEVE et liv her i verden som behager Gud, for det som behager Gud er Kristus og ingenting annet!

Det vil altså si at hvis vi skal leve et liv som behager Gud, må vi leve det livet ved Jesus Kristus. **Han må leve det livet i oss.** Det er derfor Jesus

erklærer: «Uten MEG kan dere INTET gjøre.»

«VÅR RETTFERDIGHET»

Et fungerende kristenliv er avhengig av at vi går inn i Guds nærhet uten frykt. Vi ble skapt i en atmosfære av trygghet på at Gud har velbehag i oss. Derfor har mennesker alltid søkt å behage Gud, men opplevd at det ikke strekker til med gode gjerninger. Hvilken befrielse å forstå at HAN ER VÅR RETTFERDIGHET! Jeg er skjult i Guds Sønn. Når Gud sier: «I ham har jeg mitt velbehag», er jeg inkludert. Jeg er «i Kristus», så Kristi rettferdighet er min rettferdighet. Når Gud ser på meg, ser han Kristus. Derfor kan vi MED FRIMODIGHET gå inn i Guds Nærhet! Vår rettferdighet er ikke en ting, det er en person. I HAM har Gud sitt velbehag. «Dere er hans verk ved Kristus Jesus. HAN, som er blitt vår visdom fra Gud, VÅR RETTFERDIGHET, helliggjørelse og forløsning, for at den som roser seg, skal rose seg av herren, slik det står skrevet.» 1.Kor. 1.30-31. Det eneste jeg kan gjøre, er å ta imot hans rettferdighet ved troen. Rom.3.21-28.

Å leve ved Ham

Men som Guds barn ønsker vi også å leve et liv her i verden som behager Gud. Mange kristne som forstår at deres STILLING innfor Gud er fullkommen i Kristus, har ikke oppdaget at KRISTUS også er kilden til Å VANDRE I HAM. Kol. 1.6. Fordi det eneste som behager Gud, er Kristus, **så er det bare Kristus som kan produsere gjerninger som behager Gud. Det er ikke gode gjerninger som behager Gud, det er Kristus som behager Gud!** Det er ikke bønner, prekner, møter, evangelisering, gavmildhet, iver, pågåenhet, tålmodighet eller andre GODE ting som behager Gud, det er KRISTUS som behager Gud! Det jeg prøver å si er dette: Gud ser ikke etter det vi gjør eller om vi oppfører oss «kristelig», han ser etter KILDEN til denne oppførsel. Selv ting som er gode og pene og riktige, behager ikke Gud hvis de ikke kommer fra KRISTUS! «I HAM har jeg velbehag...». Det er først når vi ser inn i dette, at vi fullt ut forstår ordene: «Uten meg kan dere intet gjøre.» Vi kan nemlig gjøre en hel del uten ham, ja kanskje det meste av det som gjøres i dag av kristen virksomhet og i kristnes liv gjøres uten ham. Derfor har det også så liten slagkraft. Men uten ham kan vi INTET gjøre SOM BEHAGER GUD!

Hemmeligheten til den kristne vandring er Å LEVE VED HAM.

Joh.6,57. Nøkkelen til et liv som behager Gud er dette: «Bli i meg, SÅ BLIR JEG I DERE... Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og JEG I HAM, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre.» Joh.15,4-5. Det eneste kristenliv som behager Gud, er det som SØNNEN PRODUSERER I OSS.

Kristus — alt og i alle

Guds ønske er at Kristus skal være ALT og I ALLE. Kol.3,11. Det er ikke tålmodighet i seg selv som behager Gud, men KRISTI tålmodighet. Det er ikke iver og virksomhet for Gud som behager Gud, men bare den iver som kommer fra Kristus. Det er ikke gode gjerninger som behager Gud, men bare gjerninger gjort i ham. Gud vil at KRISTUS skal være vårt liv, ja alt i alle. Kol.3,4 og 11. Ofte bommer vi totalt når vi leser det nye testamente, for vi tror at vi skal prøve å gjøre det som står der. Men den nye pakt beskriver et liv som bare HAN kan produsere. Når vi leser i 1.Kor. 13 om kjærligheten og hvordan den er, tenker vi: Slik må jeg prøve å bli! Men 1.Kor. 13 beskriver hvordan den kjærligheten ER som du har i din ånd fordi KRISTUS lever i deg!!! Du skal ikke prøve å bli slik, du skal hengi deg til hans liv i deg, bli avhengig av det, leve ved det, oppbygge det. For den kjærligheten Gud har utøst i ditt hjerte ved den Hellige Ånd, er slik 1.Kor.13 beskriver!

Avhengig

Den som ser inn i dette, blir totalt avhengig av Herren. Han fungerer ikke

uten ved Den Hellige Ånd. For det er Ånden som bringer Kristi liv inn i oss.

Gud vil at vi skal legge ned vår egen kraft, så Kristi liv kan åpenbares i oss. 2.Kor. 4,10-12. «Gutter kan bli trette og slitne, unge menn kan snuble og falle. Men de som venter på Herren, får ny kraft, de løfter vingene som ørner, de løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette.» Es.40,30-31. Det beste av menneskelig kraft og innsats faller igjennom mot den kraft som fyller dem som er blitt AVHENGIGE AV HERREN! De «venter på Herren», dvs. at de fungerer bare ved hans kraft, de er avhengige av hans stadig nye kraft. De går ikke på rutine, setter ikke sin lit til menneskelig dyktighet, men har en duelighet som er AV GUD: 2.Kor.3,5.

Gull, sølv og kostelige stener...

Når vi en dag skal stå for Kristus, skal alt som er av høy, halm og strå brenne opp, mens det som er av gull, sølv og kostelige stener skal gi lønn. Den dagen er det bedre med litt gull, enn masse høy!

Det vi lager i vår egen kraft og uten Kristus og hans Ånd, er halm høy og strå. Det er bare KRISTUS som produserer gull, sølv og kostelige stener. Det er det HAN har virket i oss, som behager Gud og gir lønn i himmelen. Alt menneskeverk brenner opp den dagen, men hans verk består, også det han har virket i og ved oss.

FESTSPILLKONFERANSE

I BERGEN

2.—5. juni 1983

Menigheten Filadelfia innbyr til konferanse for evangelisering og åndelig fornyelse. Møter og seminarer holdes i Eldorado, Olav Kyrresgt. 28

SEMINAR:

KJELL HALTORP: Hvordan finne sin tjeneste

SVERRE GRANLUND: Guddomlig helbredelse

MARTIN MELAND: Disippelskap — dyktiggjort til tjenestegjering

ÅGE ÅLESKJÆR: Det nye livet

ROLF ERIK JANØY: Vår stilling i Kristus.

Ellers deltar forst. Leif Jacobsen m.fl.

SANGERE:

THORBJØRN OG WENCHE BAKSVÆR

De som trenger overnatting, påmelding til:

MENIGHETEN FILADELFIA

**Olav kyrresgt. 28
5000 BERGEN**

INNEN 25. MAI

HINDRINGER

Artikkel 6

FOR FREMGANG

Lite tro ved offerkisten

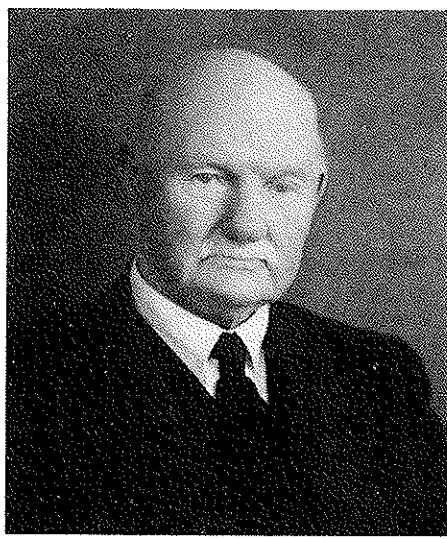
Den gjerrige tror at Gud er så «åndelig» at han ikke bryr seg noe med det materielle. Derfor gir de lite i kollekten. Mange kristne gir tilfeldig til Guds sak. De har helt glemt at Kristus sitter ved offerkisten og legger merke til hva den enkelte gir. Han ser ikke bare hva den enkelte gir, men også hva man har å gi av. Herren visste hva den fattige enke hadde i kontanter og han kjente hennes hjertelag, for det er det som avgjør hva man gir.

Det er to helt forskjellige måter å gi på. Noen tenker: «Hvor lite kan jeg gi med æren i behold?» og «Jeg behøver ikke å gi så mye for menigheten greier seg nok, jeg gir ikke mer enn det som er nødvendig.» Slik er det selvlivet ønsker å regne. Ofte blir det sagt, at selvet og gullet hører Herren til fordi det står slik i Bibelen, men hvor mye vi mener med det er en annen sak. Vi vil helst bestemme over våre egne midler.

En annen måte å gi på er å spørre seg selv: «Hvor mye har jeg anledning til å gi? Jeg vet det er en velsignelse å gi til Guds sak». Dette er troens måte. Det passer bare for troens vesen og liv. Det religiøse mennesket gir til sin religion, det man er nødt til å gi for at gudstjenesten skal holdes ved like. Slik at det hele kan holdes i gang. Vi må ha en religion og derfor må vi gi.

Troens levende liv sier derimot: «Jeg vil gi. Gud har velsignet meg og jeg vil velsigne Gud igjen. Det er en glede for meg å være med. Det er kjærlighetens lov som har frelst meg og det er kjærlighetens lov som nå driver meg. Jeg er helt sikker på, at hadde vi mere tro ved offerkisten ville våre menigheter både ha bedre økonomi og mere av Guds velsignelse. Det å være under Guds velsignelse er vel så viktig som å ha penger i kassa, men som oftest følges disse to tingene ad.

Det er ganske interessante iakttagelser som er gjort med hensyn til troska-

*Tekst: Severin Larsen
Tegning: Ivar Øksendal*

pen når det gjelder å gi. Det å motta og gi synes å være en naturlov i åndens verden. Ikke bare motta, men også å gi. Sluttes vi å gi og hengi oss selv til Gud, sluttes vi også å få. Fra den stund vår hengivenhet opphører, mottar vi heller ikke mere. Fra den stund må vi leve av å be, men ikke av å få, og da er det snart tomhet og selvbedrag. Tenk, å leve på bare en oppramsing av ord. Tenk, å tilfredsstille seg selv både til sjel og legeme med bønnearbeide. Tenk, å tilfredsstille sin sjels dype behov med religiøs tjeneste og ikke med å motta av Guds nåde. Tenk, å mettes med følelser som kommer av tilfredshet med egen tjeneste, kanskje midt i det man er utro. Ender ikke den slags alltid med frafall og villfarelse?

Jo, du kan være helt sikker! Det er like så sikkert som at den som i en lengre periode lever et unaturlig liv med hensyn til sin kropp blir syk og kanskje dør en for tidlig død. De samme lover gjelder i åndens rike som i naturens. Derfor er det mange som ber, men som ikke får fordi de ber ille. De ber i sin utroskap, de ber i sin vantro, de ber i sin egen religiøsitet, men ikke i ånden. De får ikke og de takker heller aldri, for bønner kan, iallefall offentlig, ofte være en tom tjenesteform. Men du vil sjelden høre en person takke Gud uten at det ligger noen levende erfaringer til grunn for det.

En av de synder som mange av vår tids kristne levende forsamlinger lever i, er utroskap mot Gud når det gjelder å gi av det timelige. Å tjene Herren med det man eier har ennå ikke opphørt, men mange gir ham bare smulene som faller fra bordet, som om Herren skulle være en hund.

Jeg husker godt en som vi kalte for «religiøs dødtasse» (han er ikke innført i kirkeboken under det navnet), det var en som jeg kjente for mange år siden. Han pleide å gi fem øre, sier og skriver fem øre i kollekten hver søndag, men kjøpte for femti øre tobakk hver uke. Selv om jeg også brukte tobakk på den tiden, synes jeg det var fælt å tenke på. Hadde det enda vært det motsatte, femti øre i kollekten og fem øre til tobakk. Personlig kan jeg vitne om at det går an å være uten de fem øre i tobakk også. Nå byr det meg helt i mot bare å tenke på det.

Er det noen som tviler på at det går an å vinne seier over tobakken, kan de bare spørre min hustru. Man kan godt fortelle til andre at man har sluttet å bruke tobakk, selv om man fortsatt gjør det, men hustruene vil merke det med en gang, for det kan man kjenne på lukten.

Med hensyn til «Religiøs dødtasse», vil jeg tilføye at det var en formildende omstendighet tilstede, og det var at han nok ikke gav de fem ørene til Gud, for Ham kjente han visst lite og ingenting til. Men han gav dem til sin egen religion, og den syntes han vel ikke var verdt mere. Den pris en person setter på sin frelse, den er også med og bestemmer hvor mye man skal gi av sine jordiske midler, hvis man har noe å gi av da.

At menighetene i mange tilfeller ligger nede på dette området, beviser de kunstige måter som pengene ofte kommer inn på. Det er som om det er gått i blodet på folk, at de ikke kan være med å gi uten at det skal være på en eller annen kunstig måte. Å gå over til troens system synes helt umulig. Folk har så liten tro på seg selv at de vet at de ikke kan bevares i troskap, og derfor kan de heller ikke handle i tro. Troskap og tro er nemlig to uadskillelige sjelstilstander. Den som ikke kan bevares i troskap, har meget vanskelig for å bevare troen. «Ingen vet hva som bor i mennesket uten menneskets ånd som bor i ham». Hvis menneskets ånd vet at man lever i stadig utroskap mot sin herre og frelser, da er det ikke godt å holde fast i troen. Da er man utsatt for å bortta fra seg selv den grunn som Gud skal bygge på. Man risikerer å utelukke Gud fra sitt eget liv, ved at man oppgir troen på sin egen frelse. Selv Judas kunne vel ha blitt frelst, etter at han hadde forrådt sin mester, hvis han ikke hadde oppgitt håpet om sin frelse og gått og hengt seg.

Slik er det alltid på sjelelivets område. Vi må tro på Gud, men vi må på en måte også tro på oss selv. Ikke tro utenom Ham som sa: «Uten meg kan dere intet gjøre.» Men tro på oss selv i den forstand at vi må vite hva vi vil, og at vi vil være sanne i vårt Kristenliv. På den måten utfører vi det vi skal gjøre som for Herren, uten menneskelig kontroll. Men, på dette punktet stanser det når det gjelder å ofre til Gud. Her kan ikke troen, eller selvkontrollen strekke til. Her må noe mere til som ligger nærmere det menneskelige, nemlig menneskelig kontroll. Jeg drives til å gi for de andres skyld.

Nå kan det nok være mange som mener at det skal være helt fritt, og at den ene hånd ikke skal vite hva den andre gjør. Men hva hjelper det om man er enig med den rette lære hvis man ikke praktiserer den? For bak denne mening om at det skal være fritt og ikke kontrolleres av mennesker, skjuler det seg kanskje en bedrager? Kanskje skjuler

det seg en som lever i egoisme og mammomdyrkelse og som vil bedra Gud. Det viser seg nemlig ofte, at der hvor man innfører troessystemet går det ikke fordi det ikke finnes tro. Og det å innføre et system som hører til troen, der hvor ikke troen er til stede, er et slag i lufta.

Når folket ikke er modent til å praktisere evangeliets lov, er det bedre at de er under den andre loven som er i slekt med Sinai loven. I sitt vesen har den krav til kjødet det som sier: «Du skall!» En ting er sikkert, er ikke menighetsmedlemmene modne nok til å kontrolleres av en personlig levende tro innfor Gud, da er det bedre at de kontrolleres av kassereren. Men om velsignelsen blir like stor, det kan vel diskuteres. Men etter at man har diskutert det, har man ofte kommet like langt som før man begynte. Men det kunne være meget interessant for hver enkelt å legge merke til Guds handlemåte med seg personlig.

Du ville da kanskje få inn i din bevissthet hva hebreerbrevets forfatter sier når han skriver Bibelens troes kapittel, nemlig det ellefte. I sjetten verset av dette forunderlige kapittel sier forfatteren, at det er umulig å behage Gud uten tro. Og etter det vi her har sagt, bør enhver vite at det i virkeligheten ikke er noen lære, men en naturlov. Denne loven griper inn i vår handlemåte både når det gjelder å gi og Guds måte å regne på. Gud kan ofte få en krone til å bli mere enn ti kroner. Kan noen forstå en slik måte å regne på? Nei. Det er ikke alltid så lett å forstå Guds måte å gjøre det på. Men hvordan han nå enn regnet, så fikk han ut at enken la de mere i offerkisten enn noen av de andre.

Det er kommet mye inn i menighetene som er kunstig og som var fremmed på apostlenes tid. La oss tenke oss apostelen Paulus ved et basarbord. Jeg undrer meg på hva han ville ha sagt til det. Han ville nok si: «Dette er ikke å gi i tro!» Enhver skal gi etter som han har satt seg fore i sitt hjerte og etter evne, og etter det som han har hatt lykke til, det er Bibelens ånd. Det ligger selvfølgelig derfor nære troens vesen og anviser troens måte å gi på. Troen kan selvfølgelig gi på mange måter, og er den så svak at den ikke kan gå uten krykker (menneskelige tilstelninger), så er det jo mye bedre å la den bruke dem enn å ta krykkene fra den og la den bli sittende som en annen krøpling, det blir det heller ikke noe av.

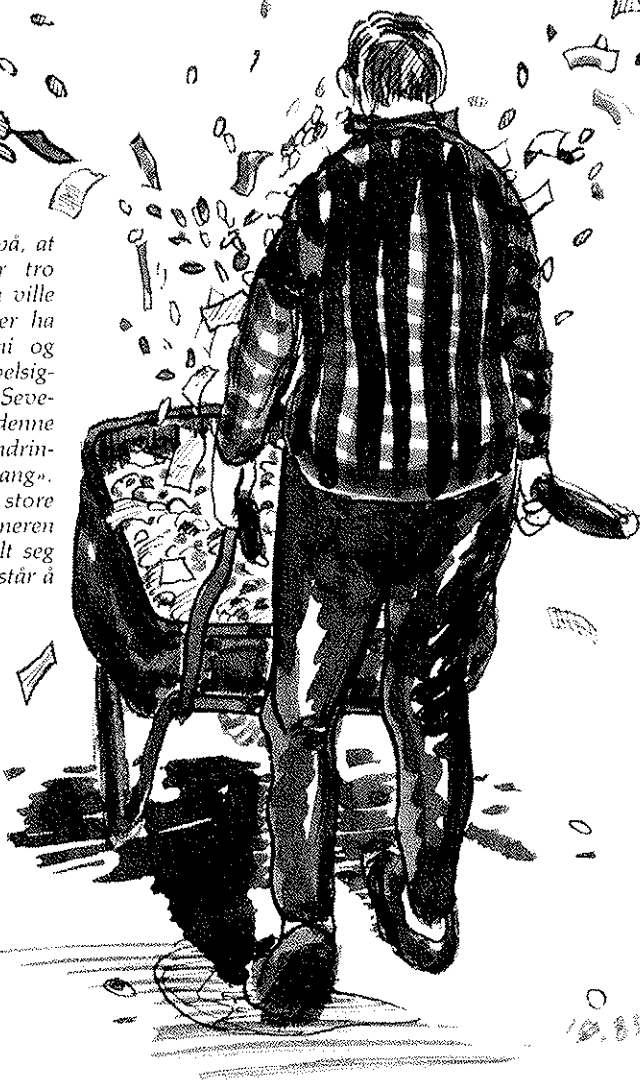
En ting er i allefall sikkert, at ofte blir velsignelsen holdt borte fra menighetene nettopp fordi medlemmene har falt i en gjerrighetstilstand. De leker med å gi. De gir ikke som for Guds åsyn. De har glemt at Kristus er menighetens hode. De gir på slump. Troen er blitt formørket og kollekten er nesten totalt formørket, bare kobber og atter kobber. Tenk at det kan bli en vane å bare kaste småpenger i offerbøssa.

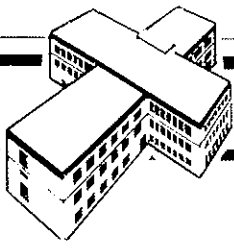
Jeg har hørt noe, men jeg vet ikke hvor sant det er, men det er noe å tenke på og også litt å le av, når man tenker på hva mange mener om kristendommen. Det var i en stor menighet og kollekten ble samlet inn. Det var flere hundre til stede og man tenkte at her skulle det bli en riktig stor kollekt. Bøssa ble også veldig tung, men da de skulle telle opp var det seks hundre øretøringer.

Jeg har hørt om noe som heter «øreforeninger». Jeg kjenner ikke nærmere til den, men jeg tror nok at en slik finnes for nå er det foreninger for alt. Men i den nevnte forsamling var det visst øretro. Det kan selvfølgelig være at det var så mange fattige enker der som ikke hadde mere å gi. Da stiller saken seg annerledes.

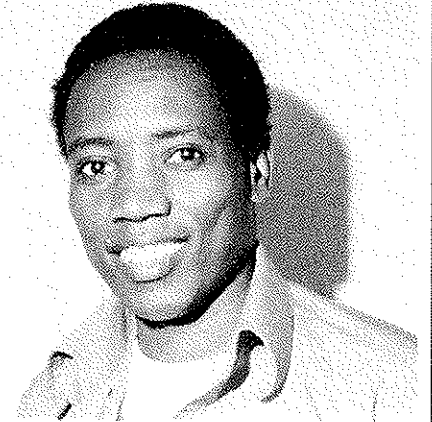
Neste gang: «For mange foreninger».

«Jeg er sikker på, at hadde vi mer tro ved offerkisten ville våre menigheter ha bedre økonomi og mer av Guds velsignelse, skriver Severin Larsen i denne serie om «Hindringer for fremgang». At det blir så store offer som tegneren her har forestilt seg fremover, gjenstår å se . . .

OTTAR HAUKANES, Osterøy   PETER KARANGU, Kenya

1. Hvorfor bestemte du deg for å komme hit til Misjonsskolen?

1. Jeg er ikke i tvil om at det var Gud som ledet meg til denne skolen. Gjennom bønn og Bibellesing ble jeg klar over at jeg skulle bort fra hjembygda. En god kristen bror viste meg «en dør» (Misjonsskolen), og det var den eneste døren jeg fant som var åpen.

1. En avtale mellom Troens Bevis og EAPC (East Africa Pentecoast Churches) sier at skolen hvert år skal ta inn to elever fra Kenya. Jeg ble valgt av en komité i EAPC til å begynne på Misjonsskolen her. Jeg hadde bedt mye om å få gå på en slik skole, så jeg ser det som et bønnesvar.

2. Hva syns du om undervisningen. Tror du den blir til hjelp for deg når du er ferdig her?

2. For meg har undervisningen vært jevnt over god. Det meste kjente jeg til fra før, men det er blitt mer levende for meg. Vi har fått se at Gud stadfester sitt ord også i undervisningstimene. Ja, jeg tror det er mye som kan bli til hjelp. Vi har gjort en del notater som vi kan gå tilbake til. Noe vil nok dukke opp i minnet og være til hjelp i forskjellige situasjoner.

2. Undervisningen er veldig god, og jeg er sikker på at det vil være til stor hjelp for meg når jeg selv kommer til å undervise hjemme i Afrika.

3. Elevene kommer fra mange forskjellige kirkesamfunn. Opplever du dette som positivt?

3. Jeg har selv vært med i flere trossamfunn, alt etter hvor jeg har bodd. Som søsken i Herren er vi skyldige å elske hverandre. Dersom vi elsker hverandre, holder vi også sammen. Vi har ikke trossamfunn som det sentrale, men Kristus.

3. Jeg opplever dette som svært positivt. Jesus døde ikke bare for mennesker i et spesielt trossamfunn, han døde for hele verden. Denne skolen beviser at kristne fra ulike organisasjoner er ett i Jesus Kristus.

4. Har skoleåret svart til dine forventninger?

4. Ja, stort sett, Jeg visste at det var en del evangelisering ved siden av det teoretiske, og det mener jeg er nødvendig.

4. Skolen er ikke slik jeg tenkte den var — i positiv betydning. Jeg trodde det var bare norske elever, men her møtte jeg mennesker fra Sverige, Danmark, Nord-Irland og Afrika. Flere av studentene har bare vært frelst i noen få år, og noen har blitt døpt først etter at de kom hit. Jeg trodde alle elevene var erfarne kristne. Jeg var også redd for at skolen hadde mange strenge regler som ville begrense min frihet, men jeg har møtt frihet til å vitne, fortelle, synge og besøke andre mennesker.

5. Hvilke planer har du etter dette skoleåret?

5. Ennå er det uklart for meg hva Gud vil jeg skal gjøre etter skoletiden. Når tiden er inne, tror jeg det blir en del reising, kanskje i evangeliseringsteam. Det er mulig jeg må være hjemme. Da blir det vanlig arbeid. En annen mulighet er 2. og 3. året på Misjonsskolen. Gud vil vise meg vei steg for steg.

5. Jeg har ansvaret for 74 menigheter i Tharaka og Meru distrikt i Kenya. Min oppgave er å holde seminarer, preke etc. og desuten være menighetenes representant overfor regjeringen. Skolen har gitt meg visjon om å nå alle menneskene i Øst-Afrika som ennå ikke har hørt evangeliet.

FEM PÅ PULTEN

Intervjuer: Richard Gunning

Foto: Maylin Rasmussen

TONE KARI ØVERLAND,
Notodden.

GULBORG KLIPPER,
Rakkestad

RUTH AUNE, Mosjøen

1. Det var svar på en bønn jeg hadde bedt ca. et halvt år før skolen begynte. Jeg ønsket å være fri fra jobben for å ha hele dagen til å lære Herren bedre å kjenne. Jeg tenkte ikke akkurat på Bibelskole da, men jeg skjønte etter hvert at det var svaret på min bønn.

2. Undervisningen er veldig fin, men det kan nesten bli litt mye på en gang. Jeg tror det blir til hjelp for meg når jeg er ferdig her. Jeg har fått mye teoretisk kunnskap som jeg regner med vil dukke opp etterhvert som jeg trenger det i praksis. Mange rike opplevelser har det også blitt.

3. Ja, det er veldig positivt. Vi hadde gått på skolen i ganske lang tid før noen av oss tenkte på å spørre hvilket trossamfunn de andre kom fra. Det var en utenforstående som spurte meg, og jeg visste ikke!

4. Både ja og nei. Vi savner nok mer personlig kontakt med lærerne. En kan fort føle seg bare som et nummer i rekken og savne svar på mange personlige spørsmål. Men andre ting er bedre enn jeg hadde ventet.

5. Jeg skal gifte meg og flytte til et nytt sted. Jeg håper å kunne fungere godt sammen med de kristne der på stedet.

1. Først var det noen venner av meg som fortalte om skolen og rådet meg til å begynne her. Etter å ha vært i bønn til Gud om dette, opplevde jeg at de praktiske hindringene løste seg opp, og da bestemte jeg meg for å søke.

2. Jeg synes undervisningen har vært god, og den har allerede vært til hjelp for meg. Den vil nok bli til stadig større nytte for meg ettersom Gud får arbeide med meg.

3. Det at vi kommer fra forskjellige kirkesamfunn er kjempefint, for den dagen kommer jo at vi skal samles med alle kristne hjemme i himmelen. Hvorfor ikke starte her?

4. Jeg gledet meg veldig til å begynne her og har ikke blitt skuffet. Jeg overdriver ikke når jeg sier at det er den beste tiden jeg har hatt i mitt voksne liv.

5. Jeg regner med å reise hjem og jeg håper at jeg kan være til nytte og støtte i ungdomsarbeidet.

1. Fordi jeg ønsket å komme mer inn i Guds vilje med mitt liv. At jeg skulle reise akkurat hit, tror jeg var Guds personlige ledelse. Helt siden første gangen jeg var her på stevnet i 1978 og merket den fine åndelige atmosfæren, har jeg kjent en viss dragning mot dette stedet.

2. Undervisningen er veldig positiv. Mye er nytt og en del er «barnelærdom» og ting jeg kjente til fra før. Undervisningen har jo gitt meg mye Bibelkunnskaper, men først og fremst er det det personlige forholdet jeg har fått til Gud som vil være det avgjørende når jeg skal ut og fungere som lys for Ham.

3. Ja! Jeg ser ingen grunn til at ikke både pinsevenner og lutheranere skal kunne fungere sammen — bare Jesus blir i sentrum. Gud har virkelig sveiset oss sammen. De kan nesten ikke «skjelne» oss og sette noen i en spesiell bås.

4. Ja! Jeg angreer ihvertfall ikke på at jeg kom hit. Selvfølgelig har jeg hatt mine dager da alt har vært tungt og håpløst, men jeg får alltid oppleve at Guds kjærlighet løfter meg opp igjen.

5. Akkurat nå har jeg ingen planer for fremtiden, men jeg tar det med ro. Jeg har en visshet om at Gud når tiden er inne, vil føre meg inn i det rette med mitt liv.

Evangeliserings-seminar med elever fra Hammerfest i nord til Bornholm i sør

V/Jahn H. Grønås

Dan Rasmussen: Jeg har fått erfare at man ikke skal høre på negativ kritikk. Det har vært fint å være med på et evangeliserings seminar.

Dan Rasmussen er 23 år gammel og kommer fra den danske Østersjøøya Bornholm. Han har vokst opp i et kristent hjem i hovedstaden Rønne.

— *Når ble du en kristen, Dan?*

— Jeg tok imot Jesus da jeg var 14-15 år gammel. Jeg kom med i en menighet hvor det ikke var noe ungdomsarbeid, og dermed fikk jeg være med å bygge opp dette. Jeg har faktisk hele tiden vært med i kristent ungdoms- og organisasjonsarbeide.

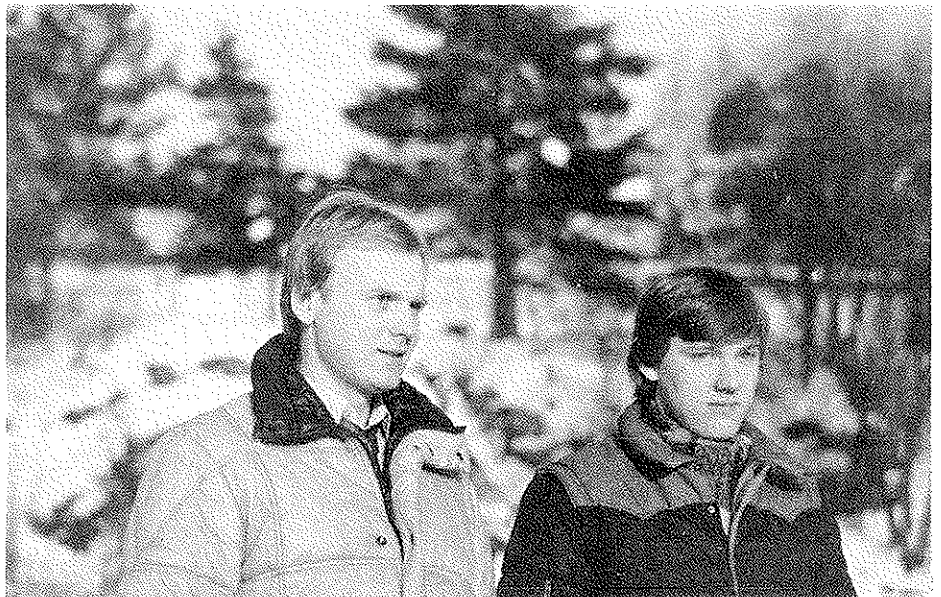
— *Hvorfor kom du til TBBMI?*

— Jeg hadde hørt mye negativ kritikk av Sarons Dal og arbeidet her, og det var mange som advarte meg mot å reise hit. Men jeg godtar ikke andres meninger i slik sammenheng, og det var naturlig for meg å søke meg hit for å undersøke på egenhånd. Jeg har fått lære enda bedre enn tidligere at man ikke skal høre på negativ kritikk. Jeg har svært positive erfaringer fra Evangeliseringsseminaret.

Blant annet har jeg fått oppleve et HELT evangelium, ikke bare en del av det. Jeg har også fått se et klart skille mellom religion etter gammelt, tradisjonelt mønster og sann kristendom. Det har vært svært verdifullt for meg.

— *Du har en spesiell interesse for media?*

— Jeg har i fire år vært frikirkerepresentant

To av elevene på det siste evangeliseringsseminaret på misjonsskolen.

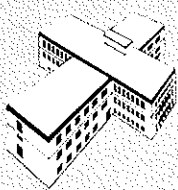
i noe som heter «Unge i Kristelig Lytter og Fjærnseerforening» (U-KLF) i Danmark, og derfor var det naturlig for meg å prøve å få et lite innblikk i mediaopplegget i Sarons Dal. Jeg er svært interessert i alle former for mer utradisjonell evangelisering som f.eks. film, gospelkonserter osv.

— *Hva skal du gjøre når du er ferdig her?*

— Først skal jeg ha en liten snartur til Sverige og treffe kjente, og siden får det bli det Herren leder meg til. Jeg vil tjene Ham, og følge Hans veier med mitt liv, sier Dan, og

vi vil ønske ham Guds rike velsignelse framover.

Det siste evangeliserings-seminaret besto ellers av åtte elever under Terje Ryghs dyktige ledelse. Spekteret er stort både når det gjelder utdanning og livserfaring, og avstanden er stor mellom de geografiske ytterpunktene. Det er elever fra Hammerfest i nord til Bornholm i sør. Sverige er også representert. Alle er innstilt på utdanning til tjeneste for Jesus, og de har brann i sine hjerter etter å få virke for Herren.

HØSTEN ER STOR — men arbeiderne få

BIBEL- & MISJONSSKOLENS tre årskurs og evangeliseringsseminar

1. årskurs: Grunnleggende teoretisk og praktisk undervisning i Bibel og misjonsfag.

2. årskurs: Praksisår i menigheter og på misjonsmarken.

3. årskurs: Videregående undervisning i Bibel- og misjonsfag / media. Linjedeling.

Evangeliseringsseminar: Et seks ukers kurs for personlig fornyelse med emner som kirkevekst og evangelisering i fokus. Opptak høst og vår.

Søknadsfrist: 1. juni for årskursene og for evangeliseringsseminarene: 1. aug. og 1. des.

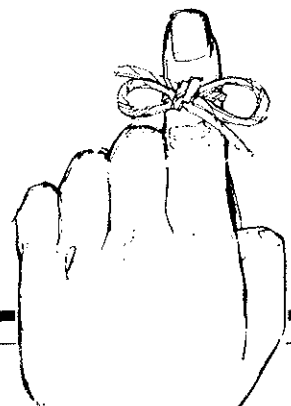
KANSKJE DETTE ER NOE FOR DEG?
Skriv i dag og be om søknadsskjema.

TROENS BEVIS BIBEL- & MISJONSINSTITUTT
SARONS DAL, 4480 Kvinesdal
Tlf. 043/50711

Gi din gave til Misjonsskolen

og du er med og
hjelper Herrens vitner

Benytt blanketten inne
i bladet

Vinterpraksis

'83

Av Marit Rasmussen

Det var en flokk glade elever som satte kursen for Stavanger og Bergen den 23. februar for å være ute i praksis ca. 14 dager.

Den første kvelden hadde vi møte i Zion, Stavanger, og det var en åpen forsamling. Vi kjente Guds nærvær på en mektig måte.

Neste dag kjørte vi med den gamle bussen vår til Bergen, som var vårt endelige bestemmelsessted. Her fikk elevene mer enn nok å gjøre. På formiddagene var det husbesøk og bedriftsandakter, og på kveldene møter i de forskjellige menigheter rundt om i byen. Vi arbeidet ut fra menigheten Filadelfia med Leif Jacobsen (skolestyrets formann) i spissen.

Vi hadde møter i Filadelfia (Eldorado), Tabernakelet, Maran Ata, Zion i Blomsterdalen og den siste dagen to møter i Zion på Voss. Vi gledet oss over å møte de mange kristne brødre og søstre.

Gud fikk virkelig bruke både elever og lærere til velsignelse. De sang og vitnet med hellig inspirasjon, og bare det å se elevene når de sang og lovpriste Gud, var en opplevelse i seg selv.

Martin Meland og undertegnede vekslet om å forkynne Guds Ord, og Herren virket med og stadfestet sitt eget ord med de medfølgende tegn.

Vi opplevde også en ekte kjærlighet hos dem som tok imot oss, og vi ønsker å takke Gud for dere alle og ønske dere Guds velsignelse videre.

Fra et møte i Eldorado (Filadelfia) Bergen hvor elevene synger og vitner.

Elijah, Ribhaid og Peter på talerstolen i «Zion» Blomsterdalen.

Hva med familien?

Et aktuelt seminar med **BJØRN DONOBAUER**

- D-301 Guds plan for ekteskapet.
- D-302 Det seksuelle samliv i Bibelens lys.
- D-303 Kommunikasjon i ekteskapet.
- D-304 Menigheten i ditt hus.
- D-305 En mann etter Guds hjerte.

Spesial pris kr. 100,00 for alle 5 kassetter. Ellers kr. 25,00 pr. stk. (pluss porto).

Bestill fra

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
- kr. 100,- pr. måned.
- kr.   pr. måned.   (Fyll ut det beløp som passer.)

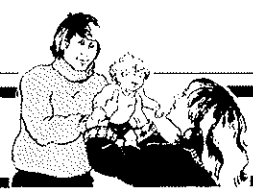
Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Denne kupongen sendes til: **Troens Bevis Bibel- & Misjons-Institutt**
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Slik skal Ektemannen behandle sin Hustru

Følelsen av å bli elsket, er vel den beste følelsen et menneske kan få. Ingen ting betyr mere for et barn i forhold til foreldrene enn dette: Mor og far er glad i meg. Ingen ting betyr mere for oss i vårt gudsforshold enn dette; Gud elsker meg, han liker meg, han er glad i meg. I et ekteskap kan det være mange skuffelser og harde ting som møter, men ingen ting er vel vondere enn når tvilen kommer: Jeg føler ikke jeg blir elsket lengre. Ektefellen likte meg før, var glad i meg — ja, elsket meg, men ikke nå lengre. Det blir som et hjem der strømmen blir koblet ut. All hyggen er borte, og etter hvert begynner man å lide nød. Det blir tæret både på det fysiske og psykiske.

Hva vil det si å elske?

Noen forbinder sex med dette å elske, og det har sin gudgitte plass i ekteskapet, men å elske er noe mye mere enn sex. Å elske er å sette pris på, være glad i, trekke fram det positive og gode og prise det. Å elske betyr ikke at man bare ser det positive, men det får førsteplass. Minussidene, det negative og vonde blir eliminert, det får ingen plass. Kjærligheten kommer som solen og tørker bort det fuktige. Den som elsker er ikke blind og blåøyd, men han tar opp det lille problemet, snakker om det og løser det opp. Jeg har en gammel kobberkjele på kjøkkenet. På grunn av fuktighet, må den pusses med visse mellomrom. Venter jeg lenge mellom hver gang jeg pusser den, blir den fryktelig stygg. Den som ingen ting visste om pussing, ville tro det var håpløst at den kjelen kunne bli fin og blank igjen. «Pussemidlet» for kjærligheten er åpenhet og tilgivelse.

Ektemann! Å elske er en befaling

Å møte opp til rett tid på jobben er en

plikt — en befaling. Å rette seg etter instruksjoner på jobben, er en viljessak. Det er det også å elske. Hvis du ikke elsker kona di lengre, så er det fordi du ikke har behandlet henne rett, du har med andre ord ikke «pusset» henne nok. Hun har tapt glansen, og du vet ikke at det er din plikt å gjøre det slik at hun skinner. Hvis du skulle pusse kobberkjelen, hjalp det ikke at du gnuret til fingrene ble såre. Du må bruke riktig pussemiddel. Du kan ikke bruke Ata eller stålull, da skader du glansen. Skal du få din hustru til å «skinne», må du «pusse» med åpenhet, tilgivelse og ømhet.

Mange hustruer har gjennom årenes løp fått høre fra sine ektemenn: Husk, du skal underordne deg meg. Det står i Bibelen at jeg er hodet. Har hustruen vært motløs fra før, blir hun det i en enda dypere forstand når mannen bruker Guds ord for å slå henne med. Å, du stakkars kvinne, du har måttet tåle mye! Stor har din tålmodighet og utholdenhet vært.

Det er ikke bare i menighetslivet Guds ord har vært misbrukt, men også i hjem og familie. Det er virkelig noe å kle seg i sekk og aske for, falle på sine knær og be både Gud og mennesker om tilgivelse. Jesus sa: Det skal måles opp for dere i det målet dere selv bruker. Matt. 7,2. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv. Ef. 5,28.

Mål på kjærligheten

Bibelen gir oss mange mønstre på hvordan vi bør leve og ferdes. Vi har i sannhet mye å strekke oss etter, slik Paulus formulerer det i Filip. 3,13: Jeg glemmer det som er bak, og strekker meg etter det som er foran. Mønstre for vårt sinnelag, livsførsel m.m. finner vi nøye skisert i Guds ord. Enda mere detaljert finner vi hvordan en mann skal elske sin hustru. Dette temaet er viet stor plass i skriften.

Hvor stort er målet på en manns kjærlighet?

Ja, den som visste det, sier du kanskje. Målet, mønstret, malen er her: **Som Kristus elsket menigheten, og ga seg selv for den.** Efes. 5,25. Ja vel, er det så klart sagt, må jeg sannelig se til å studere hvordan Me-steren elsket.

Kjære ektemann, her kan du sette i gang med bibelstudium over et interessant emne. Du burde virkelig kalle sammen dine kamerater slik at dere i fellesskap kunne finne ut hvor mye kjærlighet deres hustruer egentlig har krav på. Her blir det ikke bare et studium over Efeserne 5, men et studium over Jesu oppofrende liv og hans kjærlighet til menigheten.

Noen påstår at Paulus var en kvinnehater, og undertrykte kvinnen. Hvem har uttrykt et mere opphøyet ønske for kvinnen enn dette: Måtte der bli elsket så høyt som Kristus elsket menigheten, måtte dere føle den samme trygghet, fred og harmoni som å ha en slik kraftig støtte ved deres side.

Slik Kristus elsket menigheten

Hvordan beviser Jesus Kristus sin kjærlighet til menigheten?

1. Han ga seg selv uten å spørre etter ære og prestisje.
2. Han tenkte ikke på seg selv. Han var villig til å gå i døden forat hans menighet skulle bli framstilt ren og hellig, uten noe lyte eller flekk.
3. Han ga all den kraft, seier og kjærlighet som han forventet å få.
4. Hans utstråling av varme, kjærlighet og ømhet nådde sjelsdypet, og menigheten ble som et speil som kastet stråleglansen tilbake uten stans.

Jesus tok initiativet til å vise sin kjærlighet, og han demonstrerte den.

Tilbud til den mislykkede ektemann

Å praktisere en slik kjærlighet som Jesus gjorde, er det samme som å åpne opp for Guds kjærlighet, slik at denne kjærligheten får strømme ut til ektefellen. Her holder det ikke med filia og eros, men her må agape (Guds kjærlighet) få komme til. Gud har fra ska-

Oppgjør og ny start

Det er mange ekteskap som trenger et oppgjør og en ny start, men så er og så det mulig. Vi har ofte de ufrelste liggende på våre hjerter, vi har nød for menighetens framgang, for misjo-

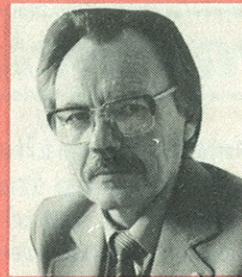

pelsen av forunt at hustruen skal være gjenstand for alle disse tre former for kjærlighet. Hvilket privilegium, hvilken opphøyet stilling å være hustru til en mann som elsker på en slik måte!

Ektemann, dette har med ditt personlige gudsforhold å gjøre. Gud ikke bare ønsker at du slik skal elske din kone, men han befaler det. Vil du ha Guds fulle sanksjon i ditt kristenliv, vil du at dine bønner skal bli besvart, vil du ha Guds fulle harmoni i ditt familieliv, så må du beflitte deg på å elske din hustru, slik som Kristus elsket menigheten. Kanskje du synes dette lyder hårdt og lovisk, men påbudet er fylt av nåde. Jesus Kristus krever ikke mere enn han gir. Bli i meg så blir jeg i deg, elsk meg først, så elsker du også rett din hustru, vil Jesus si til deg.

Det er kanskje ikke alltid at ektemannen holder et så fast tak om sin hustru som vi ser på dette brudebilde. Denne gang er det ektemannen som får gode råd om hvordan forholdet mellom ektefellene skal være i hverdagens som kommer etter bryllupet.

nen og for søndagsskolearbeidet, men hvorfor ikke ha nød for det som er det mest nærliggende, for den ting som så mange ting står og faller for: Et harmonisk familieliv. Ektemann! Ta initiativet, ta et oppgjør først med din Herre og Mester, så kan du ha et oppgjør til ny start med din bedre halvdel. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv.

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

αποκάλυψις

(utt.: akopålypsis)

AVDEKKING, ÅPENBARING.

Apokalypsis er et nøkkelord når det gjelder forståelsen av Bibelen som Guds ord. Bibelen er historien om hvordan Gud avdekker seg for menneskene.

De ordene som er mest brukt til å beskrive dette er verbet apokalypto og substantivet apokalypsis. som henholdsvis forekommer 26 og 18 ganger i N.T. Verbet apokalypto er sammensatt av apo — av. og kalypto — dekke, skjule. I klassisk gresk brukes det både i bokstavelig og figurlig betydning, men er sjelden brukt om religiøse forhold. Det skjer først i N.T. Der er ordet nesten bare brukt i forbindelse med Gud.

Det ser ut til at i N.T. fikk APOKALYPSIS en så opphøyet betydning at det ikke lenger kunne brukes om dagligdage forhold.

Vi er helt avhengige av at Gud åpenbarer seg for å lære ham å kjenne. På mange andre områder kan vi komme langt på tankens vei og vitenskapelig forskning, men når det gjelder Gud, har vi ingen muligheter. Der fører tenkningen — endog vitenskapelig tenkning — bare på avveier. Det viser de ikkekristne religionene og den darvinistiske «religion». Derfor er Bibelen, fra først til sist historien om hvordan Gud åpenbarer seg.

Gud åpenbarte seg for Adam, Noa, Abraham, Moses, Josva, konger og profeter. Men til sist åpenbarte Gud seg gjennom Jesus Kristus.

I G.T. ligger, som kjent, Jesu navn halvveis skjult i ordet frelse, hebraisk: Jesjua. «Se, din Jesjua (frelse) kommer.» sang Jesaia (62.11). Da Jesus kom, skjønte de troende hvem de hadde sunget om. Derfor deklamerte gamle Simeon i templet: «Med egne øyne har jeg sett din Jesjua (frelse).» «Luk. 2.30. Simeon kaller Jesus «et lys som blir til åpenbaring for hedningene».

Jesus var Guds hemmelighet, inntil han selv avdekket den ved å sende Jesus til jord. Denne åpenbaringen gav ikke Gud oss for å forsyne oss med noen opplysninger, men for å gi oss en ny og levende veg til Gud (Hebr. 10.20). Men selv om Jesus kom til jord og var synlig for alle på den tiden, var det ikke alle som forstod hvem han var. I Matt. 11.27 sier Jesus at menneskene hverken kjenner Faderen eller Sønnen hvis ikke Sønnen åpenbarer det for dem. Vi er alltid avhengige av åpenbaring for å lære Jesus å kjenne på en slik måte at det blir til nytte for oss.

Guds hemmelighet var Jesus. Jesu hemmelighet var én menighet bestående av både jøder og hedninger. Ef. 3.1-6. Den ble åpenbart, ikke minst gjennom Paulus' virke. Men ennå finnes det skjulte ting som skal åpenbares. Det står bl.a. at «alt som er skapt venter med lengsel på at Guds barn skal åpenbares i herlighet. Rom.8.19. Det er en begivenhet som tydeligvis hører med i det som kalles Jesu Kristi tilsynekomst (epifaneia). Jesu gjenkomst.

Bibelens siste bok handler nettopp om «Jesu Kristi åpenbaring». Åpenb. 1.1. Men boken om åpenbaringen er likevel ikke selve åpenbaringen. Den åpenbarer bare skjemaet for åpenbaringen. Når den tid kommer skal Jesus åpenbares på en ny og overveldende måte.

Tenk hva vi har å se fram imot!

Vi begynner her en ny spalte hvor vi vil ta med klipp fra noe av det vi har lest i det siste og som vi syntes kan være verd å tenke over.

Hva er synd?

— Det er hjertets kulde. Hjertets hårdhet er selve syndens vesen, og det finnes like mye i moral som i umoral. Like mye i banning som i fromme ord. Folk kommer trekkende med gode gjerninger. Vel og bra. Verden trenger gode gjerninger og snille mennesker. De gode gjerninger redder mange, men frelser ikke menneskene.

Karsten Isachsen
til Aftenposten

Adiafora

I begynnelsen befattet ikke pinsevekkelsens folk seg med uvesentlige ting, det som en bruker å kalle adiafora, men de hengav seg helt til vesentlige spørsmål, og da mest evangelisering. Og jeg har alltid prøvd å holde pinsevekkelsen omkring dette vesentlige. Spørsmål om klær og fremtreden har aldri maktet å engasjere meg.

Lewi Pethrus
Bibelsk Tidsskrift Des. 1963

— Vi må ta undervisningen av lekfolket med stort alvor. Lekfolket skal ikke assistere pastoren/presten i hans arbeide. Det er pastoren som skal være deres assistent, han skal hjelpe og utruste dem for den tjeneste Herren har kalt dem til. Forskjellen er like revolusjonær som den er total.

D. Elton Trueblood

Fra «Brevet»

Mange spør, hva er Guds herlighet? Og svaret må bli dette ene: Guds herlighet er Kristus åpenbart her nede i menigheten og i det enkelte menneske. Når han kommer inn i forsamlingene, så blir det ofte noe revolusjonerende, noe omskapende, og noe forandrende. Der hvor det før var reservasjon fylles det med kjærlighet og forståelse.

Didrik T. Solli
i «Brevet»

Frelsesvisshet

— Folk må få frelsesvisshet. Det går en masse folk i våre forsamlinger i dag som ikke vet om de er frelst. Som aldri før er det viktig å forkynne synd og nåde, frelse og fortapelse. Folk må få vite at redningen ikke først og fremst består i at en er døpt, men at redningen ligger i det å klynge seg til Kristi kors.

Pastor Henry Giske
til Dagen

Akademisk eller evangelisk frihet

— Du har jo i bokstavelig forstand ditt livs opphold fra menigheten?

— Jeg tror det har sin betydning å være avhengig av menigheten også materielt. Som statens mann er man svært uavhengig, men da har man heller ikke de samme bånd til menigheten. Akademisk frihet er ikke alltid det samme som evangelisk frihet.

Børre Knudsen
til «St.Olav»

Toleranse

1. Man skal være villig til å høre på de andre og anstrenge seg for å forstå hva de virkelig mener.

2. Man skal være villig til å gjengi korrekt det andre har sagt, og gjengi det på en slik måte at den annen part kan si: Det var akkurat det jeg mente.

3. Man skal vurdere saklig det den annen part sier.

4. Vis hensyn, og gjør mot de andre hva du vil de skal gjøre mot deg. — Hvis vi ikke kan ta disse 4 punktene alvorlig, synes jeg vi skal tie bommende stille om toleranse.

(Biskop Dagfinn Hauge)

Lære og liv

I vårt liv med Jesus må vi stadig være på vakt mot tendenser som kan lede oss inn i en uvirkelig religiøs begrepsverden. Vi har en tilbøyelighet til å forveksle hva som er begrepsmessig klart for oss med hva som vi virkelig lever i.

Sven Nilsson
Logos

Hvordan er du i menigheten? 7 samvittighetsspørsmål

Er du en hjelp eller en byrde?

Er du en som skynder på eller bremser?

Er du en giver eller en mottaker?

Er du en vekker eller en som sover?

Er du en arbeider eller en som klandrer?

Er du en som skaper fred eller stridslysten?

Fold dine hender, be og vær viss på at Gud sender bønnesvar.

Carl Bergkvist
i «I pilgrimsfæders spår»

Ved pinsevekkelsens 75 års jubileum:

Årstallet som er viktigere enn 1907, er nittenhundredogNU!

Jörgen Källmark
i Evangelii Härold

Den nye bevegelsen

Så snakket de om noe de kalte «den nye bevegelsen». Det var helt enkelt pinsevekkelsen under sitt første navn i moderne tid.

Den nye bevegelsen. Den har Gud alltid i beredskap når forkalkningstendensene er blitt altfor påtaglige og forårsaket åndelig glemsel, hemmet bevegelsesfrihet og matte øyne.

Den nye bevegelsens prinsipp er herlig dokumentert i Bibelens ord.

Hvorfor ikke gå tilbake til den?

Jörgen Källmark i leder
Evangelii Härold

Menneskets behov

Psykologien sier at menneskene har tre grunnleggende behov: Behovet for å tilhøre, behovet for å bli verdsatt og behovet for tilfredsstillende trygghet.

Livskvalitet

...produktet av hellighet, det vil si, av mennesker og hendelser som er bærer av Guds nåde, er den delen som veier tyngst i bruttoårsproduktet og kronen på det som nå kalles for livskvalitet.

Martin Lönnebo
i «Religionens fem språk»

Etablert religion

Det anstøtelige med den etablerte religion er at den proklamerer og praktiserer en karrikatur av kristendommen. Så kulturellt innsyltet, nøytralisert og livløs at vår generasjon uten videre forkastet den.

Jim Wallid

Rundet et hjørne

Forklare det kan jeg ikke, bare konstatere det, som man konstatere en hvilken som helst erfaring. Vi er ute av stand til å forstå Gud med vår ubeskrivelig begrensede evne her i livet — men vi kan få kontakt med ham. Naturligvis har jeg hatt og har ennå mye å lære og å gjennomkjempe — men den dagen rundet jeg et hjørne. Og har man først rundet det hjørnet, går man aldri tilbake!

Sven Lidman
om sin omvendelse

Møter

Dessverre er det slik at møteslendrian, menneskelige tradisjoner og ferdiglagde møteprogram kan være et alvorlig hinder for Gud til å kunne tale. Må Gud forbarme seg over oss alle. Vi trenger alle å bli stille og å våge og følge Andens tilrettevisning og handle etter Guds vilje. Da får vi en menighet som fungerer, og møter som fyller sin oppgave.

Leder i Hemmets Vänn

Avis

Det er ikke enkelt å få folk til å lese avisandakter. Kapellan Rolf Simon Andersen i Horten har forsøkt følgende spesielle vri for å få nye andaktslesere: HOR I SAKRESTIET.

Måtte det en slik sensasjonsoverskrift til for at du skulle finne på å lese lørdagens Gjengangerandakt?

For oss som står midt oppe i kirkens arbeid kan det til tider se slik ut at folk kun er interessert i skandaler og oppsiktsvekkende uttalelser fra kristent hold. Det mange imidlertid går glipp av, er det glade og livsviktige budskapet om Jesus Kristus som menneskenes frelser og hverdagens inspirasjonskilde.

Hadde overskriften på denne andakten vært mer i tråd med søndagens tekst, ville det kanskje stått «Gud er god» eller «Din plass i Guds rike». Da hadde ganske mange blad videre for å lese helgens TV-program i stedet.

Fra avisen «Gjengangeren»

Medskapende

Å lese en utpreget intellektuell prosess, den fordrer konsentrasjon og medskapende evne. Romanen tvinger leseren til med utgangspunkt i teksten aktivt å forme opplevelsene inne i sitt eget hode.

P.C. Jersild

Materialisme

Sekulariseringen har vist seg ødeleggende. Euro-marxismen har mislyktes. Ingen form for materialisme kommer til å fange menneskets hode og hjerte, de kan ikke gi de moralske, åndelige og følelsesmessige svar som verden i dag stiller.

John Nott

«Parakirkelig»

Ettersom uttrykket først og fremst blir anvendt innen det etablerte kristne lederskapet, er det intet vanlig menneske som begriper det. Ifølge sikre kilder er det dog en av de beste metodene til å bortdefinere nye initiativ og utradisjonelle metoder, og til fra begynnelsen av å sette et konkurrerende lederskap ut av spill.

Magnus Malm i «Nytt liv»

Synge med

Folk må lære seg til å synge med hele kroppen. For musikk er et kommunikasjonsmiddel, ikke et nytelsesmiddel. Her tror jeg vi må begynne med barna og utnytte deres spontane innlevelse.

Göte Strandsjö

Hjem og forkynnelse

En evangelist som ikke har en familie og et hjem som fungerer, kan ikke fungere i sin forkynnelse. Har han problem i sitt hjem med hustru og barn, skal han sendes hjem og ordne opp i sine problemer.

Luis Potan

Bud for 80-årene:

Terje Osmundsen ved statsministerens kontor summer opp budskapet i regjeringens melding om Maktutredningen og kaller det «12 bud for 1980-årenes politikere». Vi tar med de syv siste som kanskje kan være aktuelle for fler enn politikere?

- Beskytt deg selv mot detaljer og for mange enkeltsaker.
- Uklare linjer skaper uønskede resultater.
- Gårsdagens løsninger er ikke laget for morgendagen.
- Også hellige kuer må kunne slaktes.
- Flere penger løser ikke flere problemer.
- Stol på enkeltmennesket.
- Det er mer som samler enn som skiller.

Organisasjonenes

nød er at de er blitt for innadvendte med den derav følgende stivhet og mistenksomhet.

Bent Reidar Eriksen i V.L.

Den nye liturgien

har gjort hele gudstjenesten mye mer lovsangspreget, og det er jeg glad for. Du er aldri nærmere Gud enn når du lovsynger.

Prost Aril Jørgensen
i avskjedsintervju
med Horten menighetsblad

Pyton

— Like meget som sentimentale vekkelsessanger i valse og tangotakt var balsam på sårerne for mennesker i etterkrigstiden, kan kristen rockemusikk ryste liv i dagens usikre ungdom. Ingen musikkstil kan **gi** liv, det kan bare Kristus Jesus. Det kan også alle ærlige midler som peker på Han, selv om vi personlig synes det smaker pyton.

Bjarne Bergsten,
medarbeider i et finsk musikkforlag

En guddommelig visjon

Guds folk må ha en guddommelig visjon. Den er en absolutt nødvendighet for det åndelige lederskapet. Visjonen i dag gjelder en opprettelse av menigheten og et enhetlig Guds folk. Et fordypet fellesskap og kjærlighet, der den enbårne Sønnens herlighet kan gjenspeiles i verden.

Herre, gi oss nåde til å leve i visjonen!

Pelle Karlsson

Forkynnerens yrkessvakheter er at utvelgelsen kan bli selvfiksering, kallet en rolle, offentlighetslivet selvhevdelse og selvbeundring, ambisjoner blir prestisje, resultater blir karriere, lojalitet blir hale for dem som har makten.

Erik Sollermann
i Missions Baneret

Skriften og historien

Konfesjonalisme i betydningen av at man forsøker låse fast et visst tidspunkt i den kristne menighets historie, er et hinder for Gud til å handle i vår tid. Hvor fantastisk det enn var i 1907 eller 1951 eller hvilket som helst år det dreier seg om, så er ikke det som skjedde da normerende for vår måte å arbeide på nå eller i framtida. Vi kan lære — og skal lære — av historien, men Guds instruksjoner for nuet finnes i Skriften, ikke i vår egen tradisjon.

Birger Thureson —
leder i Evangelii Hårold

Familien

Jesus sa: «Hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel?» I vår tid kunne vi føye til: «Hva nytter det å vinne hele verden, hvis du mister din familie?»

Larry Christenson

Ikke et ferdig verk

Pionerene var på ingen måte ufeilbarlige, og de har ikke etterlatt seg et ferdig verk. De la en grunn, som vi bør være nøye med hvordan vi bygger videre på, både i lære og liv. Vi er alle kalt til å være med på det største bygningsverk som finnes på vår jord: å bygge Kristi kropp! Den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvoll. Kristi kropp — det er ikke bare vår egen lille krets, den strekker seg over alle samfunnsgrenser. Pionerene profeterte om en folkevakkelse langt utenfor våre egne vegger! Pinsevekkelsen skulle være en innledning til den, ifølge Lewi Pethrus og T.B. Barratt.

Arthur Sundsted
i Evangelii Hårold

Forsonlige

Det underlige er jo at vi så ofte krever at andre skal være forsonlige, mens vi selv vegrer oss for å gå inn i den forsoningsakt som bærer preg av korset. Vi synes at det sannelig burde skje en forsoning der ute i verden, når det gjelder i mellomfolkelige stridsspørsmål. Vi blir ofte utålelige når politikere og statsmenn bare kommer med kompromissløsninger, som aldri leder til avspenning og fellesskap mellom folkene. Men samtidig vegrer vi oss for å åpne vår favn. Vi stenger både vår hånd og vårt hjerte og går vår vei i kjølig stolthet fordi en eller annen står og lengter etter fellesskap med oss.

Arnold Nylundh
i «Fyra själäsörjare har ordet»

«Mest opp»

Jeg minnes en evangelist som skulle rapportere i gamle Filadelfia i Örebro og gjorde det med disse ordene: «For meg har det gått opp og ned». Men da hun selv syntes det lød litt for realistisk til å kunne oppbygge forsamlingen, la hun til: «Men pris skjæ Gud, mest opp!»

Ja, ja, den som kunne si det! For meg går det fremdeles både opp og ned, dvs. jeg kommer ned like ofte som jeg går opp. Der er jo vanskelig å holde seg der oppe i lengden. Det var vel den gode C.G. Hjelm som en gang skulle være sjalesørg for en søster i nåden eller nøden, som sa seg å være «nede». «Ja, kom da ikke til meg», sa Hjelm, «jeg har heller aldri vært oppe!»

Erik Sollerman
i Missions Baneret

Guds ord

Det er viktig at man går til Guds ord uten fordommer av noen art. De fleste fortolkninger og bibelutleggelsler bærer dessverre ikke preg av dette. Man oppdager raskt om kommentatoren er lutheraner eller calvinist eller noe tredje, og at han således på forhånd har bestemt hva Gud kan tillate seg å si og hva han absolutt ikke må si. Gud kan ganske enkelt ikke klemmes inne i små menneskers teologiske systemer, hvor mye disse enn hevder å bygge på Ordet.

Poul Madsen i Mod målet

Et radikalt oppbrudd er alltid smertefullt, og mange har stivnet til i sine former slik at de ikke lenger kan skille mellom form og innhold. Det er smertefullt på ny å prøve alt det som av tradisjonen og tidligere positiv erfaring har fått navn av å være godt.

Fra «Hemmets Vän»

Hvorfra kommer det?

«Hvorfra kommer all ufreden, og hvorfra kommer all striden iblant eder? Er det ikke av eders lyst

som fører krig i eders lemmer?» Jak.4.13.

Alle som ligger i strid og ufred mener seg å kjempe for sannhet og rettferdighet. Men eksper-ten Jakob vet noe helt annet. Han var nok ekspert i fredsommelighet som i så meget annet. Han skriver svært radikalt: All ufreden og all striden kommer av det samme. Det finnes altså ingen unntagelser! Dette lys fattes nok de fleste el-lers ville det jo ikke ha blitt noen strid. —

Stridslysten og trettekjærheten sitter dypt forankret i hvert menneske. Men henger dog ikke fastere ved enn at man kan bli fullkomment løst fra den. Høylovet være Herren!

Elias Aslaksen

Trykkfeil

Det er ikke bare Pioneren som kjemper en vanskelig kamp mot trykkfeil. Forleden leste vi i «Fattig og rik» følgende: «Hvor lett det er å overse trykkfeil, ser en kanskje ikke for en selv har fått prøve seg som korrekturleser. Ja, hvor mange er det ikke som har erfart at trykkfeilene er så mye lettere å se når produktet er ferdig trykt... Men i allefall, korrekturleserne gjør sitt beste. Selv den beste kan gjøre feil. Så derfor vis litt medlidenhet neste gang du finner en trykkfeil hos oss eller andre...»

I samme nummer kunne vi bl.a. lese om en bibelsk person med navnet Hakob.

Men når det gjelder kamp mot trykkfeil har vi i Pioneren mer enn nok med våre egne «glipp».

Engasjerte forfattere

Alle forfattere må velge side, de kan aldri være helt nøytrale. Og desto mer følelsesmessig engasjert man er i sitt emne og sitt forfatterskap, desto mer må man uttrykke seg effektivt. Den beste estetiske formen finner man hos forfattere som er engasjert. Har man ikke tatt stilling eller er uinteressert av det man skriver om, så gjennomsyres språket og formen også av kulde og likegyldighet.

Den Kenyanske forfatteren
Ngugi wa Thiongo
til bladet «Läs»

Engstelse

I kirken settes det ofte et fortvilet likhetstegn mellom engstelse og ansvarlighet, slik at de mest engstelige blir de mest ansvarlige. Det virker drepende på nytenkning.

Karsten Isachsen til Salt

Kjærligheten

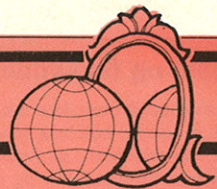
Kjærligheten blir kald når den ikke rommer kvaliteter som utholdenhet, lidelse og tålmodighet.

David Kvebæk i
For Fattig og Rik

**Nå selges
PIONEREN på
prøve hos
NARVESEN.**

Fortell interesserte at
bladet kan kjøpes der.

KKL MED NÆRRADIOUNDERSØKELSER

Undersøkelsen til Kristelig Kringkastingslag KKL viste at de kristelige organisasjonene står for ca. 40 % av den totale sendetiden. Til sammeligning kan nevnes at i den svenske nærradio står de kristelige organisasjonene for omtrent 50 % av den totale sendetiden.

Den største enkeltprodusent er Oslo Fullevangeliske kirke med nesten 24 timer i uken.

«KKL-nytt»

BIBELEN MANGLER

Det er ca. 4000 språk og dialekter som brukes rundt om i verden. Bibelen eller deler av den er bare oversatt til halvparten. Hele Bibelen finnes bare på 277 språk. Det er langt igjen til 4000! Men i mange land arbeides det for fullt med oversettelse av Bibelen.

«UTSYN»

UNÅDDE FOLKESLAG

Det finnes 16.750 folkegrupper i verden som ikke har noen menighet. De er folkegrupper som ennå ikke er blitt nådd med evangeliet. Det trengs 16.750 nye nøkler for å låse opp disse gjemte folkegruppene for evangeliet.

Ca. 1.000 ulike folkegrupper uten noen menighet finnes i buddhistverdenen. Det trengs 1.000 misjonærteam for dem.

Ca. 2.000 ulike grupper uten menighet finnes blant kineserne.

Ca. 3.000 hinduistiske folkegrupper har ingen menighet.

Ca. 4.000 grupper som er skilt fra hverandre, ulike sekter og språkgrupper finnes innen den muslimske verden, alle uten en menighet.

Ca. 5.000 stammefolk, spredd over hele verden, er fremdeles ikke nådd med evangeliet.

Dessuten finnes det ytterligere ca. 1.750 spredte folkegrupper over hele verden som ikke har noen egen menighet.

Fra «Förebedjare för Sverige»

«JEHOVAS VITNER»

På en internasjonal konferanse i Dallas, Texas, for tidligere Jehovas vitner, men nå vitner for Jesus, i juli forrige år, ble det vist hvordan Vaktårnets medarbeidere forandrer Bibelen for at den skal stemme overens med deres egne doktriner.

En hebraisk vitenskapsmann sa at Vaktårnets nye versjonsoversettelse av Det gamle Testamentet var oversatt av folk som med viten og vilje hadde forandret skriften for at den skulle passe med læren som fornekter Jesu Kristi guddommelighet.

Dr. Ken Matthews, professor i gammeltestamentlig teologi sa at oversettelsen ikke kan kalles en Bibel, men heller «Boken til Jehovas vitner».

Om det nye Testamentet sa Dr. Randolph O. Yeager at Vaktårnet hadde forandret det til å stemme med deres lære som avviker sterkt fra evangelisk kristendom.

En teolog fra Dallas teologiske seminar, Dr. John A. Witmer, sa at Vaktårnets ledere hadde krenket alle regler i den jødiske grammatikken i oversettelsen av Joh. 1:1 ved å si at Ordet var «en gud», i stedet for «Ordet var Gud».

BEGIN TRAPPER OPP BOSETTING PÅ VESTBREDDEN

«Landet du bor i som innflytter, hele Kanaan-landet, gir jeg deg og din ætt som eiendom til evig tid; og jeg vil være deres Gud.» Dette sa Gud til Abraham ifølge 1.Mos.17:8.

Den såkalte vestbredden (av Jordan) omfatter de bibelske landskaper Samaria og Judea.

Skjønt den fremtidige statusen til det okkuperte området på vestbredden forble uløst i 1967, har israelittene de påfølgende 15 år satt opp 103 relativt beskjedne bosettinger på vestbredden. Til sommeren vil byggingen av 6.000 nye hus være fullført, og man regner med at 35.000 israelitter vil flytte til vestbredden, mer enn det dobbelte av områdets vanlige jødiske befolkning, slik at tallet nå vil komme opp i rundt 60.000. Israelittene bekrefter offisielt at de forventer folketallet vil nå 100.000 i 1987, hvis ikke før, og de tror at år 2010, vil den jødiske befolkningen være oppe i 1,4 millioner. Ze'ev Ben-Yosef, talsmannen for bosettingsavdelingen i verdens Zionistorganisasjon sier: «Folk flytter hver uke — i hundretall.»

«Time»

□ Jødiske bo-områder under bygging...

▲ Etablerte jødiske bo-områder,

⋯ Nye jødiske områder med tett bebyggelse.

KRISTNE KRINGKASTINGSSELSKAPER I USA

I år er det 40 år siden de begynte med kristne radio- og TV-program i USA, og dette vil bli behørig markert i Washington D.C. 1000 organisasjoner er engasjert i produksjonen av religiøse programmer for radio og TV, og selskapet går under betegnelsen NRB — National Religious Broadcasters. Det finnes 1400 kristne radiostasjoner og 35 TV-selskaper, som koster 600 millioner dollar pr. år.

VERDENS FØRSTE ATEISTISKE STAT?

Vil man finne «unådde folkegrupper», behøver man ikke gå utenfor Europa. Vi tenker på Albania, det lille fjell-landet ved Adriaterhavet.

Før andre verdenskrigen var ca. 70% av albanerne muslimer, 19% var ortodokse, 10% var katolikker og noen få tusen protestanter. Siden kommunistenes maktovertagelse i Albania i 1945 og frem til i dag har det vært en brutal religionsundertrykkelse i landet. Forfølgelsene kulminerte utad i 1967 da de 2.169 ennå gjenværende kirker, moskéer, klostre og andre religiøse bygninger ble lukket, ombygd til verdslige formål, brent eller ødelagt på annen måte. Samme år erklærte partilederen Enver Hoxha Albania for «verdens første ateistiske stat».

Men selv om det er gått 15 år etter dette, og selv om den albanske forfatning forbyr all religion, tyder det på at det finnes hemmelige kristne og hemmelig religiøs virksomhet, dog under meget vanskelige forhold. Assemblies of God har de siste tre år lyktes i å sende 30.000 evangelier inn i Albania. Noen er blitt konfiskert, men hovedparten er nådd sikkert frem og blitt distribuert videre. En del familier ber sammen hver dag tross vissheten om at de uten rettergang vil bli sendt til arbeidsleire om de blir oppdaget. I 1976 ble det innført en lov som forbyr å gi barn navn som har kristen tilknytning. Turister har imidlertid møtt små barn med slike navn.

HARDT I JAPAN

En undersøkelse som ble gjort i Japan 1980 viser at 1866 byer og tettsteder er uten noen menighet. Det selges hundre tusener av bibler i Japan hvert år, men det har vært liten respons på evangeliet. Der hvor det er kirker kan fremmøte være på rundt 30 tilhørere.

BLI HJEMME

Pastor John Purcell i Texas synes folk går for meget på kristne møter. Han oppmuntret sine medlemmer til å holde seg hjemme nå i februar. «Det er årets korteste måned, som vi kan bruke til å bli bedre kjent med vår familie». Vanligvis deltar Purcell på mellom 30 og 35 møter i måneden, så det er forståelig at han er blitt «møte-trett».

SAMBOERE

Ferske statistikker fra Sverige viser at «samboere» er i ferd med å bli det normale og ikke unntagelsen. Det er de som gifter seg før de flytter sammen, som nå er unntagelsen.

Sverige er det land i verden som har høyest antall av ugifte par som bor sammen, over 1/3 av barna i landet fødes utenfor ekteskap.

LIVSFARLIG Å VÆRE PINSEVENN?

For første gang har radioen i Moskva nevnt de syv pinsevennene fra Sibir som har søkt asyl i den amerikanske ambassade og bodd der snart i fem år. Fra hele verden kommer det oppfordringer til det nye styre i Sovjet om å la disse to familier få emigrere, slik de i over 20 år har kjempet for. Kommentarene i den engelsk språklige sendingen fra Moskva hevdet at man ikke kunne gi dem tillatelse til å emigrere før man visste at «disse mennesker skulle bli godt behandlet i USA». Pinsevenner ble forøvrig betegnet som en underlig sekt med ritualer som ofte leder til tragiske konsekvenser for menneskers helse, og iblant kostet dem livet!

MISJON ENGLAND 84

En av de største evangeliske kampanjer i Englands historie planlegges i 84. Det er storbyene som skal nåes og Billy Graham er innbudt til å tale på fotballstadioner i en ni ukers kampanje.

LUTHERANEREN ØKER

Medlemstallet i de lutherske kirker i verden øket i 82 med ca.354.000, hovedsaklig p.g.a. tilveksten i afrikanske og asiatiske kirker. Nå finnes det 68.853.481 lutheranere, som er en økning på 1 1/2% fra 81.

ROLLING STONE

Ifølge den engelske avisen «The Sun» har Keith Richard som regnes som «den tøffeste, dårligste og vildeste» av medlemmene i gruppen Rolling Stone, tatt et kristent standpunkt. Ifølge «Buzz» er meldingen bekreftet også av andre kilder, bl.a. en marineprest i USA, som sier «Keith er en ivrig disippel av Kristus. Det er ikke noe dramatisk i dette. Keith har ganske enkelt opplevd Jesus som livets vei. Det ligger på det helt personlige plan.» Før til Keiths forlovede som han skal ekte i april (Patti Hanson) sier: «Keith har mottatt Herren inn i sitt liv og i sitt hjerte, men han er fremdeles den samme gamle Keith. Det har ikke skjedd noe forskrudd med han». Man har ikke fått bekreftet dette fra noen av medlemmene i Rolling Stone, og det er sikkert mange som har stor tvil på om dette kan være sant, eller enda bedre, vise seg i Keiths liv, slik det gjorde i Bob Dylands liv. Men presset på slike verdensstjerner er så stort at det må mer enn et mirakel til for å bevare dem i et rett forhold til Gud og medmennesker.

CHILDREN OF GOD

Datter til Moses David Berg, som grunnla og leder sekten «Children of God» og som nå heter «Kjærlighetens familie», har blitt en evangelisk kristen. Linda som er hans eldste datter, og hennes mor Jane (tidligere modere Eva) arbeider nå for å hjelpe medlemmer av sekten til å komme i et rett forhold til Gud. De er begge bosatt i California. J.R. i TV-serien Dallas (Larry Hagman) har en datter (Heidi, 22 år) som har kommet med blandt Children of God. Hennes far fant henne på gaten, hvor hun var ute for å samle inn penger til sekten. Men hun nektet å snakke til sin far og forsvant i folkemassen.

HINDUER I LEEDS

Når den kjente evangelisten Paulu var i Leeds og samlet store masser til sine møter, organiserte okkulte grupper motstand mot møtene. En aggressiv hindu-gruppe forsøkte å «ta over» møteledelsen flere kvelder på rad. De kom fram til plattformen og krevet å få tale. Siste kvelden stod et 50 tall og protesterte mot at Paulu innbød mennesker til frelse.

TV PROGRAM VEKKER RESPONS

«Det blir en uhyggelig respons i det svenske folkedypet når man berører religiøse spørsmål. Jeg synes interessen har øket markant de siste tre årene», forteller Lasse Holmqvist, kjent underholdningsmann i svensk TV. «Ingen ting tender TV-titteren som personlige vitnesbyrd», sier Holmqvist og forteller at etter at han hadde evangelist Bjørn Dahlin med i et «Her er ditt liv» program kom det nesten 10.000 brev, og ifølge de beregningsmetoder som TV bruker på slik respons vil det si at praktisk talt hele nasjonen er engasjert på et eller annet vis. For kort tid siden hadde han også med Jokkmokks-Jokke hvor det kristne vitnesbyrd vakte enorm reaksjon. Spørsmålet er bare hva de kristne menigheter gjør for å hjelpe interesserte og søkende mennesker fram til tro? Her er det en mulighet som ville være en katastrofe om vi mistet, skriver «Hemmetts Vän».

Apropos svensk TV, så har den kjente produsenten av en rekke interessante kristne program, Siewert Øholm flyttet fra Umeå-TV til Göteborg-TV. Han har produserte «Hele kyrkan sjunger» som nå nedlegges, men hans aktuelle program magasin «Mellan himmel och jord» fortsetter. Her har den religiøse avdelingen i NRK meget å lære, for Øholm har evne til å lage jordnære og aktuelle programmer som angår hele kristenfolket.

EN MEDIASKAPT «VIRKELIGHET»

I sin åpningstale sa Prestegård bl.a. ifølge manuskriptet: «Den sosial-etiske vekkelsen som har gått over landet, har båret gode frukter. Men det kan også være en fare for at interessen blir rykket bort fra evangeliets grunnsannheter. Guds vrede og det hellige Guds-alvor må igjen inn i sentrum av vår forkynnelse. Det er Gud det kommer an på! Dette perspektivet glemmes av mange i dag. Den som banner og den som ber skal møte Gud i dommen...»

Dette var det nærmeste man kom «helvete» på årets Geilomøte. Men det ble selv sagt i mildeste laget for Dagbladet. Prestegård ble intervjuet, og der utdypet han sitt syn nærmere — og uttrykket «helvete». Ellers sa han ting om «den evige fortapelse» som de fleste oppfatter som sentrale, og ikke nyoppdagete, momenter i den kristne tro. Resultatet ble et dommedagsoppslag over det meste av Dagbladets førsteside 5.januar: «Guds vrede må forkynnes i NRK» og: «Geilomøtet gjenoppvekker helvete-læren». Man kan mene mye om Geilomøtet, men saken stod altså ikke på dagsordenen.

Slik kan det gå når man etablerer en mediaskapt virkelighet ved siden av den virkeligheten som faktisk eksisterer, men som Dagbladets oppslags-ansvarlige mener ikke eksisterer sterkt nok.

BIBELSALG 82

I fjor ble det solgt 52.444 bibler her i landet. Dette var 8000 færre enn året før, en nedgang som var ventet siden det er solgt så mange bibler i de siste årene etter at den nye oversettelsen kom i 1978.

NY PASTOR TIL BETLEHEM, OSLO

Pastor Ivar Øvergaard har sagt ja på kall fra Betlehem Misjonsmenighet og begynner i Oslo fra sommeren 83. Ivar Øvergaard har tidligere vært pastor i Tromsø Misjonsmenighet, i 1.Evangeliske Frikirke i Brooklyn, USA og de siste fem årene i Stavanger. Misjonsbladet

KRISTEN FILMTJENESTE SATSER PÅ «DEN GODE VIDEO»

— Vi vil ikke være en kristen underholdningssentral. Vi ønsker heller ikke at vårt tilbud skal bli en legitimering for kristne til å kjøpe video. Men dersom de finner at det er etisk forsvarlig å skaffe seg utstyret, skal de vite at det også finnes gode tilbud, sier Dag Smemo, daglig leder for Kristen Filmteneste til Dagen.

Det primære er å forkynne evangeliet. Vi ønsker en bevisst og aktiv bruk av video for å nå flere med det glade budskap.

Fra den første video-utstillingen ble holdt i Oslo i 1979, har videomarkedet her til lands hatt en eksplosjonsartet utvikling. Det finnes i dag mellom 175 000 og 200 000 videospillere i norske hjem og skoler. Bare i fjor ble det solgt 45 000 apparater. Omsetningen av videokassetter i fjor var på hele 200 mill. kroner. Det finnes 2000 titler på det lovlige marked i dag. Det ulovlige markedet har ca.25% av omsetningen.

70 PROSENT ØKNING PÅ 10 ÅR

Ifølge Yearbook of American and Canadian Churches er det to pinsesamfunn i Nord-Amerika som har hatt den største vekst blant kristne og religiøse sammenslutninger og kirker i tidsrommet 1970-80. Assemblies of God topper denne listen med en vekstrate på 70 prosent, (Medlemstall: 1,1 million medlemmer). Nr.2 på listen er pinsesamfunnet Church of God med hovedkvarter i Cleveland, Tenn. De har i denne perioden hatt en vekst på 60 prosent (435.000 medlemmer).

Videre finner man at Jehovas Vitner har øket med 45 prosent (565.000 medlemmer), Syvendedags-adventistene med 36 prosent (571.000 medlemmer), mormonerne med 36 prosent (2,8 millioner medlemmer), Frelsesarmeen med 28 prosent (417.000 medlemmer), Nasareerirken med 26 prosent (484.000 medlemmer) og Sørstatbaptistene med 17 prosent (13.6 millioner medlemmer).

MER TID TIL ANDRE LIVSSYN

På siste møte i Kringkastingsrådet sa kringkastingsjef Bjartmar Gjerde at mennesker som forkynner andre religioner og livssyn enn statskirkens, skal få slippe mer til i NRK. Dette betyr imidlertid ikke at NRK vil bruke mindre tid til den kristendomsform en hittil har formidlet. Gjerde ville samtidig prøve å styrke disse programmene.

— Er vi blitt så inngrodde vanemennesker at Gud ikke får gripe inn og forandre oss?

— Det er et faktum at vane-tenkningen som vi har vent oss til i hverdagslivet også gjør seg gjeldende på det åndelige området.

— «Uten åpenbaring kommer folket på villspor» (Ordspr.29:18a).

— Er fraværet av åpenbaring og visjon årsaken til den forvirring og frustrasjon mange kristne opplever?

— Den som våger å leve et liv i åpenbaringsens lys, vil stadig få oppleve Guds vel-signelser komme til uttrykk på nye måter.

Tradisjonalisme fører til fariseisme

Man treffer stadig mennesker som er opptatt av å ivareta gamle tradisjoner. «Slik må det være, for sånn har det alltid vært før», «Vi har gjort det på denne måten i femti år, så hvorfor skal vi forandre på noe nå?» — er argumenter man bruker.

Mange av oss føler sikkert en viss tilfredsstillelse når vi leser de avsnitt i evangeliene hvor Jesus radikalt refser fariseerne for deres hykleri. Det er imidlertid viktig at vi er klar over at fariseerne slett ikke alltid hadde vært slik, men tvert imot hadde representert en åndelig fornyelsesstrømning i folket. De hadde radikalt hevdet at de virkelig troende måtte skille seg ut fra hedningene og fra alle som kunne mistenkes for å bringe med seg smitte fra hedenskapet. De gikk aldri på akkord, men ønsket at de religiøse prinsipper skulle gjennomsyre hele tilværelsen.

Kort sagt — de ønsket å gå mer på dypet i sin gudsyndyrkelse og sitt fromhetsliv enn hva gjennomsnittet av befolkningen gjorde på den tiden. Men ut fra en lengsel etter helligandel vokser den stolte fariseismen. De ble sittende igjen med en tom bekjennelse, et ytre skall. De hadde sine former, skikker og tradisjoner, men de manglet fullstendig livsforbindelsen med himmelen.

Fariseismens tradisjonstenkning vil til enhver tid være det største hinder for det nye Gud ønsker å møte sitt folk med. Likesom fariseerne og de religiøse

Åpenbaring — Guds veiviser i enhver tid

Tekst: Jon Ultvedt

lederne drepte Jesus, fins det idag mange tradisjonalister og menighetsledere som aktivt forsøker å ta livet av Guds verk i vår tid. Tragedien er at de ikke er klar over det selv. Nei, de er tvert imot nidkjære på vegne av Guds sak — akkurat som lederne på Jesu tid var. Det er med bedrøvelse vi konstaterer at den ydmyke velvilje og hørsomhet som møtte Paulus da han kom til Berøa — der hvor de tok imot ordet med velvilje og daglig gransket skriftene for å se om det stemte — savnes fullstendig hos mange idag. En slik holdning hindrer åpenbaringsens lys fra å skinne, men når Gud får gi sitt folk en himmel-sendt visjon, fins det ingen grenser for hva Han kan utrette.

Hva er en visjon?

Den kjente bibellæreren Watchman Nee har sagt: «En visjon er ikke å se et stort behov og gjøre alt vi kan for å møte det. En visjon er at Gud åpner

Jon Ultvedt er oppvokst i Halden. Han gikk på Ansgard misjonsskole og ble siden evangelist blant de frie venner. Han har virket i 3 år i Haugesund og en tid i Kongsvinger. Han skal bli pastor i «Kristi menighet» i Fredrikstad.

våre øyne for å la oss se hva Han vil gjøre.» En visjon er å se Guds muligheter i vår tid. Vi har så lett for å tale om hvordan Gud var før. Om hvilke verdige muligheter som fantes da. Vi snakker om vekkelestider for femti år siden eller fortaper oss i de urkristnes daglige opplevelse av Guds kraft og nærvær. Men det hjelper ikke oss at Jesus helbredet syke og åpenbarte sin kraft da han gikk her nede hvis han ikke får bli en undergjørende frelser i våre liv i dag.

Alt har sin tid
Slett ikke alle Herrens løfter har ube-

grenset rekkevidde. Det fins flere eksempler på at Herren taler rett inn i en konkret krisesituasjon for å åpne våre øyne for hans muligheter. Når så tilstanden normaliseres, vil det under som Herren har gitt løfte om, opphøre. La meg illustrere dette med beretningen om enken i Sarepta (1.Kong.17:7-16). Guds under til henne er et interessant eksempel på livet under Guds ledelse. Hennes situasjon var forvilet da profeten Elia bad henne om å gjøre i stand et måltid mat. Hun var forberedt på det som måtte komme: sultedøden. Da talte Herren gjennom profeten Elia for å løfte hennes øyne vekk fra det håpløse og umulige, og over i Herrens muligheter — et under: «Melkrukken skal ikke bli tom, og det skal ikke mangle olje i kruset TIL DEN DAGEN KOMMER da Herren sender regn over jorden.» Det kom en dag da melkrukken ble tom og oljekruset tømt for olje, men da var regnet kommet — og hungersnøden var forbi!

Da trengte hun ikke dette mirkalet lenger. Derimot hadde hun all grunn til å forvente at Herren ville ha noe nytt for henne.

Vi har så lett for å gjøre Herrens innbrytning i en konkret situasjon til «lære» og «tradisjon». Vi vil generalisere og forventer derfor at alle andre skal oppleve Gud på samme måten som vi har opplevd ham. Det er på tide at vi får øynene opp for at Guds folk er et folk i oppbrudd. — Vi er underveis.

Veien eller venterommet?

De første kristne ble kalt «De som er på veien». — I dette oppbruddet ligger også den drivkraft som hjelper oss til ikke å låse oss i vante former og aktivitetsmønstre, men som derimot istandsetter oss til å gå nye veier.

Vi er altfor makelig anlagt i vårt kristenliv. Vi orker ikke å tenke på nye forandringer som ville bety at vi fjernet oss fra det vante trygge mønsteret som vi er vokst inn i. Mange lever i en slags «venteromskristendom». De likner på mennesker som sitter og tvinner tomle mens man venter på toget. Mange vil helst sitte på lokalene og bedehusene og kose seg. Billy Graham har sagt: «Kristenlivet er ingen leksplass, men en slagmark.» Når vi er blitt fornøyd med tilstanden som den er, uten å ønske store forandringer, står vi i fare for å bli en åndelig koseklubb i stedet for en Herrens befrielsearmé på jorden. Mon om ikke Gud ville si til oss i dag som han sa til sitt folk for dums: «Ennå gjenstår mye av landet som skal inntas: Stå opp! Bryt nå opp!»

Stadig nye ting ligger foran oss. Herren har nye og enda herligere velsignelser til det folk som bryter opp og vandrer videre med ham!

Oppbruddets tidsalder — er nå!

Det tales ofte om at Guds folk skal ha «løse teltpluggen». Dette er ment som et symbol på fleksibilitet og bevegelse. Sareptaenken stod overfor et valg da hun merket at det begynte å minke i melkrukken og oljekruset. Hun kunne blitt så engstelig for å miste denne velsignelsen at hun hadde sluttet å bruke av tingene, og begynt å tilbe dem i stedet. Eller hun kunne uten frykt tømme ut de siste restene av det gamle — «rens karene» — og stille seg til Herrens disposisjon. Forventningsfull og rede til å ta imot det nye han ville gi henne.

Mange kristne forsøker forvilet å konservere og hermetisere de åndelige opplevelsene de har hatt med Herren. De er i prinsipp livredde for alt nytt fordi de føler det som en trusel mot det de har bygd og satset livet sitt på.

En levende tro frykter imidlertid ikke når Herren avdekker noe nytt. Derfor kan vi tillitsfullt forvente nye ting fra Gud. Lev et liv på framskrittlinjen — og forvent Guds inngrep i ditt liv!

Det er ikke et nederlag å bryte opp

Det er ikke et nederlag å være fleksibel og rede til oppbrudd når Herren kaller. Abrahams oppbrudd ville virke helt meningsløst om ikke det var for at beretningen legger stor vekt på Guds kall til Abraham. Han fikk bryte opp og gi seg i veg — bort fra alt det vante og trygge som han hadde vokst opp i. Og han fikk begi seg mot det lovede land helt overlatt til Ham som kalte til oppbrudd og som hadde lovet å lede. «I lydighet dro han ut selv om han ikke visste hvor han kom hen.» (Hebr. 11:8). Om vi i større grad ble lydhøre for Herrens røst — og lydige mot hans vilje, ville vi få oppleve kristenlivet som en spennende trosvandring full av velsignelsesrike overraskelser. Det er ikke et nederlag å forlate noe for å gå inn i det nye Herren har. — Det gamle hadde sin funksjon for en tid — og var med å legge grunnlaget for og forberede det nye. (— Hungersnøden var vel intet ideal for Sareptaenken, når overfloden var tilgjengelig?) Det er med undring man konstaterer at mange vil foretrekke «hungersnød-tilstander» — fremfor å gå videre inn i Guds velsignelser i vår tid.

Når vi slik begynner å dyrke det gamle på grunn av våre nostalgiske følelser, er det en farlig egoisme som har fått innpass. Våre åndelige erfaringer får aldri bli mål i seg selv, men utgangspunkt for nye åndelige oppbrudd!

La oss derfor leve «på bevegelig fot». I stedet for å innta et standpunkt, har vi valgt en retning.

La oss derfor til enhver tid «leve i visjonen». Motivasjonen finner vi i sangen med samme tittel: — Så Jesus æret blir for kraften som han gir!

Vekst 83

fornylingskonferanse

STEVNEPLASSEN, SKIEN 26. — 29. mai.

TALERE:

GEORG WERVER, leder for den internasjonale evangeliserende organisasjonen OPERATION MOBILISATION. Dynamisk og internasjonal Bibellærer.

KAJ HOLTTI, Evangelist og Bibellærer med hele Europa som virkefelt.

EDIN LØVÅS, forfatter og Bibellærer. Stifter av Sandom Retreatsenter.

ASBJØRN JOHANSEN, evangelist, ledet store møteserier over hele Skandinavia.

ELLERS DELTAR: Pastorene Magne Friestad, Dag E. Kristoffersen, Kenneth Nesheim og Knut Røed.

SANGKREFTER:

Curt og Roland, fra Sverige, lovsangsgruppen **DOXA**, **Linda Øverland** og ungdomskoret: **Nytt Liv** fra Stavanger med **Alf** og **New December**.

VELKOMMEN TIL:

Evangeliske møter, lovsangstunder, Gospel-Nights, seksjonsmøter, forbønnsstunder. Rikt program for barna, ledet av **JUSTEIN JANØY**, sekretær i Søndagsskole-Unionen.

STEVNEPLASSEN

er et fint konferansested. Muligheter for Campingplasser. Meget familievennlig. Ta med barna.

Skriv etter program, adresse:

VEKST 83
Postboks 1641
3701 SKIEN

Arr. for vekst: Det Norske Misjonsforbunds menigheter i Grenland.

På tokt med «Elida» —

Fortsettelse fra side 7

kommer igjen til en ny uke, og vi rener med å få mange fra fjoråret med dette året som kommer.

A.Å.: Et spørsmål som mange sikkert stiller dere, er hvilket kirkesamfunn dere representerer, hvilken sekt dere tilhører.

L.W.: Ja, vi ønsker å forkynne kristen enhet i praksis. Derfor kaller vi båten «Elida - alle kristnes båt». Og det stemmer med «inventaret» ombord. I løpet av sommeren har vi hatt folk fra de aller fleste kristne sammenhenger i Norge. Jeg kan nevne: Den norske kir-

ke, metodistkirken, frikirken, frie venner, pinsevenner, Maran Ata, det evangelisk lutherske kirkesamfunn, baptistene o.s.v. Jeg tror denne markering av kristen enhet skaper åpning i folket. Vi vil også oppmuntre til kristen enhet på de lokale steder som vi besøker ved å ha en slik profil. Folk kommer på brygga fra alle kristne samfunn i byen, og det blir lagt merke til av ikkekristne.

A.Å.: Vi har hørt om et historisk møte i Kosterfjorden på vårparten?

L.W.: Ja, vi møttes med Elida-Sverige, Elida-Norge og Kveldssol. Denne virksomheten har jo vært drevet i Sverige i ca. 20 år. Det var en fantastisk stund da disse tre båtene møttes. Den nye Elida i Sverige er jo en

fantastisk fin båt. For oss er dette med Kveldssol også et sterkt bevis på Guds ledelse. Vi håpet jo at andre kristne skulle overta båten, men det var vanskelig å få respons til å begynne med. Men så skjer det at en mann i Oslo, som faktisk hørte Kveldssol i 1979 flere ganger langs kysten, har blitt frelst og har kjøpt Kveldssol. Nå fortsetter han med evangelisering, så Kveldssol fortsetter i «det himmelske rederi». Møtet vi hadde i Kosterfjorden, der Elida-Sverige kom fra sør, Kveldssol fra nord og vi fra vest, understreket vår visjon om at alle Skandinavias kyster skal dekket med slike båter. Dette er jo en helt ny måte å arbeide på i Norge. Det finnes andre misjonsbåter, men de drives helt annerledes.

A.Å.: Lewi Waskaas, et spørsmål som sikkert mange stiller seg er: Hvordan kan dere greie dette økonomisk? Vi har ikke sett hverken kollekter eller innsamlingsaksjoner til dette arbeidet?

L.W.: Vi har opplevd Guds under når det gjelder det økonomiske. Det var viktig for meg å oppleve at dette var et Guds verk, ikke mitt verk eller andres verk. Jeg ville være sikker på at dette var Gud. Derfor tok vi ingen innsamling, ingen postgiroblanketter ble trykt, ingen troslofter ble tegnet eller lignende. Vi har kjørt en ren troslinje fra starten av, der vi satser på at Herren minner mennesker om å gi til oss. Vi har jo kjørt i hele sommer uten en appell om penger eller kollekt, og det fungerer. Vi vil gjerne at Elida skal være et vitnesbyrd på dette området også. Dessuten er det mye arbeid å samle inn penger! Vi kan bruke alle våre krefter på det evangeliserende arbeidet, og la økonomien følge etter ved Den Hellige Ånds hjelp.

Vi tror på Den Hellige Ånd når vi evangeliserer. På samme måte tror vi på Den Hellige Ånd når det gjelder økonomi. Dermed får vi støttepartnere som virkelig er tent for saken og har del i visjonen. Når det gjelder båtens eierforhold, er det opprettet et rederi hvor interesserte kan kjøpe parter, og en del har på denne måten gitt svært store beløp.

A.Å.: Dette var interessant å høre om. Da må vi få takke for praten, og anbefale ungdommer å ta en uke eller flere til sjøs kommende sommer. De som er interessert, enten i leiropplegget eller i arbeidet forøvrig, kan kontakte Lewi Waskaas, tlf 043-50404, eller adresse: 4480 Kvinesdal.

«ORIGINAL-OPPTAK FRA JONAS I FISKENS BUK? DET ER UMULIG!»

Det er sant, men faktum er at Dynamis tar originalopptak fra kjente vitner over hele Norden.

Dynamis gjør kvalitets-opptak med — budskap — atmosfære — inspirasjon.

Dynamis kassetter plasserer deg på første benk på møter, konferanser og stevner du ikke fikk være med på.

HVER MÅNED plukker vi ut det absolutt beste og mest aktuelle budskap og sender det hjem til alle som blir med i

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

De er billigere også! (kr. 20,00 pr. stk. mot ellers kr. 25,00) Vi begynner i april '83. Send ditt navn og adresse til DYNAMIS KASSETT, 3190 Horten.

Vær snill send meg MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT. Jeg forstår at jeg mottar en utvalgt kassett hver måned som jeg betaler med kr. 20,00 pluss porto. Jeg kan når som helst stoppe denne ordning.

Navn .....

Adr. ....

Post nr. .... Sted .....